

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

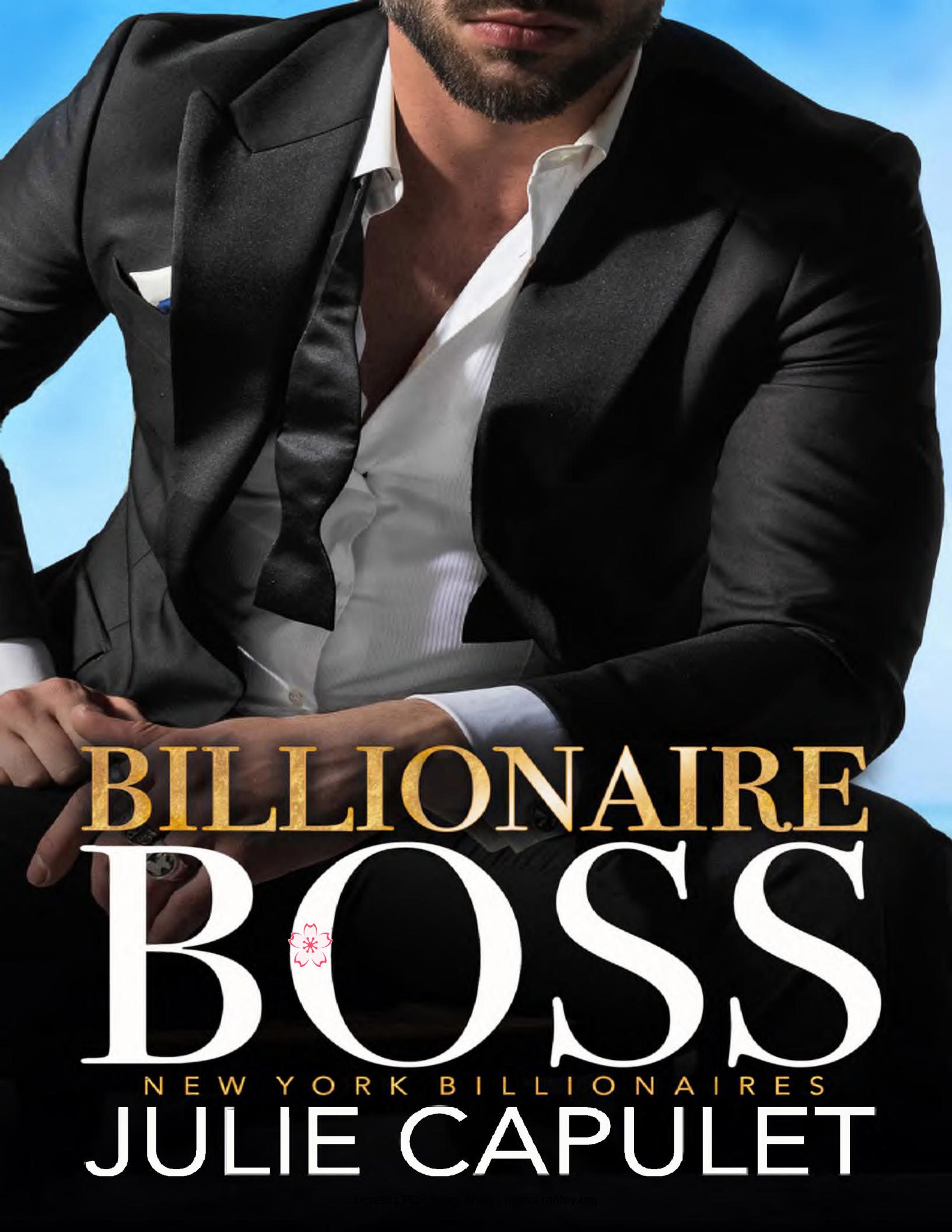
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE BOSS

NEW YORK BILLIONAIRES

JULIE CAPULET

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDER PATRON

JULIE CAPULET

Anlaşmamız basitti. Bir gece. Sahte isimler. Bağlanmak yok.

Ta ki onun benim yeni patronum olduğu ortaya çıkana kadar...

Hawaii'ye iş konferansına gönderildiğimde şansıma inanamadım. Yıllarca kendi çabamla kendimi yetiştirdikten sonra hayallerimi yaşıyordum. Kum, palmiye ağaçları ve mavi deniz, romantik bir fanteziden çıkmış gibiydi. Plaj barındaki adam da öyle, dürüst olalım. Mavi gözlü, geniş omuzlu, takım elbiseli ama sert tavırlı ve ağzı bozuk biriydi.

Gülüp, her yönden beni aydınlatan çılgın bir tutku dolu gece geçirdik. Hayallerin gerçek olmasının nasıl bir his olduğunu anladım.

Ve sonra veda etmeden ayrıldım.

Bu iki ay önceydi ve onu çoğunlukla aklımdan çıkarmayı başardım. New York'ta hayalimdeki işe girmekle meşguldüm.

Yeni patronumun, o küfürbaz, havalı adam olduğu ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

O da beni düşünüyormuş, diyor, mavi gözleri parıltıyor. O geceden beri beni arıyormuş. Ve beni ofisinde görmek istiyor...

Billionaire Boss, dört Maddox kardeşin başrolünde yer aldığı New York Billionaires serisinin ilk kitabı olan, ateşli bir çağdaş milyarder romantizm romanı.

Serideki her kitap, HEA ile tamamlanmış bağımsız bir eserdir. New

York Milyarderleri, Kitap 1

Yeni çıkan kitaplar, hediyeler, indirimler ve ücretsiz bonus içerikler hakkında bilgi almak için [haber bltenime abone olun!](#)

JULIE CAPULET ROMANCE

MİLYARDER PATRON

Telif Hakkı© 2024 Julie Capulet

ASIN: B0CV67R336 ISBN-

13: 979-8883492845

Tüm hakları saklıdır. Bu eserin hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın açık izni olmadan bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya basılı biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya taranamaz.

MİLYARDER PATRON bir kurgu eseridir. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Julie Capulet

www.juliecapulet.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35 Epilog

Nashville Rüyaları - Birinci Bölüm

Julie Capulet'in diğer eserleri

Yazar

BILLIONAIRE BOSS

Dusty

"BURASI SENİN OTELİN, DUSTY." Honolulu havaalanından on iki dakikalık yolculuk sırasında tanıştığım Uber şoförüm Earl, lise aşkı Marion ile yirmi yedi yıldır evli, Marion'un Pittsburgh'un sert kışlarına artık dayanamayacağına karar vermesi üzerine üç yıl önce Hawaii'ye emekli olmuş, her Noel'de iki hafta boyunca ziyaretine gelen beş torunu var ve onları görmeyi çok sevse de, gitme zamanı geldiğinde her zaman rahatlıyor. Hatta isimlerini bile biliyorum: Huck, Brodie, Cassandra, Milo ve Imogen. "Waikiki'deki en iyi otel. Tartışmasız."

Yüksek sütunlar ve sıralı palmiye ağaçlarıyla inanılmaz lüks bir otelin önüne geliyoruz. Manzara, tam da... şey, tüm masrafları karşılanmış bir iş gezisi için Hawaii'ye gönderilme hayallerinde olabilecek kadar mükemmel.

Seyahat broşürleri ve Hawaii Life dizisini maraton izlemek, suyun neon turkuaz rengini tam olarak yansıtmıyor. Ya da ılık, deniz kokulu havanın ideal sıcaklığını.

Burası gerçek olamaz.

"İçeri girip manzarayı görene kadar bekle," diyor Earl. "Sana sürpriz var. Burası Oahu'nun en eski oteli. Ana binanın iki yanındaki kuleler yeni eklenen kısımlar, ama asıl otelin cazibesi eski binada. Bütün otel lüksün tek kelimeyle."

"Plajın hemen yanında mı?"

"Tabii ki. Waikiki'nin en iyi sahil barı, tartışmasız. Aşıklar için tam bir cazibe merkezi. Haftada en az bir kez, ilk tanıştıkları yeri kutlamak için geri gelen çiftleri arabayla götürüyorum."

balayında ya da beşinci, onuncu veya yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlamak için geliyorlar. Bir keresinde ellinci yıldönümleri için gelen yaşlı bir çift vardı. Sanki bu yer içkilere afrodisyak ve aşk iksiri katıyor sanki. Ve sen de öyle görünüyorsun.” Arka aynadan bana göz kırptı.

"Ne bakışı?"

"Hayranlık dolu bakış. Hayatının değişmek üzere olduğunu söyleyen bakış."

Hafifçe güldüm. "Oh, hayır, ben sadece bir konferans için buradayım."

"Herkes öyle der." Bana sırtıarak gülümser, sonra arabadan inip çantalarını alır.

On saat önce giydiğim dar kalem eteğimle taksinin arka koltuğundan çıkmak hiç de kolay değil. Bu cehennem gibi bir seyahat günü için kesinlikle yanlış bir seçimdi, ama bu benim ilk iş seyahatimdi ve ilk izlenimimde profesyonel bir görüntü vermek istiyordum — şu anda biraz buruşuk bir görüntü, Austin'den Houston'a, ardından Honolulu'ya sekiz buçuk saatlik bir uçuşun ardından. Her ne kadar cazip gelse de, her zamanki kot pantolonum ve kovboy çizmeleriyle business class salonuna giremezdim. Üniversiteden yeni mezun olmuş, erkeklerin hakim olduğu, rekabetin çok şiddetli olduğu bir ortamda zirveye çıkmaya çalışan yeni bir finans danışmanı olarak ciddiye alınmak istiyorsam, en azından görünüşüm de buna uygun olmalıydı.

Earl'e teşekkür ettim, Marion, Huck, Brodie, Cassandra, Milo ve özellikle sahne korkusu olan ve gelecek Perşembe piyano resitali olan Imogen'e en iyi dileklerimi ilettim, hemen beş yıldız verdim ve ona büyük bir bahşış bıraktım. "Hoşça kal, Earl."

"Balayında görüşürüz," diye göz kırpar.

O uzaklaşırken gülümser ve el sallarım. İyi eski Earl.

Earl kendini bir kahin olarak görse de, onun tahminine gülüp geçiyorum. İyi ya da kötü, hayatımın koşulları beni inatçı bir realist yaptı. Doğduğumda sahip olduğum romantik eğilimler, uzun zaman önce hırs ve koşullar tarafından ezildi.

Devasa valizimi rampadan yukarı taşıyorum — çünkü hiç iş seyahatine çıkmadım, Hawaii'ye *de* hiç gitmedim ve neye ihtiyacım olabileceğini bilemiyorum. Tekerlekli valizleri icat eden dahiye şükürler olsun, tek söyleyebileceğim bu.

Otelin lobisine girerken, nefes kesici manzarayı seyretmek için bir dakika durmak zorunda kaldım.

Vay canına.

Geniş ve manzaralı avlunun ortasında dev bir banyan ağacı var (saat üçte Google'da araştırma yaptığım için teşekkürler). Sağında parıldayan bir havuz ve gün ışığında bile renkli ışıklarla aydınlatılmış bir sahnesi olan bir restoran var. Müzisyen, tanıdığım bir Hawaii klasiğini söylüyor.

Somewhere Over the Rainbow.

Bir daha söyle de.

O kadar güzel ki, halüsinasyon görüyor gibi hissediyorum.

Bar, görkemli ağacın altında mükemmel bir konumda. Onun ötesinde, Waikiki Plajı'nın altın rengi kumu ve parıldayan mavi suları, bir fantezi kadar idiliktir.

"Oldukça muhteşem, değil mi?"

Yanımda bir adam duruyor. Takım elbise giymiş, kırmızımsı, seyrek saçları ve neredeyse şeffaf gibi soluk mavi gözleri var. Beni bir kez daha süzdükten sonra bakışları tekrar yüzüme düşüyor.

Hayır.

"Konferans için mi geldiniz? Ben Brad Channing. Rothwell and Dodd Financials'tan."

"Oh. Bu... güzel."

İki meslektaş gelip ona anahtar kartını uzattığında minnettarlığım had safhaya ulaşıyor. "Ogilvie hemen bizimle görüşmek istiyor," diyor içlerinden biri.

Bunu kaçmak için bir fırsat olarak görüyorum. "Ben check-in yapayım. İyi konaklamalar." Brad beni daha fazla sohbetle köşeye sıkıştırmadan check-in masasına doğru koşuyorum. Meslektaşlarının peşinden dışarı çıkarken bana bir bakıyor.

Hayatta olmaz, Brad. Buraya kötü takım elbiseli bir asistan tarafından alınmak için gelmedim. Hedeflerim çok büyük. Ayrıca, Earl'ün şakaları ne olursa olsun, bir ilişkiye takılıp kalacak kadar başarmam gereken çok şey var.

Check-in kuyruğunda bekliyorum. Otel mutlu ve rahat insanlarla dolu. Bazıları konferans için geldiği belli, kırışmış iş kıyafetleri giymişler, ama çoğu misafir mayo ve tropikal desenli kıyafetler giymiş. Ne kadar bronzlaşmışlarsa o kadar rahat görünüyorlar.

Beklerken, terasta dizili sallanan sandalyelerin ötesinde, kitap okuyan ve kokteyl yudumlayan insanları, uzaktaki plajı ve mükemmel dalgaları yakalayan sörfçüleri seyrediyorum. Ben

Bikinimi giyip o masmavi sulara kendimi bırakmak için dakikalarımı saymaya başladım bile.

Hala bunun *gerçek* olduğuna inanamıyorum. Hiçbir ücret ödmeden, dünyanın en güzel yerlerinden birine business class ile uçtum. Hatta burada bulunmak için *para bile alıyorum*.

Birkaç saat öncesine kadar, hayatımda sadece bir kez Teksas eyaletinin dışına çıkmıştım.

Gerçek şu ki, annemin hayatım boyunca mücadele ettiği zorluklar artık beynime kazındı ve bunlar, evren ailemin uzun süredir içinde bulunduğu çukurdan beni çıkarmak zorunda kalana kadar, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar çalışmaya motive ediyor. Babam ben dört yaşındayken evi terk ettiğinde, annem, ablam Skylar ve ben, Austin'in merkezinde (en azından o zamanlar) kirası daha ucuz bir mahallede küçük bir bungalova taşındık. Annem o zamandan beri orada yaşıyor. Çocukluğum boyunca, en temel ihtiyaçlarımızı karşılamak için gece gündüz çalıştı. Sky ve ben, ona yardım edebilecek yaşa gelir gelmez çalışmaya başladık.

Ve annem temel ihtiyaçlarımızı karşıladı. Babamı aradı ama hiçbir sonuç alamayınca sonunda vazgeçti. Daha sonra babamın adını değiştirdiğini öğrendik — ne kahraman ama — ve iki yıl sonra alkollü araç kullanırken bir kazada öldü.

Başka seçeneğimiz olmadığı için kendi başımıza idare ettik.

Zor bir dönemdi. Hiçbir zaman fazladan bir şeyimiz olmadı. Annem bunu hafife alır ve bizim sade yaşam tarzımız derdi. Alabildiğimiz kadar yiyorduk, her birimizin bir çift ayakkabısı vardı ve kıyafetlerimizi ikinci el mağazalarından alıyorduk. Arkadaşlarım Avrupa'ya seyahate çıkıp Bahamalar'da tatil yaparken, ben evde gazete dağıtarak çalışıyordum. Sınıf arkadaşlarım en yeni elektronik aletleri alırken, ben onların onlarla oynamasını izliyordum. Ve bunu yaparken kendime hedefler koydum.

Bir yerde okuduğuma göre, hedeflerinizi yazarsanız, onlara ulaşma olasılığınız %43 artıyormuş. Kız kardeşimle paylaştığım oda, Post-it notlarıyla o kadar doluydu ki, o da şikayet ediyordu. Yedi yaşında köpek gezdirme işine başladım. On yaşında gazete dağıtmaya başladım. On iki yaşında bir kafede iş buldum ve on dört yaşına kadar kayıt dışı çalıştım. Çalışmadığım zamanlarda ders çalışıyordum.

UT evimizden yürüme mesafesindeydi, bu yüzden altıncı sınıftayken oradaki kütüphaneye gitmeye başladım, kitap raflarının arasında parmaklarımı gezdirerek, dolu çantaları

, parlak MacBook'ları ve renkli Longhorns ürünleriyle üniversite öğrencilerini izlerdim. Sadece UT'ye kabul edilmekle kalmayıp, üniversiteyi bitirip sınıfımın en iyileri arasında mezun olacağıma ve aileme yardım edebilecek ve hayatımızın her günü bu kadar zorlanmamızı gerektirmeyecek kadar iyi bir iş bulacağıma yemin ettim.

Ve başardım.

Güneş ışığının beyaz köpüklü mavi dalgalarda parıldaması, tüm çabalarımın sonunda karşılığını aldığını hatırlatıyor bana.

Yeni işim mükemmel olmayabilir ama her zaman arzuladığım güvenliğe bir adım daha yaklaştım. Bir sonraki hedefim: New York'ta hayalimdeki işe girmek.

Üniversitedeki oda arkadaşımı birinci sınıftan sonra yaz tatilinde New York'ta ziyaret ettim ve bu şehrin enerjisine ve hareketliliğine tamamen aşık oldum. Görünüşü ve ihtişamı beni büyüledi. Hayatında inanılmaz şeyler başarma fırsatları beni kendine bağladı

—her şeyin olabileceği, dünyanın merkezinde olduğunuzu hissetmek. New York hakkında yazılmış tüm şarkıların sözlerini *hissedebiliyordunuz. Hayallerin gerçekleştiği beton ormanı. Yapamayacağınız hiçbir şey yok. Her şey size bağlı, New York New York.* Orada olmak o kadar çok istiyordum ki, tadını alabiliyordum.

O yüzden o günden beri oraya ulaşmak için her gün canımı dişime takarak çalışıyorum. "Sıradaki." Masadaki kadın gülümsüyor.

İleri adım atıyorum. "Rose adına rezervasyonum var. Dusty Rose. Emerging Into Investments konferansı için geldim."

Resepsiyonist bilgilerimi giriyor. "Stellar Investments ile mi geldiniz?"

"Evet, doğru."

"Kimliğinizi alabilir miyim? Oda önceden ödenmiştir."

Bilgilerimi girip iki plastik kartı bir zarfa koyuyor. "Hawaii'ye hoş geldiniz, Bayan Rose. Odanız dördüncü katta. Numara

417. Avlu manzaralı, bence en güzel manzaralı oda. İşte anahtarınız ve bu kart havlu kuponu. Havuzun yanındaki masada havluyla değiştirin, geri getirdiğinizde size yeni bir kart verirler. Karşı caddede düzenlenecek konferansın son programı burada. Boş zamanlarınızda katılabileceğiniz geziler ve etkinlikler hakkında bilgi de var. Wi-Fi ücretsizdir ve asansör hemen şurada. İyi konaklamalar."

"Teşekkür ederim." Kalbim o kadar doludur ki patlayacak gibi.

Asansöre doğru ilerleyip dördüncü katın düğmesine basıyorum. Lobinin açık kapılarından görünen gerçeküstü manzara, içinde bir piyano bulunan bar alanına açılıyor ve beni yeniden büyülüyor.

Asansör yukarı çıkarken konferans programını gözden geçiriyorum. Yarın sabahın ilk saatlerinde başlayacak ve iki gün sürecek olan etkinlikte çok yoğun bir konuşmacı programı var. Her gün saat dört buçukta konferans sona eriyor ve yerine kokteyl saati başlıyor.

Odam da otelin geri kalanı kadar güzel. Odada kral boy bir yatak ve tropikal temalı tablolar var. Açık Fransız kapılar, plantasyon tarzı panjurlarla çerçevelenmiş ve avluya ve plaja bakan küçük bir Juliet tarzı balkona açılıyor. Canlı müzik sesi geliyor.

Saatlerce süren dersler, yorucu stajlar, üniversite masraflarımı karşılamak için iki işte birden çalışmak... Tüm bunlar, tam burada, tam şu anda —nihayet değiştiğini hissediyorum.

Bir an için her şeyi içime çekiyorum ve bir yıl sonra ya da yirmi beş yıl sonra buraya geri dönmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Bu büyülü yeri yeniden ziyaret etmek ve her şeyin başladığı o hafta sonunu hatırlamak.

O bakış var sende.

Kendi kendime
gülüyorum.

Elbette öyle.

Bikiniyi giyip üzerine pembe hibiscus desenli bir şal elbise bağlayıp plaja doğru yola çıkıyorum.

Dusty

Bzzzzz. Bzzzzz. Bzzzzz.

Yumuşacık yorganın altından körü körüne telefonumun alarımını arıyorum, kapatıyorum ve lüks bir şekilde esniyorum. *Vay canına*, bu yatak çok rahat. Kendime not: Paramın yettiği anda iyi bir yatak takımı alacağım.

Kaz tüyü yastık yığınının günün programını alıp, seçtiğim programı gözden geçiriyorum.

- 7:30: Tropikal Büfe
- 8:30: Bileşik Faizin Sihri
- 10:00: Endeks Fonları ve Neden İhtiyacınız Var?
- 11:30: Bir Profesyonel Gibi Çeşitlendirme
- 13:00: Tropikal Büfe
- 2:00: Ana Konuşmacı Ty Dyson: Hissedar Beklentilerini Yönetmek [Bay Dyson, saat 3:40'ta birkaç soruya cevap verecek, ancak saat 4'ten sonra müsait olmayacaktır]
- 4:30: Kokteyl Saati Tanışma ve Karşılama

Mükemmel bir gün. Madde madde, basamak basamak, merdivenimi tırmanıyorum.

En tepeye kadar.

Duş alıp hazırladığım kıyafetleri giyiyorum.

Ana konuşmacı Ty Dyson'ı görmek için çok heyecanlıyım. O, Seattle'da bulunan ve yakın zamanda benim en çok çalışmak istediğim üç şirketten biri tarafından satın alınan bir yatırım fonunun CFO'su.

Invested Enterprises, yatırım konusunda dahi olan üç veya dört kardeş tarafından yönetiliyor. Planım, New York'taki şirketlere başvurmadan önce en az bir yıl yeni işimde çalışmaktı, ama artık günüm geldi ve tropikal mavi gökyüzünü gören küçük balkonumda duruyorum.

Planım, New York'taki şirketlere başvurmadan önce yeni işimde en az bir yıl kalmaktı, ama şimdi, tropikal mavi gökyüzü ve okyanus dalgalarını gören küçük balkonumda dururken, fikrimi değiştiriyorum. Bugün her şey mümkün görünüyor.

Neden şimdi başvurmayayım? Bir yıl yerine altı ayda New York'ta bir iş bulabilirsem, hedeflerimi daha da netleştirebilirim.

Austin'e döner dönmez başvurmaya karar veriyorum.

Aşağı inmeden önce aynada görünüşümü kontrol ederken birkaç saniye duruyorum. Dün öğleden sonra sahilde geçirdiğim iki saat, cildime güneşin ışıltısını vermiş.

Hay aksi, kızım, Hawaii'de Austin'dekinden farklı görünüyorsun. Gerçekten kendine güvenen bir profesyonel gibi görünüyorsun. Yükselişte bir CEO. Sert bir kadın.

Sonuncusu hariç, hepsi iyi. Seçtiğim sektörde kendinden emin olmanın ötesinde bir şey olmam gerektiği doğru. Birçok meslektaşım hala finansı erkeklerin işi olarak görüyor, bu günümüzde biraz saçma gelse de gerçek bu. Bugün sahip olduğum tüm özgüvene ihtiyacım olacak.

Krem rengi bir etek ve beyaz ipek bir bluz giyiyorum. Profesyonel görünüyor ama aynı zamanda kadınsı. Vücut hatlarım çok belirgin değil ama gizli de değil. Erkeklerden biriymiş gibi davranabilirim ya da tam olarak kendim olabilirim: erkeklerin ağırlıkta olduğu bir ortamda bir kadın. Bunu bir zayıflık değil, bir güç olarak görmeye kararlıyım. Zaten birçok erkeğin bunu bir zayıflık olarak gördüğünü öğrendim.

Ama onlara yanıldıklarını kanıtlayacağım. Zirveye çıkmak ya da denerken ölmek için yeterli cesaretim olduğunu biliyorum.

Restorana vardığımda, içerisi kalabalık.

Konferans katılımcıları için açık büfe ve masalar hazırlanmış. Açık büfeden meyve ve kahve alıp terasın en ucunda küçük bir masa buluyorum. Alan, takım elbiseli, yüksek sesle gülen erkeklerle dolup taşmış.

Aralarında neredeyse hiç kadın yok.

Dün gece otelin konferans salonunda düzenlenen tanışma kokteylini kaçırdım ve bunun yerine plajda kalmaya karar verdim. Berrak mavi suda hayatımı değiştiren bir yüzüşün ardından, plaj havlunun üzerine uzandım

, cildimdeki kumun, bardan aldığım iki guava kokteylinin (ölümcül lezzetli) ve kitabımın tadını çıkardım. O kadar mutluydum ki kendimi oradan koparamadım.

Ama şimdi, akşamımın en azından bir kısmını diğer delegelerle geçirmemiş olmanın bir hata olabileceğini fark ediyorum.

Kolayca korkmam ama bu terasta testosteron seviyesi Kona çift espresso kadar yüksek.

Yeni mezun olup yeni bir işe başlamak hiç kolay değildir, ama en zor olan şeylerden biri, finansın karmaşık, eski usul mekanizmaları hakkında hiçbir şey bilmeyen, naif, akılsız bir kız gibi muamele görmek ya da en kötüsü, hiçbir şeyden anlamayan bir seksi kadın gibi muamele görmektir.

Yanımdaki masadan birkaç adam kalkıp bana bakarak beni süzüyorlar. "Victoria's Secret konferansı caddenin aşağısındaki otelde yapılmış," diye şaka yapıyor biri.

Tatlı bir gülümsemeyle "O yüzden de bu güçlü takımımın altına yenilebilir tanga ve elmaslarla süslenmiş muhteşem sütyenimi giydim" diyorum. Aptal.

Diğer erkekler kahkahalarla gülüyor ve hep birlikte uzaklaşıyorlar.

Neyse.

(İnanılmaz lezzetli) papayamı sessizce yerken, kendime sessizce moral veriyorum. Herkes o kadar kaba değil. Küçümsenmeye alışkınım, bununla başa çıkabilirim. Gençim. Ve nasıl göründüğümü biliyorum. Bana birkaç yıl verin, o adamın maaşını ben ödeyeceğim ve arkadaşlarından hangisinin ikramiyeyi hak ettiğini ben karar vereceğim.

Neyse ki, günün atölye çalışmaları daha iyi geçiyor, çünkü herkes ciddiye alıyor.

Girdiğim her oda, tamamen iş moduna geçmiş insanlarla doluydu. Kravatlar düzeltilmiş, yeni arkadaşlıklar bir kenara bırakılmış, genç ve hırslı katılımcılar konuşmacıların her sözünü dinliyordu.

Herkesin aynı hedeflere sahip olduğu bir yerde olmak iyi hissettiriyor. Üniversitede bazen yapmak zorunda kaldığım gibi, hırslı değilmiş gibi davranmak veya kişiliğimi değiştirmek zorunda değilim. "Sevimli" veya "daha çok gülümsemek" konusunda endişelenmeden, Dusty Rose'un havalı, kurumsal versiyonu olabilirim. Beni New York'a götürecek türden bilgileri özümsemeye odaklanabilirim.

Arka arkaya üç seminer ve bir açılış konuşmasını dinledikten sonra, kafam yeni bilgilerle dolup taşıyor.

Günün atölye çalışmaları bittiğinde herkes plaj barına yöneldi. Ben de onlara katılmak üzereydim ki Brad ve arkadaşlarını gördüm. Kahvaltıda yanımda oturan üç adamla konuşuyorlardı.

Harika.

Bu yüzden sosyal saatleri es geçmeye karar verdim. Araştırmamı çoktan yapmıştım. Konferansa katılan tek New York şirketleri, alt kademe çalışanlarını göndermişti. Benim gibi. Bu konferans, yükselişte olanlar için, zaten başarıya ulaşmış olanlar için değil.

Sosyal olmak *istiyorum*. Ama şu anda barda hakimiyet kurmuş, şirketin kredi kartıyla sarhoş olmaya çoktan başlamış, gürültücü maço erkekler ordusuyla yüzleşemiyorum.

Bu yüzden onlara katılmak yerine odama geri dönüp Hawaii'ye geleceğimi öğrenince aldığım pahalı bikiniyi giyiyorum. Yeni tanıdıklarla plaja gidersem daha profesyonel görüneceğini düşündüğüm sade siyah bir mayo aldım, ama küçük leopar desenini görünce kendimi tutamadım.

Victoria's Secret marka olsa da fark etmez, çünkü beni hiç örtmüyor. Vücudumun her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Ama *Hawaii'deyim*. Bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorum. Zeytin rengi tenim kolay bronzlaşıyor ve öğleden sonra güneşinde birkaç saat daha keyifle bronzlaşmayı dört gözle bekliyorum.

Asansöre binmek için üzerine pembe pamuklu bir sundress giyip, şapkamı alıp, parmak arası terliklerimi giyerek plaja doğru yola çıktım.

Bikininim, Brad ve arkadaşlarıyla karşılaşabileceğim otelin havuzuna kesinlikle çok açık. Bu yüzden yüzmek için biraz daha aşağıya doğru yürüyorum. Havlumu serip kitabımı çıkarıyorum.

Plaj barından gelen konuşma sesleri, kahkahalar ve bardakların tıktırıları hâlâ kulağıma geliyor. Kirli sarı dreadlocklu bir adam, yakınlarda iki çocuğa sörf dersi veriyor, ebeveynleri de onları izliyor.

Elbisemi çıkarıp, tropikal havayla aynı sıcaklıktaki suya giriyorum. Bir süre suda yüzerken, kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyorum. Belki bir gün, New York'u fethettikten sonra buraya geri dönerim. Belki sahile yakın küçük bir daire satın alırım.

Belki sevgilimle birlikte geri gelip, ilk tanıştığımız sahil barında kutlama yaparım.

Elbette. Earl'ün bana romantik fikirler aşılması için çok fazla sorumlu. Ben dünyadaki en romantik olmayan insanım. Babam gittikten sonra, annem tam sayılmayacak biriyle bir dizi kaybedenlerle boyunca çocukluğumda

çocukluğum. Annem hayatımıza erkekleri sokmaktan hep çekinirdi ve ben ona bunun için minnettardım. Hiçbiri benim kalıcı olmasını isteyeceğim türden biri gibi görünmüyordu. Ve hiçbiri kalmadı. Her seferinde annemi biraz daha hayal kırıklığına uğratarak, yorgun ve kalbi kırık bir halde bıraktılar ve ben onun hayata karşı motivasyonunun yavaş yavaş kayboluşunu izledim. Onlar annemin hayallerini öldürdüler ve annem de bunu yavaş yavaş kabul etti.

Bu yüzden kendi hayallerimi bulmak bana kalmıştı. Beni istediğim yere götürecek tek şeyin kendi çabam olduğunu hep biliyordum. Ve beni oraya götürebilecek tek kişi de kendim. Bu yüzden asla gerçekleşmeyecek şeyler hakkında hayal kurmanın pek bir anlamı yok. Brad, plaj barındaki erkeklerin kalitesindeyse, ben almayayım.

Kuru toprağa geri dönüp havluma uzanıyorum ve güneşin cildimi kurutmasına izin veriyorum.

Okuduğum sayfayı bir gölge karartıyor.

"Hey."

Gözlerimi gölgelendirerek başımı kaldırdığımda, sörf eğitmeni bana gülümsüyor. Gözleri yeşil, teni koyu bronz. Sanki tek banyo suyu okyanusmuş gibi görünüyor, ama özellikle kirli değil. Sadece... tuzlu. Topraksı. Muhtemelen benim yaşlarımda. "Selam."

"Ücretsiz sörf dersi ister misin?" "Şey... Hayır, teşekkürler."

Kitabıma geri dönmeye çalışıyorum ama o, sanki eski arkadaşlarımsınız gibi yanıma oturuyor, kumların üzerine döküldüğünü umursamadan. "Hiç sörf yaptın mı?"

Hemen cevap vermedim, umarım ipucumu anlar diye düşündüm. Açıkçası sevimli bir sörfçünün bakışlarına maruz kalmak istemediğimi ima eden ipucunu. Tabii, minibüsünde yaşayıp dalgaların peşinde koşan erkeklerden hoşlanıyorsanız başka. Farklı bir hayat sürseydim, belki. Ama şu anki halimle, bu adamın dalga boyundan milyonlarca kilometre uzaktayım.

Hâlâ gülümsüyor, soruma cevap vermemi bekliyor.

Sonunda pes ediyorum. "Hayır. Hiç."

"Nerelisin?" "Teksas."

"Galveston'da bir kez sörf yapmayı denedim. Tavsiye etmem."

"Evet, sörf için pek bilinmez."

"Ben Lucas." Kumlu elini uzatıyor.

Hafifçe sıkıyorum. Bu noktada sıkmamak kabalık olurdu. "Dusty."

"Tatile mi geldin?"

"Konferans." Barın partisi hız kazanmaya başlayan otele doğru hafifçe başımı salladım.

"İş konferansına katılmak için çok genç görünüyorsun," diyor.

"Hawaii'ye ilk kez mi geliyorsun?"

"Evet."

"Neden o sıkıcı tiplerle takılmıyorsun?" Sorusu ironik, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Brad tarafından tavlama havasını pek hissetmedim."

Gülüyor. "Anlaşıldı. Açıkça söyleyeyim, sana asılmıyorum. Sadece sana ücretsiz sörf dersi vermeyi teklif ediyorum."

"Teşekkürler, ama hayır. Sadece plajın tadını çıkarıyorum."

"Orada ilk dalganı yakalarsan çok daha fazla keyif alırsın. Hawaii deneyiminin tam anlamıyla bir parçasıdır."

"Dürüst olmak gerekirse, bunun için uygun giyinmedim." Bu bikini gerçekten çok dar.

"Waikiki'desin Dusty. Tenin güzel. Güven bana, okyanusun altında hissedeceğin ilk güç hissini asla unutmayacaksın. Bu dini bir deneyim. Cidden."

Dudaklarımı ısırdım.

"Hadi ama Dust. İsteddiğini biliyorsun. Hayatını değiştirecek."

Bunu yapmayı mı düşünüyorsun? "Düşerim."

"Neyse ki düşersen, çok uzaklara kadar sadece bir metre kadar derin olan ılık tropikal suya düşersin. Yüzebilir misin?"

"Evet."

"Güzel. Hadi gidelim."

"Başka müşterilerin olmalı."

"Hayır." Lucas zıplar ve sörf tahtasına gider, onu önümdeki kuma yerleştirir. "Bir dalgayı yakaladıktan sonra hayatın asla eskisi gibi olmaz. *Her şey değişir*: Karma'n, geleceğin, tüm yolun."

Kahretsin, gerçekten ikna edici. Sörf yapmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir. Ve o böyle anlatınca, nasıl reddedebilirim? "Emin misin? Başka randevun yok mu?"

"Bugün işim bitti."

Hâlâ gülümsüyor. Belki sörf insanı körü körüne mutlu ediyor. Aniden bunu öğrenmek istiyorum.

"Tamam," diyorum sonunda. Ayağa kalkıp onu sörf tahtasına kadar takip ediyorum. "Parasını öderim. Bedavaya yapmana gerek yok."

"Otel beni işe aldı. Bütün gün oturup tek bir ders bile vermesem yine de maaşımı alırım. Bu tamamen kendi zevkim için." Zararsız görünüyor ve ikna edici. "İnsanların ilk sörf heyecanını yaşamalarına yardımcı olmayı seviyorum. İnsanların hayatlarının gözlerinin önünde değişmesini izlemek, gerçek hayattan daha gerçek olamaz." Otelin ona program yapmadan para ödediğini anlayabiliyorum. Müşteri sıkıntısı çektiğini hayal edemiyorum. "Ve Brad gibi sana asılmayacağıma söz veriyorum," diye ekliyor.

"O olmasa da olur, teşekkürler."

"Bu ruhani bir ders, başka bir şey değil."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Artık bunu hallettik, gel buraya ve tahtanın üzerine çık."

"Daha önce hiç sörf tahtasına yaklaşmadım bile, bu yüzden beklentilerini biraz düşürsen iyi olur."

"Hiç beklentim yok, ama olsaydı bile, sen çoktan aştin. Bu plajdaki en güzel kız sensin." Daha fazla gülümseme. "Oh, lanet olsun, kuralımızı mı çiğnedim?"

"Sanırım kırdın, evet."

Kafasını salladı ve uzun rastaları sallandı. Bazılarının ucunda küçük boncuklar vardı. "Tamam. Üzgünüm. Söylediğimi unut. Şimdi beni izle. Ortada böyle dur, kollarını aç ama çok uzağa değil. Ayakların böyle olsun. Dengeni sağla. Herkes geriye eğilme dürtüsü hisseder ama ben tam tersini yapmanı istiyorum. Öne eğil."

Sonraki bir saatimi dengemi bulmaya çalışarak geçiriyorum. Sonra Lucas'ın peşinden gidip onun gibi kürek çekiyorum. Ardından, saatte yüz mil hızla açık denizde beni fırlatıp atan canlı, hareketli bir sörf tahtasının üzerinde ayakta durmayı muhteşem bir şekilde başaramıyorum.

Onlarca kez deniyorum ama görüldüğünden çok daha zor.

"Bir kez daha," diye bağıyor Lucas kendi sörf tahtasında otururken. "Bu sefer neredeyse başardın. Tekrar dene."

"Belki de bu iş bana göre değil!" diye bağıyorum ona.

"Ölsen de yaparsın! Neredeyse başardın. Ayaklarını yere sağlam bas. Sörf tahtasına yaslan. İşte iyi bir dalga geliyor. Hadi!"

Dalga bana yaklaşırken kürek çekiyorum ve tam dalga altımda yükselmeye başladığında ayağa kalkıyorum. Dalganın içine doğru eğiliyorum ve dengemi sağlıyorum.

Ve işte böylece sörf yapıyorum.

Dalga beni sürüklerken, dalganın tepesinde duruyorum ve Lucas haklıymış. Bu, hayatımda hissettiğim en harika duygu. Bu anda, kendimi dünyanın en güçlü insanı gibi hissediyorum.

Lucas'ın arkamda sörf yaparken tezahürat ettiğini duyuyorum. Dengemi kaybedip düşüyorum.

Ama sörf tahtama tırmanıp dalgaların beni kıyıya geri götürmesine izin verirken, o sihirli tat beni dönüştürdü. Sınırlarım yok oldu. Doğanın güçleri kadar yenilmezim.

Vay canına. Kendini duyuyor musun?

Lucas beni takip ederek sahile geri döner ve sörf tahtasını benimkinin yanına koyar. "Harikaydın Dusty. Sen doğuştan yeteneklisin."

Hâlâ heyecanlı ve nefes nefeseyim. "Haklıydın."

"Sörfün kaynağı budur," diyor basitçe ve ben de ona hak vermeden edemiyorum. "Ve şimdi hayatının iyi enerjiyle patlamasını izleyebilirsiniz. Yarın sana bir ders daha verebilirim ama bu gece North Shore'a arkadaşlarımı görmeye gidiyorum. Gelir misin?"

Gülüyorum. "Hayır, teşekkürler. Yarın konferansım var."

"Konferansı boş ver."

Havluyu kendime sararım. Lucas beni izler. Bir an için, hala coşkunun etkisindeyken, aklımdan bir düşünce geçer: Hawaii'deki iş gezisinde rastgele bir sörfçüyle ilk cinsel deneyimimi yaşayabilirim. Konferansın son gününe, yeni deneyimler kazanmış, hayatı (kelimenin tam anlamıyla) testislerinden tutan bir seks tanrıçası olarak katılabilirim.

Ve onu bir daha asla görmem.

Objektif olarak, o yakışıklı bir adam — gamzeleri ve parlak gözleri var.

Ama konferansı bırakıp Bay Waikiki ile uzaklara yelken açmak isteyen hiçbir yanımda yok. Hatta o dalgayı yakalamak, hırsımı daha da artırdı. *Sörf yapabiliyorum*. Bu da her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor.

Lucas'tan bana bu şerefi vermesi için rica etmeyeceğim. Ne kadar hoş olsa da, aramızda gerçek bir kimya hissetmiyorum. Ayrıca, ben geçici ilişkiler yaşamam, bu da yirmi üç yaşında hala bakire olmamın nedenlerinden biri.

Üniversitede erkeklerin ilgisini çok çekiyordum. Ama çoğu sadece durmadan parti yapmak ve bira ve futbol hakkında konuşmakla ilgileniyordu.

Oda arkadaşım Emma, ilk seferin her zaman korkunç olduğunu söylemişti. Emma'nın tavsiyesi, herhangi bir yabancıyla bandajı bir kerede çekip atmak ve sonra bu konuda iyi olmana yardım edecek, deli gibi sevdiğin birini bulmaktı.

Ama bana bu çok kötü bir tavsiye gibi geldi. Kendimi bunu yapmaya bir türlü ikna edemedim. İlk seferin mekanik bir şeyden ve "halletmek"ten ibaret olmaması gerektiğini düşünüyordum.

Ya da belki de önemsiz bir şeyi abarttığım için aptalım. Emma'ya göre bu sadece seks.

Bir erkekle gerçek bir bağ kurmanın bu kadar zor olması, bende bir sorun olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Belki de çok seçiciyimdir. Havai fişekler ve anlık elektrik olması gerekmez, değil mi? Sanırım Emma da bunu kastetmişti. Yeterince zaman geçerse, bir kıvılcım büyük bir ateşe dönüşebilir.

Ama ben hiç kimseye bir kıvılcımdan fazlasını hissetmedim. Bir kez bile.

Şu anda bile. "Konferansı bırakamam Lucas. Ama ders için teşekkürler. Gerçekten."

"Beni hayatın boyunca hatırlayacaksın. Bugün senin için her şeyin değiştiği gün. Göreceksin."

"Umarım haklısındır," diye gülerek cevap verdim. "Kuzey sahilinde iyi eğlenceler." "Gerçekten gelmek istemiyor musun?"

"Eminim. Dalgaların tadını çıkar." Biraz üzgün bir yüz ifadesi takınır ve ben ona gülümserim, otele doğru dönerek yoluma devam ederim. "Hoşça kal, Lucas."

"Görüşürüz, Dust." Plajda dolaşarak minibüsünün park ettiği yere doğru yürüdü.

Onunla gitmeliydin. Sevimli biriydi.

Hayır

Hepsini hissetmek istiyorum.

Tamamen kendimden geçmek istiyorum.

Belki de öyle olmaz. Belki de hiç olmaz.

Sanırım bunun benim için asla böyle olmayacağı gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Belki de herhangi bir ilişkiye girmek için kariyerime çok fazla odaklanmışımdır.

Plajdan otelin terasına doğru geri dönüyorum. Yaklaştıkça, birinin bakışlarının sıcaklığını hissediyorum ve en iyi manzaraya sahip yüksek masaya bakıyorum.

Bir adam oturuyor. Takım elbise ve güneş gözlüğü takmış. Kravatı gevşek ve gömleğinin üst düğmesi açık. Takım elbisesinin pahalı ve güzel kesimli olduğu hemen anlaşılıyor. Brad ve arkadaşlarının tercih ettiği polyester kumaştan çok uzak. Bu adam muhtemelen Armani giyiyor ve elbise ona öyle yakışıyor ki,

takım elbisesinin pahalı ve güzel dikilmiş olduğu hemen anlaşıyor. Brad ve arkadaşlarının tercih ettiği polyester takım elbiselerden çok uzak. Bu adam muhtemelen Armani giyiyor ve ona o kadar yakışıyor ki, bakmadan edemiyorsunuz. Onda ideal bir şey var.

Onda *ideal bir şey var*. Midem garip
bir şekilde kırırdanıyor.

Masasının üzerinde bir iPad var ama ekranı kapalı. Gözleri benim
üzerimde.

Yanından geçerken, daha **i y i** görebilmek için gözlüklerini yukarı
kaldırıyor.

"Etkileyici," diyor yavaşça.

İlk başta bana söylediğinden emin olamıyorum. Arkama bakıyorum ve
ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Affedersiniz?" diyorum sonunda.

"Sörf. İlk deneme için fena değil."

"İlk denemen olduğunu nereden anladın?"

"Sadece tahmin."

Bütün bu süre boyunca beni izliyor muydu?

"Sörfçü çocukla anlaşıpamadın mı?" Sesi derin ve dumanlıydı, kolumdaki
tüyleri diken diken etti.

Vay canına.

Tamamen kendinden emin. Kalın, koyu renk saçları ve okyanus suyunun
rengiyle uyumlu gözleri var. Kirpikleri bir erkek için, özellikle de bu kadar...
erkeksi bir erkek için çok uzun. Ona neredeyse romantik bir çekicilik katıyor.

Hiç çaba sarf etmeden seksi. Bölgesini gözetleyen bir aslanın soğukkanlı,
hayvani özgüvenine sahip. Büyük, kendini beğenmiş ve tamamen rahat.

Ama onun tarafından korkutulacak kadar havamda değilim. "Oh, Sörfçü
Çocukla çok iyi anlaştık. Hayatımın en güzel sörfünü yaptım."

Alçak gülüşü karnımın alt kısmında bir şeyler yapıyordu... küçük sıcak
akımlar gönderen, titrek şeyler... daha aşağıya.

Eminim güzel kokuyordur. Eminim sert biridir.

Yakışıklılığı sert ve tecrübelidir. Yirmili yaşların sonlarında ya da
otuzuna yakın olabilir. Lucas'a kıyasla, bu adam neredeyse absürt bir düzeyde
alfa erkekliği yayıyor. "Sana daha iyisini verebilirim," diye cevaplıyor, mavi
gözleri dans ediyor.

Bu beni gülümsetir. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kanıtlamamı istersen bu gece boşum."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Ne kadar kibirli. "Teklifin için teşekkürler, ama bu gece meşgulüm."

"Ne yapacaksın?" Ağzı, henüz yakından tanıma fırsatı bulamadığım türden günahlar için yaratılmış gibi. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum.

"Korkarım bu seni ilgilendirmez." *Colleen Hoover'ın kitaplarıyla California kral boyu Mısır pamuğundan yapılmış yatağında kıvrılmak, çok teşekkürler.*

"Bir içki içelim."

Adamın yaydığı manyetik çekicilikten telaşlanarak yürümeye devam ediyorum. Onun görünüşü, yavaş gülümsemesi, Rolex saati... Evet, belli ki çok zengin. Beni korkutuyor. Onun haklı olduğunu biliyorum. Bana daha iyisini verebilir. Hiçbir şeyden pek anlamam ama bunu bile biliyorum. "Belki başka bir zaman."

Kalbim hızla atıyor. İçimde hafif bir sıcaklık hissediyorum. Altıncı hislerim fısıldıyor:

O. O, ilk kez seks yapacağın adam. Tam orada.

Yürümeye devam ediyorum.

Geri dön! Teklifini kabul et, kızım! Şu adama bak!

Şu anda ihtiyacım olan son şey, Connecticut'ta karısı ve çocukları olan, kendini beğenmiş, otoriter bir ego manyağıyla tek gecelik bir ilişki.

İçimdeki seks tanrıçasının sesini bastırmaya çalışıyorum — çok sık ortaya çıkma fırsatı bulamayan ama birdenbire ortaya çıkan — ve şu anda ısrarla diyor ki: *sana gereken şey, o büyük, seksi kedicik tarafından iyice becerilmek.*

Kahretsin. Isınıyorum... Tamamen yabancı birinin ateşli bakışlarından. Kendimi... karıncalanmış ve... ıslak hissediyorum.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, lobide doğru yönelirken ona bir kez daha bakıyorum.

Hâlâ beni izliyor ve yüzünde bir tür kederli ifade var. Tüm o alfa yakışıklılığıyla karışık, hayal kırıklığı neredeyse... sevimli.

Asansöre girip dördüncü kat düğmesine basıyorum.

Odamda oda servisi ve bir kadeh şampanya sipariş ediyorum çünkü kendimi pervasız hissediyorum ve aşağıdaki zengin Casanova'nın yatağına atlamaktan daha iyi bir seçenek bu.

Öyle mi?

Evet.

Kutlayacak çok şeyim var. Bugün sörf yaptım. Yeni şeyler öğrendim.

Vahşi doğada gerçek bir alfa erkek gördüm.

Kendimi dizginlediğim için tebrik ediyorum. Tabii ki rastgele bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşasaydım pişman olurdum. Hayatımda ilk kez bir erkeğe böyle tepki vermiş olsam bile, bu benim bağlanmadan seks yapmaya uygun olduğum anlamına gelmez. Ben bir misyonum var. Hedefimden sapmamam gerekiyor.

Doğru kararı verdim.

Hayır, yapmadın! O yatakta tam bir CANAVAR olurdu. Alnında "SANA BOL BOL ORGAZM YAŞATACAĞIM" yazan erkeklere ne sıklıkla rastlarsın?

İçimdeki seks tanrıçasını zihnimden kovup balkona çıkıp, elimde bir bardak içkiyle terasın ucundaki masaya bakarken, Bay Swagger çoktan gitmiş.

CASH

Siktir, bu ofisi seviyorum.

Midtown'daki bir gökdelenin on dokuzuncu katındaki tavandan tabana camlar, kesinlikle başardığını hissettiriyor. Ve belki de başardım.

Babam şüpheli olabilir, ama bu çeyreğin mali sonuçlarını yeni aldık ve kesinlikle yolunda gidiyoruz.

Bu şirketi babamın desteği ve onayı olmadan kurdum. Onun desteği ya da çek defteri olmadan. Ve şimdiden onun değerinden daha değerli olmaya başladım.

Yatırım yapma, yükselişe geçmek üzere olan bir hisse senedine veya şirkete odaklanma ve doğru zamanda yatırım yapma konusunda yeteneğim var. Kardeşlerim de öyle.

Babam da öyleydi.

Benim farkım, genç yatırımcılara hizmet sunup komisyon almam.

Invested Enterprises platformu, oyun hissi verecek şekilde tasarlandı. Kullanıcılar avatarlar oluşturuyor ve bunları bir video oyunu oynar gibi farklı seviyelerde hareket ettiriyorlar. Yol boyunca bilgiler sunuluyor ve kullanıcılar sorunları çözüp görevleri ve zorlukları tamamlayarak para kazanıyorlar. Veriler etkileşimli 3D grafiklerle gösteriliyor. Oyuncular görevleri tamamladıkça kavramları öğreniyor ve tamamladıkları her zorlukta sıralamaları yükseliyor. Portföylerini oluştururken teşvikler ve nakit ödüller kazanıyorlar. Seviyeleri tamamladıkça diğer kullanıcılarla bağlantı kurup etkileşimde bulunmayı seçebiliyorlar.

Ve kazandıkları her kuruşun yüzde on üçünü alıyorum. Şu anda yirmi yedi milyon kullanıcımız var. Y kuşağı ve Z kuşağı arkadaşlarıyla rekabet ediyor. Ağızdan ağıza yayılan reklam, bizi sadece ciddi yatırımcılar arasında değil, üniversite öğrencileri ve gençler arasında da çılgın bir popülerliğe ulaştırdı. Amerika ve dünyanın dört bir yanındaki yatak odalarında oturan tüm oyuncular platformumuzdan haberdar. Kullanması eğlenceli. Sosyal bir platform. Borsada nasıl yatırım yapacaklarını öğreniyorlar ve para kazanıyorlar. Bazen çok fazla para kazanıyorlar. Riskleri mümkün olduğunca düşük tutuyoruz ve yeni başlayanların sadece en güvenli yatırımlara yatırım yapmalarını sağlıyoruz. Kullanıcılarımızın çoğu, platformda oyun oynamayı tam zamanlı işlerine dönüştürdü ve bunu kolayca haklı çıkaracak kadar para kazanıyorlar.

Günde yedi milyon dolar kar elde ediyoruz.

Yıllardır büyük hayaller kuruyordum ama bu rakam en çılgın beklentilerimi bile aştı.

New York, Invested Enterprises'in merkezi için kesinlikle doğru yerd. Dünyanın her yerinden gelen genç, inanılmaz yetenekli bir grup kod yazarı, tasarımcı ve finans uzmanı var. En iyilerin ilgisini çeken türden cazip teklifler sunuyoruz. Tüm havalı gençler bizimle çalışmak istiyor.

Avantajlarımız arasında bilardo masaları, olimpik yüzme havuzlu ve havuz barlı çatı terası, jakuziler, şekerleme kabinleri ve ünlü şefler tarafından işletilen ücretsiz kafeterya bulunmaktadır. Her ayın bir haftası tamamen "yaratıcı" olarak ayrılmıştır. Bu haftalarda çalışanlar istedikleri yerden çalışabilirler — yataktan, Paris'ten, Key West'teki bir bardan, tamamen onlara kalmış. Seyahat ödeneği verilir ve IE ile ilgilenebilecek insanları keşfetmeleri ve tanışmaları için onları teşvik ederiz. Amaç: kullanıcıları işe almak ve her ay oyuna entegre edebileceğimiz yeni bir fikir sunmak.

Bu teşvik, bulabildiğimiz en iyi teşviktir. Bize inanılmaz yetenekler kazandırıyor. Ve işe yarıyor.

Ayrıca bir apartman binamız var ve birçok çalışanımıza paketlerinin bir parçası olarak ücretsiz daire sunuyoruz.

Kâr hedeflerine ulaşan çalışanlarımıza hisse senedi veriyoruz.

Yukarıdakilerin hepsi, her gün yüzlerce başvuru aldığımız anlamına geliyor. Başvuruları inceleyip öne çıkanları seçmekle görevli tam zamanlı bir işe alım sorumlusu işe aldım.

Güneş Empire State Binası'nda parıldıyor ve ben masaüstümden başımı kaldırıp ofisimin tavandan tabana pencerelerinden şehri seyrediyorum. Bu manzara kasıtlı olarak seçildi. Empire State Binası, babamın New York'taki en sevdiği simgesel yapıydı. En üst düzey

güç ve prestijin sembolüydü. Her baktığımda bu sembolün önümde durması, bu şirketin sadece başarılı olması için değil, babamın asla başarabileceğine inanmadığı, şehirdeki en karlı şirketlerden biri olması için ne kadar çok çalışmam gerektiğini hatırlatır diye düşündüm.

New York, babamın dünyadaki en sevdiği yerdı ve hayatımın çoğunu burada geçirdim. Bir yanımdı, işimi kurarken ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordı. Ama Manhattan'da kalmak doğru karardı. Kardeşlerimin de buralarda kalıp benim kurduğum şeye ortak olmak istemesi, babam bunun beni meteliksiz ve sefil bırakacak korkunç bir fikir olduğunu ısrarla söylemesine rağmen, doğru kararı verdiğime dair ihtiyacım olan güveni verdi.

Kabul etmek istemem ama, babamın IE'nin tamamen zaman kaybı olduğu konusundaki ısrarı, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar motive etti. Kendi şirketini sıfırdan kurmamış olabilir, ama onu onlarca yıl başarıyla yönetti ve başında olduğu her yıl kârı katlanarak arttı.

Bana iş ve yatırım hakkında her şeyi öğreten, bilim ve Shakespeare yerine hisse senetleri ve hisseler hakkında bilgi veren oydu. Benjamin Maddox benim fikrimin başarısız olacağını düşünüyorsa, büyük olasılıkla haklıydı.

Ama gerçekte babam bir dinozordur. Uygulamalar veya oyun platformları hakkında ne bilebilir ki? Teknoloji girişimciliği fikri, en büyük kardeşim Alexander dışında kimseye sevgi gösterme fikri kadar ona yabancıydı. Hedeflediğim pazarı bilmiyordu. Konsepti anlamıyordu. Ama yine de beni reddetti ve devam edersem her şeyi kaybedeceğimi söyledi.

Belki o kadar genç ve ateşli olmasaydım, daha iyi açıklayabilirdim. Elbette, babamla son konuşmamızın, ikimizin de söylememesi gereken şeyler söylediği şiddetli bir tartışma olması çok pişmanlık duyuyorum.

Bazen zamanı geri alabilmeyi diliyorum. Sadece o son günü yeniden yaşayabilmek için.

Her neyse, artık pek önemi yok. Simgesel silüeti seyrederek, kararlarımın çoğunun doğru olduğunu hatırlıyorum. Babam, borsayı oyunlaştırmak istememi anlamamıştı. Ama bugün hayatta olsaydı, yaptıklarımızdan ve geldiğimiz noktadan çok etkilenirdi.

Ofisimin kapısı açılır ve kardeşim Noah, kapıyı çalmadan içeri girer. "Bir sorunuz var," der ve geniş omuzlu vücudunu

deri koltuğa atarak. Boyumuz aynı ama o bir futbolcu gibi yapılı. Daha fazla spor yapsaydı, çok kaslı olabilirdi, ama Noah böyle şeylerde rekabetçi olacak kadar hırslı biri değil.

O benim CFO'm ve tanıdığım en zeki kişi, sorunlar kontrolden çıkmadan önce onları tespit eden bir radar gibi.

Bu yüzden onun sözleri bana kötü bir his veriyor. Masamdan kalkıyorum. "Sorun ne?"

"Çok ciddi bir sorun."

İş hayatı, sonsuz bir problem çözme sürecidir, bu yüzden uzun zaman önce, aşırı tepki verecek bir şey olmadıkça aşırı tepki vermemeyi öğrendim. Ama kardeşimin endişesi dikkatimi çekti. "Ne kadar ciddi?"

"Çalışanlarımızdan biri içeriden bilgi sızdırmakla suçlanıyor."

"Ne?" Sesim düşük bir homurtu olarak çıkıyor. Duyduğuma inanamıyorum.

"SEC az önce beni aradı. Raporlarımızdan birinde bir anormallik fark etmişler."

"Ne tür bir anormallik?"

"Sızıntı olabileceğinden şüphelendikleri türden bir anormallik."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Dostum, keşke şaka yapıyor olsaydım. Son bir saati bu konuyu yatıştırmaya çalışarak geçirdim ama olay büyüyor."

"Nerede büyüyor? Kimlerde?"

Haber yayıldıysa, başımız büyük belada. İtibarımız çok önemli. Bu olay kamuoyuna yansır, tam bir kabus olur. İçeriden bilgi sızdırma yüzünden birkaç hafta içinde iflas eden şirketler gördüm.

Saçlarımı elime alıp çektim. "Ekibimizden kimse bunu yapmaz. Bu şirket için canlarını bile verirler. Hiçbiri, bizim kurduğumuz şeyi tehlikeye atacak kadar aptal değildir."

Noah omuz silkti. "Dün sana katılırdım."

"Herhangi bir ipucu var mı? SEC sana ne tür detaylar verdi?"

"Öğleden sonra tam raporu gönderecekler. Cuma gününden itibaren üç hafta içinde cevap vermemiz gerekiyor ve avukatlarımız bize bolca zaman kazanabileceklerini söylediler. SEC'in tek söylediği, alarm zillerini çaldıran rakamların Dyson Fonu ile ilgili olduğu."

"Dyson Fonu mu? Daha mürekkebi kurumadı bile."

"Evet. Ve bizim onu satın aldığımızı bilen biri bu bilgiyi sızdırmış olabilir. Bu, önlem olarak bir dizi harekete yol açtı. Bu ciddi bir durum ama kesin bir sonuç değil. Her halükarda, soruşturma açmayı düşünüyorlar."

"Eğer bu haber yayılırsa, bittik demektir." "Evet," Noah kasvetle onayladı.

Elbette, hisse senetlerini ve endeks fonlarını oyunlaştırma fikrini düşünen tek şirket biz değiliz. Biz sadece şimdiye kadar en kullanıcı dostu platformu yarattık. Ama rakiplerimiz de çok gerimizde değil. Dolandırıcılıkla manşetlere çıkarsak, kullanıcılar bizi terk edebilir. "Bunun sorumlusunu bulmalıyız."

"Para söz konusu olduğunda insanlar garip şeyler yapar. Kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum. Birisi, belki de çok masum bir şekilde, para kazanma fırsatı görmüş olabilir. Belki de bunun sonuçlarını bilmeyen genç bir çalışan."

"Bu ekipte herkes genç," diyorum sert bir sesle. "Genç ve başarılı kişileri işe almak bizim politikamız."

Noah elini çenesine sürter. "Az önce Colton'la konuştum. İkimizin de elinde hiçbir ipucu yok. Olsa bile, somut kanıt olmadan birini suçlayamayız."

Beynim felaket planlama moduna geçiyor. Bu işin peşine düşmek için biraz araştırma yapmamız gerekecek, ama kime güvenebileceğimizi bilmezken bunu nasıl yapabiliriz?

Asistanımla bağlantı kuran interkomu çaldım. "Hayley, Colton'ı buraya çağırır mısın lütfen?"

Bir dakikadan az bir süre sonra Colton içeri girer ve fırtınalı enerjisiyle odayı doldurur. Dördümüzün en küçüğüdür ve her zaman en asi olanı olmuştur. 26 yaşına geldiğinde biraz yumuşamıştır, ama hala küstah bir havası vardır. Dördümüz de 1,90 m boyunda ve iri yapıyız. Colton her zaman en hızlısı olmuştur. Bir atlet gibi hareket eder.

Ve her zamanki gibi kayıtsız. "Herkes sakın olsun. Henüz hiçbir şey kanıtlanmadı. Önce IT ile konuşalım. Onlar olağandışı faaliyetleri tarayabilirler. E-postalar, ekran görüntüleri, bu tür şeyler. Burada yapılan her şey kayıt altında."

"Tek bir kişiye bile gidersek, onlara ipucu vermiş oluruz," diye işaret ediyor Noah.

Haklıydı. "Kesinlikle güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız var," diye mırıldandım. "Maalesef, güvenebileceğim tek iki kişi siz iki salaksınız ve siz de dedektif olarak yanlış anlaşılmayacak kişiler değilsiniz."

"Kendin için konuş," diye itiraz ediyor Colton. "Ne aradığımızı kimseye söylemek zorunda değiliz. Üçümüz bunu çözebiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet, bulmalıyız. Ama son üç ayda bu şirkette gerçekleşen tüm faaliyetlerin ve işlemlerin her sayfasını incelemek haftalar sürer. Belki bile aylar."

Noah her zamanki gibi mantıklı konuşuyor. "SEC, Dyson Fonu'nu satın almamızla ilgili faaliyetlerin şüphe uyandırdığını söyledi. Oradan başlayalım."

Beynim çalışıyor. "Evet. Raporu inceleyip, rapora katkıda bulunan veya erişimi olan tüm kişileri listeleyeceğiz."

"Hemen hemen herkes bir dereceye kadar erişimi vardı," diyor Noah somurtkan bir şekilde.

Lanet olsun. Noah ve Colton da benim kadar bu şirkete kan, ter ve gözyaşı döktü. Yine de, batarsak, onlar için o kadar da büyük bir felaket olmaz. Gururları incinmeden çekip gidebilirler. Benim içinse bu kişisel bir mesele. Invested Enterprises benim fikrimdi. Babamın mirasından uzaklaşp, onun kadar iyi, hatta daha iyi olabileceğimi kanıtlamak isteyen bendim. Noah ve Colton, en büyük ağabeyimiz Alexander'ın CEO'su olduğu Maddox Equities'te hala haftada bir gün çalışıyor. Ben hala yönetim kurulundayım, ama bunun dışında kendi işime odaklanmak için aile şirketinden neredeyse tamamen ayrıldım.

Son üç yıldır bu iş için 7 gün 24 saat çalışıyorum, kişisel hayatım yok, tek bir tatil bile yapmadım. Bazı kendini beğenmiş kodlama meraklılarının benim gözümün önünde cinayet işleyip paçayı sıyrabileceklerini düşünerek şirketimizin çöküşünü izlemeye niyetim yok.

"Bugün ne öğrenebileceğinizi öğrenin," diyorum kardeşlerime. "Biraz daha araştırın. Ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Bu olayın basına sızması için elimizden geleni yapmalıyız."

Kardeşlerim başlarını sallarken, kapı çalarak bizi keser. Kapıya öfkeyle bakarak, içerideki kişinin defolup gitmesini dilerim. Hayley şu anda beni rahatsız etmemesi gerektiğini bilir.

Kapı aralanır.

"Önemli bir şey olsa iyi olur."

Rylee'nin yüzü belirir, uzun kırmızı tırnakları kanlı pençeler gibi kapının kenarını kavrar. "Bir dakikan var mı, Cash?"

Bilmeliydim. Hayley'i geçebilecek tek kişi o. "Şu anda uygun değil, Rylee."

"Önemli, Cash."

Colton ve Noah kapıya doğru yürür. "Zaten işimiz bitti," der Noah.

"Hallederiz kardeşim," diye ekler Colton. Çıkarken omzuma hafifçe vurur, belki de SEC'in saçmalıkları yüzünden değil, Rylee yüzünden çektiğim acıyı hissederek. Kardeşlerim, onun hayır cevabını kabul edememesinin bana hayatımı zehir ettiğini bilirler.

Dişlerimi sıkarak, ofisime giren Rylee'ye çok kaba bir şey söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Bu kadın berbat zamanlamada ustadır.

Rylee Winters ve ben, yaklaşık dört ay önce, Noah tarafından başımıza getirilmeden hemen önce çok kısa bir ilişki yaşamıştık. Noah, onu başka bir şirketten kaparken ikimizin "çıkılmış" olduğunu bilmiyordu.

Rylee, tahmin edilmesi zor samanlıkta karlı iğneleri bulma konusunda deneyimli, bilgili bir yatırımcı. Büyükbabası büyük bir hedge fonunun ilk yöneticilerinden biriydi ve bir keresinde bana, yatmadan önce ona masal okumak yerine, hesap tabloları okumayı öğrettiğini söylemişti. Onun işinde iyi olduğunu ben bile kabul edebilirim.

Rylee, bizim ilişkimiz bittiği sıralarda Invested Enterprises'ta çalışmaya başladı. Noah onu işe aldığı hafta ben iş seyahatindeydim. Döndüğümde sözleşmeyi çoktan imzalamıştı.

Umudum, benim gibi o da kısa ve artık tamamen bitmiş olan geçmişimizi unutmasıydı.

Maalesef, işler öyle gitmedi.

"Ne öğrenirsen bana haber verin," diyorum kardeşlerime.

Colton stresli durumlarda gülerek geçiştirmeyi bilir. Onu hiçbir şey gerçekten rahatsız etmez. Noah ise durumu okumakta bir ustadır. Noah fırtına öngörürse, muhtemelen fırtına kopacaktır.

İkisinin de bu yeni gelişmeden itiraf etmek istemedikleri kadar tedirgin görünmesi beni sinirlendiriyor.

Noah, kapıyı kapatmadan önce gözlerime bakıyor ve beni Rylee ile yalnız bırakıyor. Onun buraya yalvarmaya geldiğini düşünüyor. Muhtemelen haklıdır.

"Ne istiyorsun, Rylee?" Bu bir soru değil, daha çok sinirli bir ifade. Şu anda buna tahammülüm yok.

Onun altı santimlik topuklu ayakkabılarla ofisimde dolaşmasını izliyorum. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"O zaman söyle. Meşgulüm."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok, Cash." Rylee sandalyelerden birine oturmak yerine masamın üzerine tünedi, vücudunu bana doğru çevirdi ve uzun, boyalı tırnaklarından birini evrak yığınının altına vurmaya başladı.

İşte yine başladık. Bu yüzden onunla birkaç haftadan fazla ilişki sürdürememiştim. O, kartlı bir kaltak, işin özü bu. Sert ama ne yazık ki doğru.

Bir zamanlar onu çekici bulmuş olmalıyım. Yüzeysel olarak makul derecede güzel. Uzun sarı saçları var. Vücudunun kıvrımlarını göstermeye çalışıyor. Ama güzelliği bunun ötesine geçmiyor ve şu anda bu beni sinirlendiriyor.

"Beni hiç özleyor musun, Cash?"

"Hayır. Seni özlemedim. Ve bugün bunun için vaktim yok."

"Hiçbir şeye zamanın yok. Özellikle de bana. Hiç olmadı." Ayrılığımızı pek iyi karşılamamıştı. O günden beri peşimden ayrılmıyor.

Kapıya gidip açacağım ve gitmesini söyleyeceğim. Ama sonra aklıma bir şey geliyor: intikam almak için tüm şirketi batırmaya kadar gidecek kadar kararlı mı? Sırf benimle ilişki istemediğim için mi?

Bu çok bariz görünüyor. O bir köpekbalığı ama kariyerine de çok önem veriyor. Böyle bir hareket onu kovdurur. Ve haber yayılırsa kimse ona dokunmaz. Wall Street'te dedikodular küçük kasabaların ana caddelerinde olduğu kadar hızlı yayılır.

"Neden bu kadar gergin olasın ki?" diye sızlanıyor. "Birlikte çok iyiydik."

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Biz birlikte iyi değildik." Aramızda hiç yumuşaklık yoktu. Her şey ego çatışmaları ve güç mücadeleleriydi. Birlikte geçirdiğimiz çok kısa sürede, hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. "Sana kibarca, bir kez daha, gitmeni rica edeceğim. Lütfen. Git."

Gözlerini devirir. "Senden bir taahhüt istemiyorum, Cash." Öne doğru eğilir, eteğini düzeltir, sergilediğini sandığı seksapeli ortaya çıkarmaya çalışır. "Sadece... seni özledim, Cash."

"Bak. Bunu daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Sana daha önce de söyledim, yine söylüyorum: her şey bitti. Aramızdaki her şey benim için neredeyse anında bitti ve bu değişmeyecek. Kabullen ve hayatına devam et. Bu çok sıkıcı olmaya başladı."

Rylee, parlak saçlarını omzunun üzerinden atarak, az önce söylediklerimi tamamen görmezden geldi. Masadan kalkmaya hiç niyeti yoktu. "Çok gergin görünüyorsun, Cash. Seni rahatsız eden şeyden kafanı dağıtabilirim. Çok iyi gelir..."

"Tanrım." Kapıya doğru yürüdüm. Tam o sırada hafif bir vuruş duyuldu. Kapıyı sertçe açtım.

"Bay Maddox?" Hayley, Rylee'ye tedirgin bir bakış atıyor. Rylee insanları böyle etkiler. Onları tedirgin eder, çünkü sert ve hesaplıdır ve sizi sırtınızdan bıçaklayacak biri gibi bir havası vardır.

Rylee sırtarak masadan kayar ve kıyafetlerini düzeltir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Ve bundan zevk alıyor.

Hayley odadaki gerginliği görmezden gelmeye çalışıyor. "Sizi havaalanına götürecek arabanız on dakika içinde burada olacak."

Havaala

nı mı?

Kahretsi

n.

Öğleden sonra iş toplantısı için Hawaii'ye gitmem gerektiğini tamamen unutmuşum.

"İkinci bir bilet ayırtayım mı?" Hayley, Rylee'ye dikkat çekmemeye çalışarak bakıyor. Hayley'e burada hiçbir şey olmadığını açıklamak istiyorum. Ama çabalamaya değmez gibi görünüyor.

Ty Dyson ile görüşmek için Honolulu'ya uçmayı kabul ettim. Fonunu satın aldık ve toplantı kapanışı görüşmek içindi. Şu anda olan biten her şeyi düşününce, en son ihtiyacım olan şey ofisten beş bin mil uzakta olmak. Ama yine de Ty ile yeni gelişmeleri görüşmek istiyorum. Ona neler olduğunu, durumun farkında olduğumuzu ve zararı en aza indirmek için elimizden geleni yaptığımızı söylemek istiyorum.

Zamanlama ne kadar kötü olursa olsun gitmeliyim.

Belki de asıl ihtiyacım olan şey biraz uzaklaşmak. Her şey telefon ve e-posta ile halledilebilir ve Noah, SEC'in bize cevap vermek için biraz zaman tanıdığını söyledi.

Belki biraz perspektif yardımcı olur. Kafamı boşaltmak, olayları düşünmek için birkaç gün güneşte kalmak. Hiçbir şey bir gecede çözülmeyecek ve

o berrak mavi sular, olan biten her şeyi en iyi şekilde halletmenin yolunu bulmam için bana bir şans verebilir.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Marta'yı arayıp benim için bir çanta hazırlamasını söyler misin? Havaalanına giderken alırım."

"Tabii. Araban geldiğinde haber veririm."

Hayley, ev hizmetçimi aramak için ofisten çıkarken başımı salladım ve Rylee ile tekrar yalnız kaldım.

"Harika olabilir," diyor Rylee umutla. "Seninle gelebilirim, birlikte vakit geçirip her şeyi konuşabiliriz."

"Olmaz." Neredeyse agresif bir şekilde açık sözlüyüm ama elimde değil. Sinirlerim gergin ve sabrım taşmak üzere. Kapıyı ona açıyorum. "Güvenliği çağırmadan ofisimden çık."

Bana incinmiş bir şekilde bakar. "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyordum, Cash. Bu kadar pislik gibi davranmana gerek yok."

Sorunun bir kısmı da buydu. Bu kadın benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor.

Ne yazık ki, çoğu kadın öyle. Bu çok kötü. Bu yüzden geçmişteki aşk hayatım, tek gecelik ilişkiler ve anlamlı bir şey için yaptığım ama başlamadan biten başarısız denemelerle dolu bir enkaz yığını. Belki de ben bir pisliğim. Ama duygularımı taklit edemem. Ve hiç istediğim kadar *hissetmiyorum*. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Rylee hayal kırıklığını silkeliyor ve yüzünde soğuk bir öfke belirliyor. "Peki. Zamanınızı aldığım için üzgünüm, *Bay Maddox*. Hak ettiğin her şeyi hak ediyorsun. İyi yolculuklar."

Aniden *ortaya çıkan* bu resmi tavra gözlerimi kısarak bakarım ama hiçbir şey söylemem. *Hak ettiğimi mi? Bu da ne demek şimdi?*

Kardeşlerim birkaç günlüğüne kaleyi savunabilir. Rylee Winters'la aramıza bir okyanus koyma düşüncesi birdenbire çok cazip gelmeye başladı.

CASH

"Buraya kadar ^{gelip} haber verdiğin ^{için teşekkürler,} Cash. Uyarı için minnettarım." Ty Dyson elimi sıkıyor.

"Her şeyi düzeltmek için elimizden geleni yapacağız, Ty. Suçlamalar doğru çıkarsa, tüm şirketin değil, suçlu kişinin sorumlu tutulmasını sağlayacak önlemlerimiz var."

Özel toplantı odasından çıkıp otelin ön kapısına doğru ilerliyoruz. Burası turistler ve ucuz takım elbiseler giymiş gençlerle dolup taşıyor. Konferans katılımcıları belli. Ty, öğleden sonra bazı genç profesyonellerin seminerinde ana konuşmacı olduğunu söylemişti.

"Sana ve kardeşlerine inanmasaydım fonumu satmazdım, Cash. Eminim bir çözüm bulursun. Beni haberdar et."

"Tamam. Yakında konuşuruz."

Ty, onu havaalanına götürmek için bekleyen arabaya biniyor.

Araba otelin önünden ayrılınca ben de içeri giriyorum. Hayley bana otelde iki gece için yer ayırttı ama o kadar kalmam gerekmiyor. Ona mesaj atıp yarın için daha erken bir uçuş ayarlamasını söyleyeceğim.

Hawaii'ye geldiğimden beri ilk kez palmiye ağaçlarını ve plajı seyredivorum.

Ve barı.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

Kendime bir bira ve buzlu viski sipariş ediyorum ve içkileri terasın plaj tarafındaki gölgeli bir masaya götürüyorum.

Birama uzun bir yudum alıp bir süre sörfçüleri izliyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamaya başladığımı hissediyorum. En son ne zaman kendime beş dakika rahatlamaya izin verdim? Hatırlamıyorum bile. Yıllar önce gibi geliyor.

Genç bir kadın, otelin şezlonglarının önünden geçiyor. Kısa pembe bir plaj elbisesi ve güneş gözlüğü takmış. Uzun, kalın saçları, güneş ışığını yansıtan kıvılcık ve koyu sarı çizgilerle parlak koyu kahverengi bir tonunda.

Bacakları uzun ve hafif bronzlaşmış.

Plajda biraz daha ilerleyip havlusunu seriyor. Elbisesini çıkarıp küçük hayvan desenli bikinisini ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun.

Kız muhteşem.

Bikinisini mükemmel kıvrımlarını zar zor örtüyor. Tanga değil ama ona çok yakın.

Çantasından bir kitap ve güneş kremi çıkarır, altın rengi tenine sürer. Uzun bacakları. Tonlu kolları. Minik bikini üstüyle zar zor örtülen dolgun göğüsleri.

Siktir.

Rylee felaketinden sonra kadınlardan uzak kaldığı uzun tatilin tadını çıkaramayan sikim sertleşiyor.

O çok güzel. Ve genç.

Yerli biri kadar bronzlaşmış görünmüyor. Ailesi ya da arkadaşları da yok. Alışverişe ya da gezmeye çıkmadıysa, kim bilir.

Onu fark eden tek kişi ben değilim.

Sörf öğretmeni birkaç çocukla işini bitirip yanına gelip oturdu.

Kız neredeyse başını kaldırmıyor.

Vücut dilinden ilgilenmediğini anlayabiliyorum. Ama o ısrarcı. Nedense bu beni çok sinirlendiriyor.

Onu güldüren bir şey söylüyor. Onu bir ders almaya ikna etti.

Onun ders verişini bir süre izliyorum, kızın hareketleri ve gergin pürüzsüz cildinden giderek daha fazla büyüleniyorum.

Kıza fazla yaklaşmıyor ve bu beni rahatlatıyor. Onunla ilk kez tanıştığını anlayabiliyorum. Bunun sadece bir sörf dersi olduğunu ve daha fazlası olmadığını ima eden sinyaller veriyor.

dersi olduğunu ve daha fazlası olmadığını ima ediyor.

Bunun neden beni bu kadar rahatlattığını bilmiyorum ve bunu analiz etmeye de zahmet etmiyorum.

O çok seksi ve sen aylardır seks yapmadın. Bu kadar uzun süre seks yapmamak çok uzun bir süre. İşte lanet olası analizin.

Kız sörfçüyü suya kadar takip ediyor ve ben geçen garsondan bir içki daha sipariş ediyorum.

Kız birkaç kez düşüyor. Sörfçü çocuk ve ben, o minicik bikininin bir kaza sonucu düşmesini bekliyoruz ama mucizevi bir şekilde yerinde kalıyor.

İyi ki öyle oldu. Sörfçü serserisini öldürmek istemem.

Ne oluyor lan? Şimdi kimi öldürüyorsun? Ve neden?

Ama sonra tekrar kürek çekmeye başlıyor ve tahtasının üzerinde duruyor. Dengede kalması birkaç saniye sürüyor ama başarabiliyor. Yapıyor. Sörf yapıyor.

Neden bilmiyorum ama onunla gurur duyuyorum.

Kaç içki içtin?

O inatçı. Küstah. Kararlı. Ve akıllara durgunluk verecek kadar güzel.

Şu anda sikim tamamen sertleşmiş durumda.

Düşüyor, sonra tahtasına tırmanıyor ve melek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kıyıya doğru kürek çekiyor.

Sörfçü çocuk onu takip ediyor. Ona ne dediğini tahmin edebiliyorum. Onu bu gece gideceği yere davet ediyor.

Ama kız çantasını toplamaya başlıyor. Kısa şal elbisesini tekrar giyiyor ama bağlamaya zahmet etmiyor.

Ona veda ederek onu başından savar ve sahilden otele doğru yürür.

Adam bir dakika kadar orada durup onu izliyor. Ama sonra yenilgiyi kabul ediyor, sörf tahtalarını topluyor ve diğer yöne doğru yürüyor.

O yaklaşırken, yüzünü daha iyi görebiliyorum. Ve vücudunu.

Beni öldürün.

O tam anlamıyla bir tanrıça.

"Etkileyici," diyorum ona masamın yanından geçerken.

Etrafına bakınıyor, sanki benimle konuştuğumdan emin değilmiş gibi. "Pardon?" Benden çekinmiyor ama temkinli davranıyor. Kim olduğumu veya ne kadar param olduğunu bilmeyen biriyle tanışmak çok hoş. Çok çalışıyorum,

konuştuğum kadınlar ya benim için çalışanlar ya da benim için çalışmak isteyenler.

"Sörf. İlk deneme için fena değil."

"İlk denemen olduğunu nereden anladın?"

"Sadece tahmin."

Cevap vermiyor ama beni süzüyor. Fizik yapımı.

Giysim.

"Sörfçü çocukla anlaşılmadın mı?" diye sordum, onu kızdırmak için. Ve onu kızdırmak için.

Bana tepki vermesini istiyorum.

Gözlerimiz buluşuyor. Onunkiler parlak, değişken yeşil renkli ve kaleydoskopik parıltısıyla beni adeta büyülemiş durumda. Cevap vermeden önce birkaç saniye geçiyor. "Oh, Sörfçü Çocukla iyi anlaştım. Bana hayatımın en güzel sörf deneyimini yaşattı."

Onun küstah cevabına gülüyorum. Küçük yaramaz.

O tatlı pembe ağzını yemek istiyorum. Büyük sikimi o mükemmel ıslak dudakların arasına sokmak, o inleyene kadar derine kaydırmak istiyorum.

"Sana daha iyisini verebilirim."

Yüzü kızarıyor ama bunu komik buluyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Cidden azmışım. O kadar tatlı ki. "Kanıtlamamı istersen bu gece boşum."

Sizi pislik gibi mi gösteriyorum?

Sorun şu ki, başka türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum. İşim, keskin ve doğrudan olmamı gerektiriyor. Başka bir kasımı çalıştırmayalı uzun zaman oldu.

Yine de evet de, güzelim. Lütfen.

Hafifçe gülümsedi. "Teklifin için teşekkürler, ama bu akşam meşgulüm."

"Ne yapacaksın?" Kabul etmeliyim ki, bu konuda biraz paslanmışım.

kardeşlerim ve teknoloji meraklıları dışında kimseyle sosyalleşmediğimi itiraf edebilirim.

Uzun kirpiklerini kırıştırıyor. "Korkarım bu seni ilgilendirmez."

"Bir içki içelim." Dizlerimin üzerine çöküp

yalv

arm Bir gülümseme daha. "Belki başka bir zaman."

ak Otel lobisine doğru yürürken bana bir bakış attı.

istiy *Lanet olsun. Gitme.*

oru Sikim sıcak bir şekilde zonkluyor ve kalbim karanlık ve aç bir

m. şekilde atıyor. Ve yarın New York'a dönmemeye karar veriyorum.

Dusty

Yere kadar uzanan aynada kendi yansımana bakarken, Hawaii'nin beni nasıl tamamen farklı bir insana dönuştürdüğüne hayret ediyorum.

Görünüüm ve hissettiklerim... hatırladığım en iyi halimden bile daha iyi.

Vücuduma yapışan deniz yeşili kolsuz bir şal elbise giyiyorum. Rengi gözlerimi daha açık, güneşten bronzlaşmış tenimi daha da altın rengi gösteriyor. Son gecemi bir barda tek başıma içerek geçireceksem, bunu en azından şık bir şekilde yapayım diye düşündüm.

Yanaklarım sağlıklı bir ışıltıyla kızarmış.

Güneşten.

Dünkü sörf heyecanının etkisiyle.

Tanrıya şükür, muhtemelen çoktan gitmiş olan Bay Alpha'nın ateşli bakışlarından. Stamford'daki sevgili karısına ya da her nereye gidiyorsa oraya. İş seyahatlerinde tamamen yabancı kadınlara asılan bir adam varsa, karısına acıyorum. O tür erkeklerden nefret ederim, çok yakışıklı olsalar bile.

O iri omuzlar. Mavi gözlerindeki karanlık bakış. O mükemmel dudakların alaycı gülümsemesi.

Tek söyleyebileceğim, ona direnebildiğim için çok mutlu olduğum.

Waikiki'deki üçüncü ve son gecem. Yarın gece Austin'e döneceğim, bu yüzden Hawaii'yi son kez tadını çıkarmak için son şansım. Akşamımı terasta bir iki kadeh şarap içip gün batımını izleyerek geçirmeyi planlıyorum.

Tek başıma.

Buna gerçekten engel olamıyorum. Sorun değil. Akşam yemeği yer, canlı müzik dinler ve manzarayı seyrederek içkimi içerim, hepsi şirketin kredi kartıyla.

Yedi akşam yemeği daveti aldım, hepsi konferansta tanıştığım erkeklerden, her zamanki gibi. Beni daha az rekabetçi bir dikkat dağıtıcı olarak görüp, bana asıldılar.

Kıbarca reddettim ve Empire State Binası manzaralı köşe ofisimi, onları da kahve servisçilerim olarak hayal ettim.

Akşamları açık hava plaj barında daha da özel bir şey var. Güneş batıyor, ufukta turuncu bir alev, ateşli parıltısını suya yansıtıyor. Waikiki'de her akşam insanlar plajda toplanıp gün batımını izliyor, bunu çok seviyorum.

Masaların etrafındaki kuma meşaleler dikilmiş, barın üzerindeki ahşap çerçeveye festoon ışıklar asılmış. Gün batımının manzarası, okyanusun hafif uğultusu ve tenimi okşayan ılık esinti ile yalnız yemek yediğim hiç önemli değil. Burası cennet gibi.

Boş masa olmadığını görünce biraz sinirleniyorum. Bar taburesi de yok.

Sorun değil. Bir içki sipariş edip, boş yer açılana kadar kumda oturabilirim.

Bar çok kalabalık, konferans katılımcıları son gecelerinin tadını çıkarmak için dolu masalarına içki ısmarlamaya devam ediyorlar. Birkaçına gülümsüyor ve el sallıyorum ama bana katılmam için bağırımlarını görmezden geliyorum.

Büyük bir kadeh beyaz şarap sipariş etmeyi başardığımda, barın sonunda iki yer açıldı. Oraya doğru ilerledim, bar taburelerinden birine oturdum ve şarabın buz gibi tadının beni rahatlattığını hissederek derin bir yudum aldım.

Barın bu ucundan okyanus ve plajın harika manzarası var. Güneşin dalgaların altında batışını izlemek için mükemmel bir yer. Birkaç yıldız çoktan görünmeye başlamış.

Telefonum çantamda titriyor.

Çıkıyorum. Ekranında kız kardeşimin adı yanıyor. "Selam Sky."

"Selam, abla!" Skylar yarı bağılıyor ve arka planda müzik sesi geliyor. Herhalde dışarıda bir yerlerde. Bu da konuşmanın gidişatını tahmin etmeyi kolaylaştırıyor. "Hawaii nasıl?"

Yola çıkmadan birkaç gün önce konuşmuştuk. Her zaman neşeli konuşur, ama neşesi, içini kemiren üzüntüyü gizleyemez. Beni aramak için birkaç kadeh içmişse, nasıl bir gün geçirdiğini tahmin edebilirim. "Burası çok güzel, Sky. Bayılırsın. Denizin rengi inanılmaz."

Her şeyi anlatıyorum, okyanusun renginden, dalgaların kumlara çarptığında oluşturduğu köpüklere, oda servisine kadar ve ona konferans hakkında

konferans hakkında kısa bir özet veririm. Lucas'tan bile bahsederim. Şu anda hayatında olan her şeyi aklından uzaklaştırmak için her şeyi yaparım. Son erkek arkadaşı onu altı hafta önce terk etti ve o zamandan beri seçmelere ve işlere girmekte zorlanıyor. Sky büyük bir başarı elde edip kendi maceralarını yaşayana kadar, ikimiz için de bu hayatı yaşıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Dust. Kulağa inanılmaz geliyor. Hepsini hak ediyorsun."

O otomatik pilotta, doğru şeyleri söylüyor ama sesi boş geliyor. Bir bira daha sipariş ettiğini duyuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, parmaklarımı burnumun köprüsüne bastırarak. İşte geliyor. Ne soracağını zaten biliyorum ve ona yardım edeceğimi de biliyorum. Her zaman yardım ederim. Ama zamanlama pek iyi değil.

"Hiçbir şey... Ben sadece..." "Anlat bana."

"Oh, bilirsin, her zamanki gibi. Şu anda işler biraz sıkışık." "Sıkışık" her şeyin boka sardığı anlamına geliyor. Sky sormuyor. Çaresiz kalmadıkça para istemez. Aslında hiç istemiyor bile. Bana nasıl zorlandığını anlatır ve benim teklif etmemi bekler. Her zamanki gibi.

Hemen sadede gelelim. "Ne kadar lazım?"

"Sormak istemiyorum, Dusty. Faturalar geldi ve bu ay beklediğimizden çok daha fazla. Su ısıtıcısı bozuldu ve arabamın tamire ihtiyacı var. Her şeyi hallettik sanıyordum ama bir süredir işim yok, annemin parasına güveniyoruz ve o da yetmiyor."

Skylar müzisyen. Çok yetenekli bir müzisyen. Ama her ay aldığı birkaç işten fazla para kazanamıyor. Onun gibi yetenekli birinin henüz büyük bir plak şirketi tarafından keşfedilmemiş olması haksızlık, ama bu kadar iyi olması durumu daha da kötüleştiriyor. Eğer özel bir yanı olmasaydı, yenilgiyi kabul edip sıradan bir işe odaklanmak daha kolay olurdu. Ama o kadar iyi ki, vazgeçmek yanlış geliyor. Sadece büyük bir fırsat bekliyor. Eğer ona bu fırsatı bulmasında yardımcı olabilirim, yapacağım.

"Ne kadar, Sky?"

"Bin dolar mı?" diye fısıldadı. "Sadece verebilirsen."

Durumlar kötü olmalı. Genelde birkaç yüz dolar gelir. Annem temizlik işlerinde çalışıyor, Sky ise garsonluk yapıyor ve iş bulmak için canını dişine takıyor, ama bazı aylar ikisini geçindirmek için yetmiyor.

Tanıdık bir suçluluk duygusu midemde düğümlenir.

En son istediğim şey onların taşınmak zorunda kalması. Yıllardır kiralyor olsak da burası bizim evimiz. Ve Austin her geçen gün daha pahalı hale geliyor. Taşınmak zorunda kalırlarsa nereye gideceklerini bile bilmiyorum.

Dışarıdan bakıldığında, benim hayatım mükemmel görünüyor olmalı. Muhteşem manzaralı evim, elimde soğuk bir kadeh şarap... Belki de öyledir. Ama işim ve maaşım iyi olmasına rağmen, mali durumum pek de güvenli değil. Hala giriş seviyesinde maaş alıyorum, her ay ödemem gereken büyük bir öğrenci kredisi var ve bütçemi makul sınırların ötesine zorlayan bir dairem var.

İşe başladığımda kendi evime ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Kira sözleşmesini imzalarken, bunu karşılayabileceğime dair olumlu düşünmeye çalışıyordum, evrenin bana yardım edeceğini umuyordum. Önümüzdeki ay maaş görüşmem var. Zam alacağım, buna kararlıyım. Ama şu anda daire maaşımın büyük bir kısmını yiyor, özellikle de her ay veya iki ayda bir anneme ve kız kardeşime yardım ettiğimde.

"Üzgünüm, Dust. Başka seçeneğimiz olmasaydı istemezdim."

"Hiç sorun değil." Derin bir nefes alıp, çok sert nefes vermemeye çalışıyorum. "Parayı hemen transfer ediyorum."

Skyler rahatladığını gizlemiyor. "Dusty, sen harikasın. Çok teşekkür ederim. Geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Bir sonraki konserin ne zaman?"

"İki hafta sonra bir tane var. Blue Lounge'da bir tane ayarlamaya çalışıyorum ama Billy bu ayın geri kalanı için tüm yerlerin dolu olduğunu söyledi. Benim için bir istisna yapabilir."

"Gerçekten mi?"

"O... evet. Biz... şu anda birlikteyiz."

Bu iyi haber değil. Billy çok sinsi biridir. Kız kardeşimi kullanacağına, ona tutamayacağı sözler vereceğine şüphem yok. Onun umutlarıyla oynuyor. "Dikkatli ol Sky. Billy iyi biri değil."

"O iyi biri, Dusty. Bana karşı iyi davranıyor. Daha fazla görünürlük kazanmama yardım etmek istiyor."

"Sadece... lütfen, Sky. Dikkatli ol."

"Her zaman dikkatliyim." Bu beni hiç rahatlatmıyor. "Ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın."

"Gezinin geri kalanında iyi eğlenceler."

"İyi geçireceğim. İyi geceler, Sky. Kendine dikkat et."

Telefonu kapatıp bankacılık uygulamamı açtım ve parayı annemin hesabına havale ettim, Sky bu gece kafası karışıkken çok fazla para harcamaması için. Ama ona paranın hesabına geçtiğini mesajla bildirdim. Fazla stres yapmasını istemiyordum.

"Bir kadeh şarap daha ister misiniz, hanımefendi?"

diye sordu barmen. "Evet, lütfen."

Barmen içkimi almaya giderken şirket kredi kartını çıkarıp bara koydum.

Biri benim yanımdaki bar taburesine oturur.

İri biri.

Yukarı bakıyorum ve... çok mavi gözler görüyorum.

Olamaz.

O. Bay Alfa Freaking Swagger. "Selam, güzelim." Yavaş, neredeyse hiç fark edilmeyen gülümsemesi beni vurur... orada... yumuşak, sıcak bir nabız hissediyorum.

Aman Tanrım. Bunu nasıl yapıyor?

Bu gece takım elbise giymemiş, sadece koyu gri bir pantolon ve muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalı olan beyaz pamuklu düğmeli bir gömlek giymiş.

Bu adam kesinlikle çok yakışıklı. Kader, bir kez olsun bana bir as dağıtmış.

"Selam, As," diye cevap veriyorum, hissettiğim kadar nefes nefese değilim. *As mı?* Neredeyse bir şişe Pinot Grigio'yu bir dikişte içtiğim için etkisini şimdiden hissediyorum.

Selamımı duyunca sırtıttı. "Hâlâ buradasın."

"Hâlâ buradayım," diye onayladım.

"Tekrar karşılaşmayı umuyordum." Sesi neredeyse mırıldanma gibi, pantolonunu eritecek kadar seksi bas notalarıyla.

Kendine gel!

Ona tepki vermemeye çalışıyorum ama imkansız. Güç ve özgüven yayıyor. Onun yaydığı testosteron bulutunda sanki uçuyorum. Saf, kesilmemiş bir afrodizyak soluyormuşum gibi. Kalbimin en mahrem yerinde attığını hissedebiliyorum.

Eyvah.

Barmen şarabımı getiriyor ve Casanova şirketin kredi kartını bana doğru kaydırarak barmen'e "Hesabın geri kalanını odama yaz, lütfen. 700 dolar. Ben buzlu viski alacağım" diyor.

"Peki, efendim."

O, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkek. Güçlü, düz bir burnu, keskin bir çenesi ve kalın, düzgün kesilmiş koyu renk saçları var. Birinin bu kadar yakışıklı olabileceğine biraz hayran kaldım.

"Senin için zor olmalı," diyor, kadifemsi, alçak ve yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bardaki tüm erkekler sizi izlerken sessizce içki içmeye çalışmak."

"Öyle mi?" Etrafıma bakındım.

"Tabii ki bakıyorlar. Sörfçü çocuk nerede?"

"Kim? Ah, dün bana ders verdikten sonra North Shore'a gitti."

"İyi o zaman." Ace'in mavi gözleri yüzümde yavaşça dolaşüyor, sanki beni en ince ayrıntısına kadar içime çekiyormuş gibi. Barmen içkisini getirir ve Ace bardağı eline alır. Eli bronzlaşmış ve güçlü görünüyor. *Sıkı tutuyor olmalı.* Ve o çok önemli parmağında yüzük yok. Bronzluk izi bile yok.

Rahatlamayı aklından bile geçirme, kızım.

"Aksanın nereden?" diye sordu. "Dur tahmin edeyim.

Teksas." "O kadar belli mi?"

"Zor değil."

"Sanırım haklısın." Çoğu insan benim Teksaslı olduğumu tanıştığımız ilk beş dakika içinde anlar.

Göz teması kurmakta benden çok daha rahat. Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Giysilerinin vücuduna oturma şekli, güçlü bir göğüs ve etkileyici bir vücut yapısına işaret ediyor. Gömleğinin üst iki düğmesi açık, göğsünde hafif bir kıl örtüsü görünüyor. Açıkçası daha önce hiç *göğüs kılları* görmemiştim. Babam erken vefat etti. Ben de hep ders çalışmak ve çalışmakla meşguldüm, rastgele erkeklerle takılmaya vaktim yoktu. Geniş, kıl örtülü göğüsler benim için yeni bir şey. Ellerim kaşınıyor, parmaklarımı onun vücudunun dokusu üzerinde gezdirip, o sert kasların nasıl bir his vereceğini hayal ediyorum.

Bu tamamen bana göre değil. Hayatımda bir erkeğe karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim.

Lanet olsun, kızım, kendine gel!

Bir yudum daha şarap içiyorum.

O çok seksi. Ve şu anda uyanmakta olan, benim içinde gömülü bir kadınlık içgüdüsüne hitap ediyor. İsteğim dışında, vücudum güneşi arayan bir çiçek gibi ona açılıyor.

"Öğleden sonra biraz daha sörf yaparsın diye umuyordum." Yine o ölümcül sırıtış. Gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Seni izlemek çok hoşuma gitti."

"Son otuz saniye hariç, her şey berbat oldu." "İlk denemende sörf yapmak kolay değildir."

Bana mı geldi, yoksa az önce "sürmek" derken arkasında karanlık, müstehcen bir ima mı vardı? Tanrım, bu konuda çok kötüyüm. Benimle flört ediyor mu, etmiyor mu, onu bile bilmiyorum.

Daha önce bir barda birine asıldığımda, genellikle iki saniye kadar kıbarca sohbet eder ve sonra oradan hemen uzaklaşırdım. Ama şimdi koltuğuma yapışmış durumdayım. Bana bakışı... sanki bana bir tür seks büyüğü yapmış gibi.

Kafamdaki tüm alarm zilleri çalmalı. Çok yakışıklı, çok karizmatik, kendine çok güveniyor, beladan başka bir şey olamaz. Ama istesem bile kıpırdayamıyorum. Kaslı bacağına yanlılıkla benimkine sürtüneceği düşüncesi beni olduğum yere çivilemiş durumda.

"Kesinlikle otostop çekmek için yaratılmamışım," diyorum ona.

Aman Tanrım. Konuşmayı kes.

Yüzümün kızardığını hissediyorum, bu yüzden konuşmayı güvenli bir alana çekmek için elimden geleni yapıyorum. "Daha önce sörf yaptın mı?"

"Bir iki kez. Kaliforniya'da." Gözleri alışılmadık bir koyu mavi renkte. "Uzun zaman önceydi ama hayatımı değiştiren bir deneyim olduğunu hatırlıyorum. Hawaii'ye ilk kez mi geliyorsun?"

"Evet."

"Teksas'ın neresindensin?"

Neden yaptığımı bilmiyorum. Belki oyun oynuyoruz. Kontrolü tamamen kaybetmeden önce onu tahminde bırakmak ve aramızdaki mesafeyi korumak istiyorum. Çünkü öyle olacağına dair kesin bir his var içimde. "Dallas. Orada doğdum ve büyüdüm."

"Orada hayatımın en iyi barbeküsünü yedim." Birkaç saniye boyunca neredeyse hüzünlü bir ifade takındı. "Konferans için mi buradasın?"

"Evet. Şirketimde yeniyim, ama bu konferansın sektörün işleyişini daha iyi anlamam için iyi bir fırsat olacağını söylediler."

"Öyle mi?"

İçkisinden çıkardığı kokteyl şemsiyesini alıp parmaklarımın arasında çevirmeye başladım. Kendimi kontrol etmemde büyük bir tehdit oluşturan bu adamla olan yoğun göz temasından bir an olsun kurtulmam gerekiyordu. "Atölye çalışmaları harika, çok ilginç ve kendimi rahatlık alanımdan çıkarmak iyi geldi."

"Rahatlık alanın *nerede*?" Bu cümleyi tamamen müstehcen bir şekilde çevirmeyi başarır.

Kesinlikle Hawaii'deki bir plaj barında gördüğüm en yakışıklı adam tarafından tavlansın değil.

Lanet olsun, Earl!

Dudaklarımı hafifçe ısıyorum ve Ace beni izliyor. "Şey, işimde sanırım. Zamanımın çoğunu orada geçiriyorum. Ama burada olmak, öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark etmemi sağladı."

Yüzüme bakıyor ve bu imadan dolayı yine kızardığımı hissediyorum. Öğrenmem gereken çok şey var. Sadece iş hakkında değil, her şey hakkında. Bu tanrı gibi adamın bilebileceğinden çok daha fazlası.

Ama bana bakışında bir şey, onun biliyormuş gibi hissediyorum. Sanki aklımı okuyabiliyor gibi.

Bana öğretebilir.

"Konferans için burada değilsiniz, değil mi?" diye soruyorum. "Hayır. Doğrudan değil."

"Tatilde misiniz?"

"Tam olarak değil. Yeni satın aldığım bir yatırım fonuyla ilgili bir toplantım vardı."

Satın aldın mı? Aslında bu beni şaşırtmadı. Adam zenginlik saçıyor. "Yani sen Warren Buffett'ın biraz daha yakışıklı versiyonu musun?"

"*Biraz daha yakışıklı mı?* Lanet olsun, Tex. Bir erkeğin egosunu nasıl kontrol edeceğini iyi biliyorsun."

Gülüyorum ve şarabımdan uzun bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı kayarken hissettiğim serinliğin tadını çıkarıyorum. Bu adamın vücudunda yaktığı ateşi söndürmek için her şeyi yaparım.

O rahat ve anın tadını çıkarıyor.

Bunu sık sık yapıyor olabilir. Bu gerçek tek başına büyük bir tehlike işareti olabilir, ama içimden bir ses onun sandığımdan çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Sessiz, içten içe kaynayan bir derinliği var ve bu beni meraklandırıyor. Normalde şimdiye kadar kibarca izin isteyip ayrılmış olurdum, ama bu gece odama dönmek için acelem yok.

"Demek 101 atölye çalışmalarının hiçbirinde liderlik yapmadın?" Onu kesinlikle fark ederdim.

Gözleri yaramazca parlıyor. "101 atölye çalışmasına katıldığını bilseydim, Tex, ilk sırada kaydolurdum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Çok kurnazsın, Ace. Bunu sana vereceğim."

Omzunu omzuma hafifçe çarptı. "Bana vereceğin tek şey bu mu?"

"Evet. Çünkü beni tekrar görsen bile muhtemelen hatırlamazsın. Yarın kahvaltıda değil, sokakta falan tekrar karşılaşsak demek istedim."

"Sakin ol, Tex. Daha yeni tanıştık ve şimdiden beni kahvaltıya davet ediyorsun? Oda servisi olacağını varsayıyorum."

"Çok komik." Kızarıyorum. "Sadece başka bir yerde beni tanır mısın diye merak ettim, hepsi bu."

"Tabii ki tanırım. Sen gördüğüm en güzel kızsın." Gülerek. "Şimdi abartmaya başladın."

"Doğru." Oturduğu andan beri gözleri benden ayrılmadı. Yavaşça yüzümde dolaşıyor, dudaklarımda oyalanıyor. Bakışları köprücük kemiğime indiğinde, cildimi okşayarak, sonra daha aşağıya, göğüslerime ve tekrar yukarıya doğru kayarken, bir sıcaklık hissediyorum. Sanki bakışlarının ardından bir elektrik akımı geliyor ve doğrudan kalbime ulaşıyor. Vücudumdaki her sinir ucu diken diken oluyor. "Aslında, kesinlikle muhteşem."

Kaba sözleri beni anında, utanmadan ıslatıyor. *Tanrım*, bu adam sadece gözleriyle kanımı kaynatabiliyorsa, *elleri* nasıl olur acaba? *Dili? Onun...*

"İşte, sanırım seni ezberledim," diyor yavaşça. "Suç işleme sakın. Polisler seni teşhise çıkarsa yalan söyleyemem."

"Tamam. Bu gece kuralları çiğnememeye çalışacağım."

"Suç işleme dedim. Birkaç kuralı çiğnemekten bahsetmedim." Onun alaycı sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Hayatın kurallara göre yaşamak için çok kısa olduğunu kimse sana söylemedi mi?"

"Aslında, kuralların beni şu ana kadar tam da olmam gereken yere getirdiğini fark ettim." Gerçekten susmam lazım. Kendimi ciddi bir öğretmen gibi konuşuyorum.

"Bunu aşman lazım, Texas. İş hayatında güvenli oynayarak hiçbir yere varamazsın."

"Belki haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Son zamanlarda yaptığın çılgın bir şey söyle. Bahse girerim söyleyemezsin."

"Dün sörf yaptım," diyorum.

"Tamam. Peki ya kariyerinle ilgili riskler?"

Birkaç saniye düşündüm. "Kendime güvenerek, zar zor ödeyebileceğim bir daire kiraladım, böylece çok çalışıp zam alabilmek için kendimi motive ediyorum. Bu sayılır mı?"

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve belki de acınası geçmişimden dolayı empati duyduğunu hissettim. "Evet," dedi sonunda. "Sayılır. Etkilendim. Kendine bahis oynamak en zor şeydir."

"Evet. Ama garanti yok." "Hayatta hiçbir şey garanti değildir."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Ben bir şeyi garanti edebilirim," diyorum ve arkamızda giderek sesleri yükselen ve sarhoş olan adamlara başımı sallıyorum. "Birkaç yıl içinde onların gibi insanların patronu olacağım. Hızlı ilerliyorum."

Kararlılığım onu eğlendirmiş gibi görünüyor. "Öyle mi?"

Ace barmene işaret eder ve barmen hemen bize iki içki daha getirir. Bu noktada, savunma duvarlarım tamamen yıkılmadan önce bir içki daha reddetmeli miyim diye düşünüyorum. "Sanırım ben..."

"Hayır, yapma Texas," diye sözümü kesti. "Beni burada yalnız bırakamazsın. Bir tane daha iç, sonra istersen geceyi bitirebiliriz."

"Erken uçağım var," yalan söylüyorum.

"Benim de." Mükemmel dudaklarının kıvrımlarından onun da yalan söylediğini anlayabiliyorum.

Gözlerimiz yine kilitlendi ve bu sefer bakışlarım yayılan ve yoğunlaşan bir sıcaklığa dönüşürken bakışlarımdan kaçmadım. *Aman Tanrım*. Vücudum dizlerimden göbeğime kadar ısınmıştı.

O çok yakışıklı. Ve zeki. Benim *onu* düşündüğümü anlıyor. Bu birinci sınıf erkeklik örneğiyle ateşli bir tek gecelik ilişki. *Hadi ama*. O çok seksi ve açıkça işleri yolunda gidiyor. Ayrıca yatakta bir canavar olduğunu bilen bir erkeğin kendini beğenmiş karizmasına sahip. Hiçbir erkekle yatmadığımı düşünürsek—canavar olsun ya da olmasın—bunu bilmemem gerekir. Ama nedense biliyorum.

Uyluklarımız neredeyse birbirine değişiyor. Aramızdaki sıcaklık deli gibi. Vücudumun bana söylediği şeyi yapmam o kadar da kötü olur mu?

Bir gece. Bağlanmadan. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Bunu yapmak istiyorum.

Onunla ilk deneyimimi yaşamak istiyorum.

Gerçekte, bu seyahati tamamen yabancı biriyle yatarak karmaşık hale getirmek en son ihtiyacım olan şey.

Ace, tanıdığım diğer erkekler gibi olmayabilir, ama yine de sadece çekiciliğini kullanıyor. Bana söylediği her şey yalan olabilir.

Öyle olsa bile, neden onunla bir gece geçirdiğim için pişman olmayacağımı hissediyorum?

Çünkü o sert olurdu. O büyük, erkeksi kasları sert olurdu ve...

İçmeyi kes, aptal!

Gözlerimi, artık yıldızlarla kaplı olan arkasındaki ufka çevirdim. "Bir gün kendi şirketimin CEO'su olduğumda, buraya geri gelip penthouse süitte kalacağım," dedim, belki de kendime daha çok. "Sadece okyanus manzarasına bakıp her şeyin nasıl başladığını hatırlamak için."

Parmakları parmaklarımla iç içe geçiyor ve ben buna izin veriyorum. Elleri, hayal ettiğim gibi sıcak ve güçlü. "Şimdi görmek ister misin? Ayrılmadan önce hedefine ulaşmak için çalıştığın şeyi tatmamak yazık olur."

"Eminim çoktan rezerve edilmiştir. Bu sabah resepsiyondaki birinin otelin dolduğunu söylediğini duydum."

"Dolu." Gözleri şakacı bir şekilde parladı. Ama sonra şöyle dedi: "Muhtemelen kendi genç, havalı startup şirketini kuran zengin pislik milyarderlerden biridir. Orada sandalye yerine yoga topları üzerinde otururlar ve öğle molasında ping pong oynayıp kombucha içerler."

"Aynen öyle." Belki şaraptan dolayıdır, ama onun kendini tarif ettiğini anlamam birkaç saniye sürer.

Milyarder mi?

Göz teması kurmayı kesmemesi, karnımda uçuşan kelebekleri bir kez daha harekete geçiriyor. Onun gözlerine bakarak söylüyorum. "Dünyanın sahibi olduğunu ve istediği kadını elde edebileceğini düşünüyor."

O bana yaklaşarak kulağıma fısıldadı. "Şu anda istediği şey, Hawaii'nin en güzel kızının o küçük elbisesini çıkarmak ve onun için ne kadar ıslak olduğunu tatmak. Benim için ıslak mısın, Texas?"

Ve "ıslak" kelimesini söylediğinde, amım yumuşadı ve karıncalandı, külotum daha da ıslandı. Nabzımın *attığını* hissedebiliyorum ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. "Bana penthouse süitinde olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Ace?"

"Mükemmel dedektiflik yeteneği, Tex. Kesinlikle CEO olabilirsin."

Elbette, onun üzerimde yarattığı etki vücuduma saçma sapan şeyler yapıyor, ama bu, bunların hiçbirinin iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bunun bir gecelik bir şeyden öteye gitmesi imkansız. Ben Teksaslıyım ve o... başka bir yerden. Tamam, alyans takmıyor ama bu onun çapkın olmadığı ya da başka biriyle ilişkisi olmadığı anlamına gelmez.

"Evli misin?" diye soruyorum ona açıkça.

"Hayır. Tabii ki değilim. Sen?"

"Hayır."

"Bir ilişkin var mı?" diye sordu.

"24 saat süren işim dışında mı? Hayır."

"Ben de." Gözlerini kırıyor ve... *Lanet olsun*. Gerçekten çok yakışıklı. "Artık bunu hallettik, bizi engelleyecek hiçbir şey yok."

Hayır, hiçbir şey, sadece onun bir saatlik bir tanıdığımdan ibaret bir yabancı olması dışında.

Ama neyse. Emma'nın da severek belirttiği gibi, ilk seferim pembe güller ve romantizmle dolu olmak zorunda değil. Sadece çılgın bir kimyaya teslim olmak olabilir. Ve bizde kesinlikle bu var.

"Penthouse'un manzarası oldukça güzel," diye mırıldanıyor Ace, öne eğilip dudaklarıyla yanağımı okşuyor. "Beğeneceksin bence." Viski kokulu sıcaklığı boynumu okşarken, kalp atışlarım hızlanıyor.

Tabureden kalkar ve nazikçe elimi tutar. "Gel benimle, güzelim. Kalmak zorunda değilsin. Tamamen sana kalmış. Sana evi gezdireyim, içmeye fırsat bulamadığım bir şişe şampanya da var."

Bu kötü bir fikir olurdu.

Dudaklarımı ısırarak tereddüt ediyorum. Beni bu kadar heyecanlandıran bir adamla birlikte olmazsam, bunu ne zaman yapacağım? Bunu sorguluyorsam, dünyadaki en ezik 23 yaşındaki bakire olmalıyım.

Ve "bu"nun nasıl bir his olduğunu merak etmekten yoruldum.

Bir gece. Sonunda bekaretimi kaybedeceğim ve şirket merdivenlerini tırmanmaya devam edeceğim, yeni bir aydınlanma yaşamış ve artık tamamen buz gibi bir bakire olmayan, deneyimli bir seks tanrıçası olarak dünyayı kasıp kavurmaya hazır.

Ace'in beni elinden tutup otelin lobisine ve doğrudan asansöre doğru çekmesine izin verdim.

Dusty

ASANSÖR bizi yukarı çıkarırken, kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum. Ve külotumun kaygan ıslaklığı bana *çok* samimi bir şekilde yapıyor.

Gerçekten ilk randevusunda tamamen yabancı biriyle yatan türden bir kız mıyım?

Görünüşe göre... belki.

Tüm vücudum onu yeni keşfedilmiş bir uyuşturucu gibi arzuluyor. Bu kadar *ateşli* hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.

"Ee," diyor, hala elimi tutarak. "Birbirimize gerçek isimlerimizi söyleyecek miyiz?"

"İsim yok." Sesim çok kararlı, o yüzden öyle olmalıyım.

Mavi gözlerinde eğlence parıldıyor.

"Bir gece." Bu lafı uyduruyorum. Yani, son derece seksi bir yabancıyla bir gecelik çılgınlık yapmanın nesi *yanlış* ki? Uzun zamandır beklediğim bakireliğimi, Waikiki Plajı'na bakan penthouse dairesinde zengin bir Adonis'le bozma fırsatı karşıma çıktı ve siktir et, ben de bunu yapmaya karar verdim. Artık büyük kız pantolonumu giyme (daha doğrusu çıkarma) ve kovboy kız olmanın zamanı geldi.

O zaman dünyevi ve yeni aydınlanmış bir şekilde hayatıma devam edebilir ve şirket merdivenlerini tırmanmaya devam edebilirim.

"Hiçbir koşul yok," diye ekliyorum. "Ve pişmanlık yok."

Kes sesini! Klişe el kitabından okuyor gibiyim. "Tamam, Tex."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Sen karar ver." "Bil diye söylüyorum, ben genelde..."

"İlk buluşmada sevişmek mi? Ben de yapmam. Ama Hawaii'deyiz. Ve sen tanıdığım en güzel kadınsın. Sana aşık olmuş olabilirim. Bence denemeliyiz."

Tamam, vay canına.

Duvara yaslanıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Ace avucunu arkamdaki duvara düz bir şekilde koyuyor, sanki beni öpecekmiş gibi başını hafifçe eğiyor ve büyük, sıcak vücuduyla beni kuşatıyor.

"Ciddi bir ilişki aramıyorum," diyorum. Beynim benden önce davranıyor. Bu adama deli gibi aşık olmak istiyorum, ama aynı zamanda bana hissettirdiklerinden de çok korkuyorum. Zaten bağımlı hale gelebileceğimi biliyorum. "Çok çekicisin, ama sana aşık olmayacağım. Sadece söylüyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tamam.

Bilmek iyi oldu." "Yani, birbirimizi hiç tanımıyoruz..."

Vücudunu benimkine bastırıyor, dizini benim dizimin arasına sokarak bacaklarımı açıyor. "Bu yüzden buradayız, Tex. Birbirimizi tanıyabilmek için. Gerçekten, gerçekten iyi tanıyabilmek için." Ağzı benimkine acı verici bir şekilde yakinken fısıldıyor, "Ayrıca, yeterince şey biliyorum. Ağzının çok güzel olduğunu biliyorum. Ayrıca, benim için çok sertleşmiş büyük sikimin etrafını sardığında daha da güzel olacağını da biliyorum. Seni çoktan çoktan... kirletmek üzereyim. Ve hakkımdaki fikrini değiştirebilecek türden bir orgazm yaşatacağım."

Yardım edin. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Sonunda bana aşık olabilirsin."

Başka bir durumda güler ve ona fazla kendini beğenmiş olduğunu söyledim, ama karnıma baskı yapan kocaman ereksiyonunu hissedebiliyorum ve haklı. *Gerçekten çok sert.*

Ve

büyük.

Ve

sıcak.

Sıcak elini ensemin etrafına kaydırırken, diğer eliyle beni çarpıcı sert vücuduna çekiyor, beni alay ediyor, saçımı avuçlayarak başımı eğip boynumu ortaya çıkarıyor. Yavaşça dudakları hassas tenime bastırıyor. Dişleri hafifçe dokunuyor ve dili şehvetli bir çizgi çiziyor, bu beni titretiriyor. Beni tadarken düşük bir inilti çıkarıyor ve bu ses saf, sıvı bir şehvet gibi içime işliyor.

Uyluklarımın arasındaki nabız beni çıldırtıyor ve ağzının ağzımda olma ihtiyacım, dayanılmaz bir çaresizliğe dönüşüyor. Bu adama, hayatımda hiç bir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var.

Onun her şeyini istiyorum. O içime girerken bacaklarımı beline dolamak istiyorum.

Parmakları elbisenin kenarını yukarı doğru kaydırıyor, külotumun dantellerini okşuyor, klitorisimin üzerinde kayıyor. Parmaklarının ince dantellerin üzerinde kayarken hissettiğim sıcaklık ve ipeksi dokunuşuna inliyorum.

"Lanet olsun, Tex, çok ıslaksın, bebeğim. Beni *çok* istiyorsun."

Biraz utanç verici ama aynı zamanda umursamıyorum. Çok azgıyım. "Lütfen," diye fısıldıyorum, kalçalarımı refleks olarak öne doğru eğiyorum. Çıldırılmışım ama kendime engel olamıyorum. Yükselen bir şehvet bulutunda kayboluyorum. "*Ace*," diye inliyorum, parmakları külotumu yana kaydırırken. Sesim nefes nefese, yalvarır gibi. Vücudum hiç bu kadar saf fiziksel hissetmemişti. Evrenimin merkezinde alaycı bir şekilde kayan güçlü parmaklarından başka hiçbir şey umurumda değil.

O kadar iyi hissettiriyor ki, yumuşak bir nefes veriyorum.

Aman Tanrım.

Bu, şimdiye kadar başıma gelen her şeyden daha samimi.

Böyle devam ederse boşalacağım.

Beni öper ve ben ellerimi saçlarına gömerken, o dilini ağzıma sokarken, parmakları da içime yavaşça giriyor, kaygan bir giriş yapıyor. Biraz acıyor, ama iyi bir şekilde. Derinden sıcak, işkence gibi bir şekilde.

Vücudumla oynarken bıraktığı baş döndürücü, erotik tadı, çılgın bir zevk ateşini körüklüyor ve bu zevk, çılgın, aşırı bir zirveye ulaşmak üzere.

Bu zirveye ulaşmaya, nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Eğer bana bunu vermezse, aklımı kaybedebilirim.

"Mükemmel kız," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin. Seni önce nasıl boşaltmamı istersin? Parmaklarımla, aynen böyle mi? Yoksa dilimle yavaşça sikerek mi? Çok iyi hissettiriyorsun, tadı dünyadaki en tatlı meyve gibi olacak, biliyorum."

"*Ace. Lütfen.*"

Asansörün zil sesini belli belirsiz duyuyorum. "Sabır, Texas. Bütün gece vaktimiz var." Parmakları benden ayrılıyor ve elbisesini düzeltiyor. Gözlerime bakarak parmaklarını yalıyor. "Hadi, bebeğim. Geldik."

Ace beni elinden tutup özel bir fuayeye çekiyor. Anahtar kartını okutuyor ve penthouse'a giriyoruz.

Sersemlemiş şehvetime rağmen, hayatımda gördüğüm en güzel, en lüks mekan olduğunu anlayabiliyorum.

"İşte manzara," der ve beni panoramik pencereye doğru çeker. Sürgülü kapılar özel balkona açılır ve ılık esinti içeri girer.

"Çok güzel," diye nefes
nefese söylüyorum.
Gerçekten öyle.

Gece mavisini ufuk okyanusla birleştiriyor ve deniz ile gökyüzü arasında net bir çizgi olmadığı için sanki dünyanın ucundaymışız gibi hissediyorum. Sanki tamamen bize ait, mürekkepli, kadifemsi bir dalga ve yıldız krallığına bakıyoruz. Nefesimi kesmeye yetiyor.

Ace'in durup içki doldurmasını, birbirimize geri dönmeden önce biraz sohbet etmesini bekliyorum, ama o yapmıyor. Arkama yaklaşıyor, o kadar yakın ki vücudunun ısınısını hissedebiliyorum.

Odadaki ışıklar loş ve altın rengi, ama pencereye yansımalarımızı görece kadar parlak. Ace avuçlarıyla omuzlarıma dokunuyor ve ellerini kollarımdan yavaşça aşağı kaydırıyor. Yavaş hareketleri ve dokunuşlarıyla vücudumun canlanma hissi hipnotik.

Ağzı boynumun kıvrımına doğru iner, dudakları cildimi okşar.

Ona doğru eğilip, refleks olarak ona yaslanıyorum. Elleri belimi buluyor belimi bulur, kalçalarımı okşar, elbiseyi yavaşça yukarı çeker, nefesi boynuma sıcak sıcak eser.

"Ne istediğini söyle, Tex. Senden duymak istiyorum."

"Seni istiyorum," diye fısıldadım. Bu sözleri daha önce hiçbir erkeğe söylememiştim ama onları çok güçlü hissediyordum.

Elleri göğüslerime kayıyor, elbisenin kumaşı üzerinde kayıyor, her kıvrımı izliyor ve her tepkiyle duraksıyor. Parmakları boynumun kenarından kayıyor ve sütyen giymediğimi fark edince nefesi hızlanıyor. Sert ama nazik parmaklarıyla benimle oynarken meme uçlarım parmaklarının arasında sertleşiyor.

Bir eli hala meme uçlarımı okşarken, Ace'in diğer eli elbiseyi bir arada tutan bağı yavaşça çözüyor. Aramızda hiçbir engel olmadan ellerinin karnımda, kalçalarımın, belimde hissetmek beni arzuyla kıvrandırıyor.

Beni döndürür, vücudumu kendine yakın tutar ve elbiseyi omuzlarımdan indirir, elbise yere düşer. Üzerimde sadece küçük dantelli bir külot ve topuklu ayakkabılarım var.

"Ne kadar muhteşem olduğunu gör. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmedim." Yüzündeki ifade kararlı ve yumuşak bir şekilde başka bir kelime mırıldanıyor. "Benim."

Bu gece için, evet. Ve sadece bu gece. Anlaşmamız bu.

O koyu mavi gözlere bakıyorum ve kendimi daha fazlasını istememeye zorluyorum.

Beni öptüğünde, kendimi birazcık bırakıyorum. Bu gece, bana yapacağı şeyi düşünürsek, bu yabancıyı birazcık sevmek sorun değil.

Ağzı ağzımı kapıyor, dilini dudaklarımdan arasına sokuyor, samimi bir şekilde okşuyor. Bana verdiği her şeyi alıyorum, o inleyene kadar dilini hafifçe emiyorum.

Gözleri tekrar benimkilere değdiğinde, arzu ile parlıyorlar. Karanlık ve sefkat akıntıları aramızda dolanıyor.

Ace'in şu anda bana baktığı gibi bana bakan hiç kimse olmadı.

Sanki tüm varlığıyla beni istiyor gibi.

Bir kız böyle bir bakışa alışabilir.

Ace beni kollarında ağırlığımı yokmuş gibi dikkatlice kaldırıyor. "Kollarını ve bacaklarını bana dolan" diyor, sesi alçak ve boğuk. Onun dediğini yapıyorum ve beni yatağa taşıyıp yatırıyor.

Üzerime çömelip beni tekrar öper ve hayatımda ilk kez hakimiyet altında olmak *isterim*. Ace beni kendine çekmeye zorluyor ve ben onun erotik öpücüğünün açlığı altında eriyorum. Amım karıncalanıyor ve yumuşuyor. Yeni bir ıslaklık dalgası külotumu ıslatıyor.

Eyvah.

Yavaşça, boğazımın hassas derisini öperek aşağı doğru ilerliyor. Göğüslerimi ağzına alıp, inleyene kadar meme uçlarımı açgözlülükle emiyor.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için inle. Adımı haykırıncaya kadar seni nasıl yememi istediğini söyle."

"Ben..."

"Söyle." Ace külotumu çıkarır. Üzerimde durur, beni içime çekerek seyreder. "*Siktir*, çok güzelsin. Benim için çok *ıslaksın*, Texas. Benim kirli kızım benim büyük sikimi *istiyor*."

"Ver bana," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen."

Sesimdeki çaresizliği duyuyor ve karanlık, seksi gülümsemesi beni kahkahalara boğuyor.

Bana ver? Nasıl birdenbire azgın bir nymphomaniac'a dönüştüm?

"Oh, sana vereceğim, güzelim. Ama önce ağzıma boşalana kadar seni dilimle sikacağım. Sonra sikimi alabilirsin."

Tamam, vay canına.

O tamamen giyinikken, tamamen çıplak, savunmasız ve açıkta olmak çılgın bir duygu. Onun büyüklüğünü ve gözlerindeki ateşli, vahşi bakışını seviyorum.

Pantolonunun içindeki kocaman çıkıntı, patlayacakmış gibi gergin. Bunu ona *ben* yaptım. Ve daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarımla onun devasa ereksiyonunun üzerinde kaydırıyorum, hafifçe sıkıyorum, sertliği ve sıcaklığı beni büyülemiş durumda. Dikkatli dokunuşlarımla sertleşmesi.

Kemer tokası ile uğraşıyor ve kocaman, ağır penisi serbest kalıyor.

Vay canına.

Devasa sikinin damarları belirgin ve ateşli görünüyor. O kadar *büyük* ki. Her açıdan. Bu ateşli, seksi alfa erkeğin merhametine kaldım. Ama bunda bir güç de var. O *çok* azmış. Sikini karnına bastırmış ve geniş ucunda, tüm vücudumu beklentiyle kızartacak kadar ıslak bir leke var.

Ace tişörtünü başından çıkarıp bir kenara atıyor.

Vay canına.

Göğsü ve omuzları güçlü bir şekilde yapılı. Kaslı ve zeytin tenli, göğsündeki tüyler bana çok çekici ve yabancı geliyor. Mükemmel karın kasları, o lezzetli V şekline doğru uzanıyor. Saçları koyu ve gözleri safir gibi parlıyor. Bana bakışı şefkatli ama aynı zamanda ilkel. Aramızdaki kimya ham ve elektrikli.

Bu, istediği her kadını elde edebilecek bir adam. Şu anda beni istiyor. *O benim.*

Hayatımda hiç bir erkeği bu kadar arzulamamıştım.

İlk başta neredeyse çekinerek penisini elimle tutuyorum. Hayatımda ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak... böyle bir şeyle karşılaşıyorum ve onun sıradan bir yanı olmadığı çok açık. Öne eğiliyorum. Hafifçe

onu öpüyorum, dilim onun ipeksi gövdesine zar zor değiyor. Dudaklarımı dikkatlice başının etrafına yerleştiriyorum, çekinerek yalıyorum.

Ace inliyor. "Siktir, Tex. Çok yaklaştım. Bunu bir daha yaparsan boşalacağım. Uzan. Seni tatmam ve dilimle sikmem lazım."

Tanrım.

"Bana hazır mısın, Texas?"

Hazır mıyım? "Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, bunu başarabileceğimi umarak.

Demir gibi güçlü elleriyle bacaklarımı açıyor. Ace o anda beni yalıyor, klitorisimi dilini kullanarak okşadıktan sonra yerine yerleşip aç ve kasıtlı bir ritimle emmeye başlıyor.

İnliyorum ama o beni yerinde tutarken beni şehvetle yalıyor. Parmakları nemin içinde kayarken ağzı açgözlü çekişlerle ziyafet çekiyor. Gergin bir yanma hissediyorum. Ama bundan daha fazlası, ulaşamayacağım kadar yakın, vahşi ve kontrol edilemez bir zevk dalgası var.

"Ace."

O benim zevkimden besleniyor, onu daha da yükseğe, daha da yükseğe zorluyor, ta ki hayatımda başıma gelen en yoğun şey olan dayanılmaz bir zirveye ulaşana kadar.

Zevk patlar. Tüm vücudum boşalır. Aşırı gerginlik ve beyaz sıcaklıkta coşkuyla başa çıkmak için ağzına karşı direnirim.

"Siktir, Teksaslı kızım boşalırken tadı çok güzel," diye mırıldanıyor.

Ne utanç verici. Bu tam anlamıyla on saniye sürdü.

Ağzı, klitorisimi tam doğru miktarda emerek nazikçe emiyor ve orgazmımı başka bir uzun, yoğun spazm dalgasına dönüştürüyor.

Ooooooh, çok iyi. Aaccce.

Sıkı kavrayışın verdiği mutluluk parmaklarını sağlarken inlediğimi fark ediyorum.

Ace, dalgaları sakinleşene kadar daha da tahrik ediyor, klitorisimi yavaşça öpüp yalıyor, sanki benim tadımı seviyor ve uzaklaşmak istemiyormuş gibi.

Tam *tekrar* boşalmak üzereyim diye düşünürken, dokunuşunu kaldırıp vücudumun üzerine tırmanıyor.

Gözleri karanlık ve yoğundu ve hızla atan kalbimi sakinleştiremeden, üzerime çömeldi. Amım hala dalgalanıyordu ve kocaman sikini karnıma dayamıştı.

"Daha fazla ister misin, bebeğim? Söyle hadi." "Evet,"

diye nefes alıyorum.

"Emin misin?"

"*Lütfen.*" Bu tanrı gibi adamın yapabileceklerinden, havadan daha çok ihtiyacım var.

"Aferin kızım."

Eğilip beni öptü. Tuhaf ama aynı zamanda çok erotik bir duyguydu *kendimi* onun dudaklarında tatmak çok garip ama aynı zamanda son derece erotik.

Ace, yatağın yanındaki yere konmuş çantaya uzanıp dört ya da beş prezervatif çıkardı. *Yardım edin.* Gerginliğim beni yine kıkırdatmaya başladı. "Sanırım hırsını seviyorum."

"Bu gece uyuyabileceğini sanıyorsan, Texas, çok yanılıyorsun. Seni bir kez tatmak asla yetmez." Bir tanesini açıp elime koyar. Sesi artık kaba, arzuyla dolu. "Bunu bana tak."

Şimdi ona bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemenin tam zamanıdır.

Ama bir şey beni durduruyor. Bana kolaylık göstermesini istemiyorum. Bu alfa canavarın bana her şeyini vermesini istiyorum. Bu yüzden ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıyorum. Prezervatifi onun devasa sertliğine geçiriyorum, sertliğini okşarken onu hissediyorum.

Nefesi düzensiz, gözleri kararmış. "Siktir, sen en seksi kızsın, Tex." Sesi alçak, kalın bir homurtu. *Çok* tahrik olduğunu anlayabiliyorum. Kondomun ucuna bir kez daha nem fışkırıyor ve penisi elimde hafifçe titriyor. Şimdi çok kolay boşalabilir, bunu hissedebiliyorum.

Bu durum ürkütücü.

Aynı zamanda içimde çılgın, hayvani bir arzuyu ateşliyor ve beni öfkeli bir nympho'ya dönüştürüyor.

O benim. Hepsini istiyorum.

Ama deneyimsiz olduğum belli olacak mı? Ya ne yaptığımı bilmediğimi anlarsa?

Deneyimsizliğimi coşkuyla gizleyeceğim, karar veriyorum. Penisini yumruğumla kavrayıp avuçlarımın içine alıyorum, inanılmaz derecede büyük ereksiyonunun hissini keşfediyorum.

Gözleri yine benimkilere kilitleniyor ve o kadar aç, o kadar çaresiz görünüyor ki, umarım düşüncelerimi okuyamıyordur. Ace'in başı yine göğsüme eğiliyor ve parmakları bacaklarımın arasında beni okşuyor, kaygan klitorisimi okşayarak zevk dalgası tekrar yükselmeye başlayana kadar beni tahrik ediyor.

"Senin için bu kadar ıslak olmana bayılıyorum, bebeğim. Seni barda gördüğüm andan itibaren, sikimi sürmeni istedim. O güzel ağzını açtığın anda beni sertleştirdin.

"

Bana nasıl böyle hissettiriyor? Sadece dokunuşları ya da dili değil, gerçi, lanet olsun, ne yaptığını çok iyi biliyor. Çok güzel kokuyor, viski, erkek kokusu ve odun dumanı. Gülümsemesine bayılıyorum. Yüzümdeki saçları özenle çekip kenara atışına bayılıyorum. Beni bir hayvan gibi sikmesini ve sonra uyurken kollarında tutmasını istiyorum.

Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, kalçalarım refleks olarak yukarı doğru kalkarak onu içeri davet etti.

Penisinin başını içime yavaşça sokarken, kalbi kırılıyormuş gibi inliyor.

Nefesimi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu çok fazla. İlk seferinde acıyacağını düşünmüştüm, ama dayanılmaz olan zevk. Orgazmım yavaşça başlıyor. Yıldızlarla dolu bir dalganın üzerinde süzülüyorum. İç kaslarım, bana verdiği son orgazmın dalgalarıyla hala titriyor ve onu daha derine çekiyor.

"Tex. Siktir. Çok daracık... benim için çok ıslaksın, bebeğim, oh siktir, çok güzelsin."

Ace kıcımlı kavrar ve benim kıvrılan vücudumun ritmini kullanarak daha derine girer.

Çok dardı, ama ıslaklık ve onun itme gücü, kocaman kalınlığını daha derine itiyordu. Ve daha derine.

İtme hareketleriyle, kalın penisi içimdeki çok hassas bir noktaya sürtünüyor. Tekrar. Ve tekrar.

Gözlerimden yaşlar akıyor çünkü acıyor ve çünkü çok iyi hissettiriyor. Tekrar itiyor ve bu kadarı yeterli. Zevk, zengin, çılgın, ezici bir dalga halinde pathıyor. Onun adını inliyorum. Orgazmımın her dalgası onu daha derine çekiyor ve birlikte hareket ediyoruz, sürtünüyor, kavırıyoruz, sevişiyoruz, daha fazlasını istiyoruz. Tamamen içime girene kadar, onun kocaman, kalın penisinin sıcak tutsaklığıyla zar zor hayatta kalıyorum. Şaşırtıcı zevkten başka hiçbir şeyin farkında olmayan vücudum onu sıkıca kavrar ve o acı çekiyormuş gibi homurdanır. Vücudum onu ritmik hareketlerle sıkarken, artık tamamen içimde olduğunu biliyorum. Penisinin içimde titrediğini hissediyorum ve onun sıcak nabzı beni başka bir zirveye taşıyor, spiral dalgaların akıntısı onu tekrar tekrar çekiyor.

Sert bir şekilde boşalıyoruz, gizli, zonklayan, zevk çılgınlığıyla dolu bir dansın içinde kilitliyiz.

Uzun süre devam eder ve biz de buna izin veririz, birbirimizi sanki birbirimizin can simidiymişçesine çalıştırır, kıvrır ve birbirimize sarılırız.

Vay canına.

Süzölüyorum. Gözlerim kapalı ama hiç bu kadar duygularla dolmamıştım.

Sanırım aşık oldum.

Bu kadar çabuk aşık olmak mümkün mü?

Tamamen yabancı birine?

Bu sadece bir gece, Dusty.

O zaman neden onu asla bırakmak istemiyorum?

Dusty

GÖZLERİM AÇILIYOR. Yumuşak, altın rengi sabah güneş ışığı odayı dolduruyor ve masmavi denizin manzarasını görebiliyorum. Tül perdeler esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

Her şey bir anda aklıma geliyor.

Kahretsin.

Sonunda yaptım.

Bekaretimi kaybettim.

Çok, çok iyice.

Adını bile bilmediğim bir adama.

Yanımda hala uyuyan adama bakıyorum, iri kolu belime dolanmış.

Ace.

Uyurken onu birkaç dakika izliyorum. Gerçekten çok yakışıklı bir adam. Uyurken daha da yakışıklı. O seksi, erkeksi yüz hatları daha yumuşak, bir şekilde daha az sert. Koyu renk kirpikleri yakışıklı yüzüne küçük gölgeler düşürüyor ve sakalının kirli sakalları görünüyor.

Ağzıyla beni orgazma ulaştırırken hassas uyluklarımı kaşıyarak hissettiğim sakalları.

Bana kaç kez orgazm yaşattığını sayamadım. Bir kez başladık mı, doyamıyorduk. Biraz çıldırdığımı itiraf edebilirim.

Hiç duymadığım pozisyonlarda seks yaptık.

Şimdi, biraz hareket ederek vücudumun durumunu kontrol ediyorum ve evet: çok, çok ağrım var. Ama bu ağrı... iyi geliyor. Bana vahşi bir zevki hatırlatıyor. Hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir zevk.

Ve ilk seferimin, ikinci ve üçüncü seferimin hayal edebileceğimden daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Onu beklediğim için mutluyum. "Ace" her zaman kalbimin küçük bir parçasını sahip olacak.

Ya da belki de büyük bir parçası.

Sakin oraya gitme, Texas.

Anlaşmıştık. Bir gece. İsim yok. Şimdi o kendi hayatına dönebilir... umarım karısına değil, ama bana karısı olmadığını söyledi ve ben ona inandım.

Ve ona verebileceğim tek şey bu. Erkekler kalıcı değildir, bunu uzun zaman önce öğrendim. Dört yaşındayken babam kalbimi kırdı ve bir daha asla tam olarak iyileşemedim. Bu kırık kalp, her gün mücadele eden annem tarafından daha da güçlendi. Sıkı çalışma ve bağımsızlık benim kanımda var. Kirli konuşan Bay Swagger ile geçirdiğim tek güzel - tamam, hayatımın en güzel - geceyle yolumdan sapacak kadar zayıf değilim.

Gitme zamanı geldi.

Çok dikkatli bir şekilde kolunu çekip altından sıyrılıyorum. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Yorgun, bu hiç şaşırtıcı değil. Muhtemelen iki saatten fazla uyumamışsındır. Sevişip konuştuk. Güldük. Sabahın üçünde hala birbirimize bağlıyken fısıldaştığımız o sessiz sözler, muhtemelen hayatımın en güzel anıları olacak. Bu biraz üzücü, ama olan bu.

Sessizce kıyafetlerimi ve çantamı buluyorum. Telefonuma bakıyorum, saat 6:12.

Uçağım 9:15'te kalkıyor.

Onun iri vücuduna, geniş, bronzlaşmış omuzlarına, mükemmel karın kaslarını örten çarşafın altından tekrar bakıyorum ve yatağa geri girip onu uyandırsam ne yapardı diye merak ediyorum... Onun büyük, sert penisini ağzıma alıp, *o zonklayan, fişkırان patlamaları içseydim...*

Bunu denemeye cesaret edemedim. Ve bu, aramızdaki yakınlığı bir adım daha ileriye taşırdı.

Keşke yapsaydım.

Dur.

En azından korunmuştuk. Tamamen yabancı biriyle yatmış olsam da... üç dört kez... sorumlu davrandığım için kendime puan veriyorum. Ağzıyla bana yaptıklarını saymıyorum.

Şu anda nasıl yürüyebiliyorum ki?

Tanrım, o kadar iyi hissettirdi ki.

Bu adam bana ne yaptı? Beni tüm erkeklerden mahrum bırakmış olabilecek bir adama bekaretimi kaybettim. Yani, Ace ile nasıl karşılaştırılabilir ki?

Taze anılarımdan porno filmi izler gibi yüzüm kızarıyor.

Hawaii'deki lüks bir otelin çatı katında bir yabancıнын dilini ağzımda hissettim, sonra da onun adını haykırarak defalarca sikiştim. Adamla tanışalı bir saat bile olmamıştı.

Her neyse, beni bir tanrıça gibi hissettirdiği için hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Sanki vücudumun her santimi, sırf onun için yaratılmış, dünyadaki en güzel şey gibiydi.

Ama Ace'in yarattığı bu sisin içinden çıkmam lazım. Bir gecede beni *bu kadar* şehvetle sarhoş ettiyse, onunla bir gün geçirsem bana ne yapabilir? Ya da bir gece daha? Ya da iki gece?

Ace'in sorunu, kalbimi kırma gücüne sahip olması. O mavi gözleri ve karanlık gülümsemesiyle bara oturduğu andan itibaren bunu biliyordum.

Gerçek şu ki: Birdenbire *bu kadar* yetenekli, *bu kadar* pürüzsüz, *bu kadar* karşı konulmaz olamazsın. Belli ki bunu birçok kez yapmış. Muhtemelen artık onun için ikinci bir doğa haline gelmiştir.

Tek seferlik bir şey olduğu konusunda anlaştığımız için sessizce şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Bağlanma yok, pişmanlık yok. Böylesi daha iyi.

Ve benim için gerçek hayata dönüş zamanı. Biraz yeni bir gerçeklik olsa da. Artık buz kadını değil, arka arkaya altı ya da yedi orgazm yaşayan ve hala endorfin patlamasının etkisinde olan, bakire olmayan bir seks kraliçesi olduğum bir gerçeklik.

Bir insanın bu kadar çok orgazm olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Komodinin üzerindeki saate bakıp hızlıca elbiseyi bağlayıp ayakkabılarımı giydim.

Huzur içinde uyuyan Ace'e son bir kez, uzun uzun bakıyorum. Parmaklarımı onun kalın, dağınık saçlarında gezdirmek ve mükemmel dudaklarını öpmek için canım çekiyor.

Ama yapmıyorum.

Hızlıca bir not yazıp çantamı alıyorum ve çok sessizce çıkıyorum.

Asansöre gizlice giriyorum, onu uyandırmamayı umarak, dördüncü kata inip odama geri dönüyorum.

Rekor bir hızla saçlarımı topladım, duşta kendimi yıkadım, seyahat kıyafetlerimi giydim, her şeyi valizime tıktırdım ve Uber çağırdım.

Uber çağırdım.

Balkona çıkıp Waikiki manzarasına bir kez daha hayran hayran baktım.
Hoşça kal Hawaii. Hayatımın en güzel üç günü için teşekkürler.

Şimdi, penthouse'unda hala derin uykuda olan, ölmek istediğim yakışıklı
adamla aramıza biraz mesafe koyma zamanı.

Bu tek seferlik bir şeydi.

Hikayenin sonu.

Ama vay canına, ne kadar ateşli, güzel ve orgazmik bir hikayeydi.

CASH

Ona uzanıyorum, kendimi dünyadaki en seksi, en güzel kızın kollarına sarmak istiyorum. Benim muhteşem, seksi Teksaslı kızım...

Ama yerine sadece soğuk, boş çarşafı hissediyorum. Gözlerimi açıyorum. "Tex?"

Belki duşadır. Ya da balkondadır.

Yataktan kalkıyorum, sertleşmiş aletimi örtmek için çarşafı belime sarıyorum.

Dün gece The Beast'i umursamadığı için değil.

Siktir, ne ateşli bir geceydi. Onun kıvrımlı, olgun vücudunun tatlı, delice güzel mükemmelliği yüzünden sikim hâlâ aşırı hızda.

"Tex?" Neden bilmiyorum ama göğsümde panik gibi bir şey hissediyorum.

Duşta değil. Balkonda *da* yok. Gitti mi?

Gitmiş lan.

Bunu nasıl yapabilir?

Çantası yok. Giysileri de yok. Erken uçağı olduğunu söylemişti, ama birlikte geçirdiğimiz geceden sonra en azından uyanıp veda eder diye düşünmüştüm. *Ve bana numarasını verir. Bir gece daha kalmayı kabul eder. Ya da iki gece.* Onu ikna edebilirdim, eminim.

Bir not arıyorum ve buluyorum.

Ace,

Harika bir gece için teşekkürler.

xx Tex

Hepsi bu mu?

Notu ters çeviriyorum, bir telefon numarası ya da e-posta adresi bulmayı umuyorum. Herhangi bir şey.

Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yok.

Ne oluyor, Texas?

Lanet olsun! Bana hayatımın en güzel gecesini yaşatan kadının adını bile bilmiyorum.

Ve sadece seks yüzünden değil.

Evet, seks muhteşemdi. Ama aynı zamanda fizikselin ötesinde bir bağ kurduk, ki bunu hayatımda daha önce hiç yaşamadığımı itiraf edebilirim. Yakınından bile geçmedi.

Küçük, küstah ağzı ve gülünç derecede seksi vücudu olan Teksaslı yabancı kadın... Onun beni başka kadınlar için mahvettiğini söylemek istemiyorum, ama bu düşünce beynimden geçiyor.

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Daha da sevmediğim şey ise, o gitti ve onu bulmanın hiçbir yolu yok.

Suyun ısınmasını beklemeden duşu açtım. Vücudumun ve lanet olası kaya gibi sertleşmiş sikimin öfkesini dindirmek için soğuk suya ihtiyacım vardı. Su boynuma ve omuzlarıma vuruyordu ama oyalanmadım. Duş çok büyüktü, iki kişi için fazlasıyla genişti ve Tex'i duşta sikmeyi düşününce sikim daha da sertleşti. *Neden kaçtın, bebeğim?* Onun sıcak, ıslak vücudunu ellerimle okşuyor, mermer fayanslara karşı kaldırıyor, içine giriyor, ağzıma inleyerek boşalmasını sağlıyordum.

Siktir, sik.

Zaman kaybetmek istemediğim için kendimi tatmin bile etmiyorum.

Onu yakalayıp geri getirebilirim.

Duşu kapatıp havluyu alıyorum. Üzerime bir şeyler giyip, geri kalan eşyalarımı çantama tıktırıyorum.

Yatağın hali, dün gece burada neler olduğunu açıkça gösteriyor. Görünüşe pek aldırmam ama yorganın kıvrıldığı yerde çarşafta bir kan izi fark ediyorum.

Ne oluyor lan?

Olamaz.

Tex... *bakire* miydi?

Bana 23 yaşında olduğunu söylemişti.

Kim o kadar uzun süre bekler? Ve neden? Özellikle de düşmüş bir melek gibi görünüyorsan ve bir erkeğin görebileceği ya da hayal edebileceği en lezzetli vücuda sahipsen. Lanet olsun, o mükemmeldi. *O kadar tatlı, ateşli ve benim ağzıma ve sikime açtı ki.*

Lanet olsun. Neden bana söylemedi?

Ona çok mu sert davrandım?

Onu incittim mi?

Dün gece Tex'e karşı hiç bir kadına karşı bu kadar vahşi olmamıştım. Ona doyamıyordum. Gecenin çoğunu onun içinde geçirdim, onu tekrar tekrar aldım.

O iyi mi?

Acıyor mu?

Bana veda etmeden gitmiş olmaktan pişman mı? Onu bulmam lazım.

Beni istiyor mu? Öyle gittiğine göre, belli ki istemiyor.

Bu şekilde mi en iyisi? Yapmam gereken şey bu konuyu objektif olarak düşünmek.

Ben iyi bir adam değilim.

Tamam, ben iyi bir adamım. Sadece her türlü ilişkide berbat olan bir adamım.

Geçmişimin enkazı ve özellikle de Rylee ile son denemem - dün gece başıma gelenlerle aynı cümlede bile anmak istemediğim bir isim - bana uzun zaman önce, bağlanmaya uygun olmadığımı kanıtladı. İlişkiler için çok dağınık biriyim. İşim beni tüketiyor ve uzun zamandır böyle.

Tex gibi biriyle ilişki kurmayı düşünmek için bile işimden bir adım geri çekilmem gerekir.

Şu anda ne düşünüyorsun sen?

Çantamı alıp asansör düğmesine basıyorum. Belki onu yakalayabilirim.

onu

yak *Onu yakalarsan ne yapacaksın?*

ala Ben ilişki için uygun birisi olsam bile, bunun tek seferlik bir şey olduğunu

yab

iliri

m.

tek seferlik bir şey olduğunu açıkça belirtti. O kariyer odaklı bir kız. Bunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum.

Hedeflerine odaklanmış ve planlarının önüne hiçbir şeyin geçmesini istemiyor.

Ama birlikte çok iyidik.

Deneyimsiz olduğunu anlayabiliyordum, ama tereddütleri, bana olan ilgisinin yanında hiçbir şeydi.

Kendi öfkeli şehvetime gelince, istesem bile kendimi kontrol edemezdim. Kendi arzusuna teslim olması, başıma gelen en güzel şeydi. Yorgunluktan bayılana kadar tekrar tekrar yaptık.

O şehvetli masumiyetle beni öperken ne kadar tatlı olduğunu düşününce sikim daha da sertleşiyor. *Ağzı. Onu ilk kez boşalttığımda kıvranan vücudunun titremesi. Dilimle siktiğimde şeker pembesi amının tatlı tadı.*

Kahretsin.

Çantamı düzeltiyorum çünkü birkaç dakika sonra halka açık bir yerde olacağım ve devasa ereksiyonumun ineceği hiç belli değil.

Bu kız şeytani bir tada sahip bir melek. Saf ecstasy. Orgazm sonrası sersemliği yaşıyorum ama kendimi bitkin hissetmek yerine tek istediğim rüyalarımın kızını tekrar tatmak.

Şimdi.

Lobiye indiğimde, alıştığımdan çok daha yavaş hareket eden insanlarla doludur. New York'tan uzak kalalı çok uzun zaman oldu. Bazen insanların gerçekten rahat *olabileceğini* unutuyorum.

Lobiyi ve dış alanı onu aramak için tarıyorum, kendimde bile tanımadığım bir çaresizlikle.

Burada değil.

Lanet olsun, Texas.

Peki. İyi. Tek gecelik ilişkim beni terk etti. Ne var bunda?

Bunu bana nasıl yapabildin, bebeğim?

Sakinleşmem lazım.

Sadece seksti.

O zaman neden bu kadar iyi, gerçek ve samimi hissettirdi, içime işleyip beni bırakmadı?

O sadece seksi değildi. Aynı zamanda komik ve zekiydi. Sevimli ve eğlenceliydi. Hafif gerginliği beni benden aldı ve o andan itibaren ona sıırılsıklam aşık oldum.

Elbette başka kadınları da çekici buldum, ama onların çekiciliği her zaman çok çabuk, çok çabuk, önemsizlik ve taleplerle gölgelendi. Kinci ihtiyaçları. Açgözlü kötülükleri.

Rylee gibi. Onu asla sevemeyeceğimi neredeyse anında anladım.

Şu anda ne düşünüyorsun?

Tex ise sanki benim hakkımda bir şeyleri *anlamıştı*. Beni memnun etmek istiyordu ve ben onu memnun ettiğimde, o en güzel yaratık, sanki dünyadaki en harika şey ikimizin başına geliyordu. Beni dünyadaki en şanslı adam ve dünyanın kralı gibi hissettiriyordu. Beni yenilmez hissettiriyordu.

Siktir, sakınleşmem lazım.

Masaya doğru yürüdüm.

"Çıkış mı, Bay Maddox?" diye soruyor masadaki adam. "Evet."

"Konaklamanız nasıl geçti?"

"Evet. Dinleyin, az önce bir kız çıkış yaptı. O... Teksaslı. Kahverengi saçlı, altın rengi parıltıları var. Birkaç çileği var." *Kendini dinle, adamım.* "Konferans için buradaydı."

Saçma sapan konuşuyorum ama adam diplomatik davranıyor. "Üzgünüm, Bay Maddox. Bu hafta sonu dört yüz konferans katılımcısı konakladı ve çoğu bu sabah çıkış yaptı."

"Anlıyorum."

"Tekrar konaklamaya gelmenizi umuyoruz, Bay Maddox."

Ön kapıya doğru koşarken uygun olmasını umduğum bir şeyler mırıldanıyorum.

Cep telefonum cebimde çalıyor ve bir an için ruhumun derinliklerinde bir umut ışığı parlıyor, ama bu imkansız. O benim numaramı bilmiyor.

Arayan Noah. "Selam."

"Selam, kardeşim. Hawaii nasıl?" Sesi yorgun geliyor. "Harika."

Kardeşim cevabıma neredeyse şaşırılmış gibi geldi. "Bir gece daha kalmaya karar verdiysen öyledir herhalde. Ty ile görüşebildin mi?"

"Evet. O iyi. Bize güveniyor, bu da içimi rahatlatıyor. O güveniyorsa, umarım diğerleri de güvenir."

"Gleeson Fonu'ndan bir telefon geldi," diyor Noah ciddi bir ifadeyle.

"İçeriden bilgi sızdırıldığına dair bir söylenti duymuşlar ve bir

"

Bu çok kötü bir haber, tabii ki. Ama dikkatim dağınık. Otelin önünü Tex'i arıyorum. "Onlara bir açıklama yaptın mı?"

"Hayır. Önce seninle konuşmak istedim." Kahretsin. Tex gerçekten gitmiş. "Nakit var mı?" "Evet?"

"Onlara ne söylememi istersin?"

"Onlara, bu iddiaların herhangi bir dayanağı olup olmadığını belirlemek için gece gündüz çalıştığımızı söyleyin. SEC'in gerekli gördüğü tüm soruşturmalarda tam işbirliği yapacağız - ki yapmayacaklarından eminiz. Dürüst olabilirsiniz, ama lütfen, olayı izole edip meşru olup olmadığını anlayana kadar sessiz kalmalarını isteyin. Suçlamalarla ilgimiz yok. Şirketimizde suçlu biri varsa, onu bulup yargılayacağız."

"Tamam." Noah'ın sözlerimi not aldığını duyuyorum.

"Şu anda havaalanına gidiyorum. Öğleden sonra döneceğim." "Colton'ın bazı fikirleri var," diyor Noah. "Potansiyel ipuçları. Bu gece her şeyi bu gece her şeyi inceleyeceğiz."

"Yani gerçekten içeriden bizi batıran biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Noah iç çekiyor. "Evet, giderek daha olası görünüyor. SEC genellikle hata yapmaz."

"Sadece yatırımcılara odaklan. Onlara elimizden gelen her şeyi yaptığımızı ve bunun rapordaki bir tutarsızlık olabileceğini söyle."

"İkimiz de bunun öyle olmadığını biliyoruz. O rapor kusursuzdu."

"Evet, biliyorum. En önemli şey yatırımcılarımızın güvenini kaybetmemek."

"Katılıyorum." Noah derin bir nefes alır.

Stresli ve yorgun geliyor. Fazladan bir gün izin vermemeliydim, ama pişman da değilim. Hayatımın en güzel gecesi idi. Kulağa çok klişe geliyor, ama öyleydi. Tex kaçmasaydı, on gün daha kalırdım.

Yine de Noah'ı tüm bunlarla baş başa bıraktığım için kendimden nefret ediyorum. Tabii, Colton var ama en küçük kardeşimiz yatak atlama programına çok zaman ayırıyor ve genel olarak hayatı Noah ve benden çok daha az ciddiye alıyor.

"Seyahatimin zamanlaması için üzgünüm, Noah. Seni burada tuttuğun için teşekkür ederim. Her zamanki gibi iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, kardeşim. Akşam görüşürüz."

Vale bana bir taksi çağırıyor ve havaalanına giderken birkaç e-postayı kontrol ediyorum. Birkaçına cevap veriyorum ama konsantre olamıyorum. New York'a dönene kadar bekleyebilecek bir talep seli var.

Şu anda, o hala bana çok yakın. Otoyolda geçtiğimiz arabalara bakıyorum.

Onun taksisi olabilir mi? Uçağı henüz kalkmamış olabilir mi?

Hayatımda ilk kez, aklımdaki son şey iş.

Bu sorunun bize ciddi zarar verebileceğini düşünürsek, zamanlama çok kötü, ama yine de Teksaslı rüya kızımın anısından başka bir şeye odaklanamıyorum.

Keşke ona lanet olası *numarasını* isteseydim.

Ne tür bir aptal, deli gibi çekici bulduğu bir kadının adını almaz, numarasını vermesi için ısrar etmez ve Dallas'a döndüğünde ona çiçek gönderebileceği adresi öğrenmez?

Yukarıdakilerin hiçbirini yapamadım çünkü kafam çok dağınıktı, onu her şekilde tatmakla meşguldüm.

Ve şimdi o gitti.

Onunla bir gece yetmedi. Durmak bilmeyen ateşli seks maratonu ve aynı anda yaşadığımız çoklu orgazmlar onu aklımdan çıkarmaya yetmedi. Tam tersine, her titrek sıkışında ve her narin inlemesinde bana daha da bağlandı.

Onu tekrar görme ihtiyacım, yeni bir bağımlılık gibi içimde alevleniyor.

Onu bulmam lazım.

Google'da aramaya başladım.

Konferansın adı.

Katılan şirketlerin listesi.

Dallas'tan gelenler.

Dusty

"SONUNDA BAŞARDIM, EM."

Bunu söylerken bile, en yakın arkadaşşıma bekaretimi kaybettiğimi mi, yoksa hayalimdeki işe başvurduğumu mu söyleyeceğimi hala bilmiyorum.

"Ne yaptın?"

Öğle molasındayım ve iş arkadaşlarıımın duymaması için nehir kenarına oturmak için dolaştım. Emma ve ben Hawaii'den döndüğümünden beri birbirimize mesaj yağmuruna tuttuk, ama telefonlaşmamız gecikti. "Bir işe başvurdum. New York'ta."

"Evet! En yakın arkadaşşım yanıma taşınıyor!"

"Senin yanına taşınmıyorum." Emma, Greenwich Village'da iki yatak odalı küçük bir dairede iki arkadaşşıyla birlikte yaşıyor. Dairesinin ne kadar dar olduğunu ve tek akıl sağlığını koruyabilmesinin tek nedeninin kendi yatak odası olması ve sandalyenin üzerine çıkarsa küçük penceresinden Chrysler binasının küçük bir parçasını görebilmesi olduğunu sürekli söylüyor.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum, ama bunu klinik olarak deli gibi görünmeden nasıl yapabilirim? İşten başlamak daha kolay. Sonra, gezegenin en seksi erkeğı tarafından beynimin sikildiğini sohbetin içine doğal bir şekilde sokarım.

"Ne zaman geliyorsun?" diye soruyor. "Ve neden sadece birkaç ay önce, geçen hafta bile çok heyecanlı olduğun çok iyi bir işi bırakıyorsun?"

"Henüz iş görüşmem bile yok. Ama biliyorsun, New York'a taşınmak her zaman hayalim olmuştur. Ve zamanlama doğru gibi geliyor. Ne derler

ne derler: 'bir şey değışmedikçe hiçbir şey değışmez'?"

Emma gülüyor. "Ben kötü çekilmiş bir zombi kıyametinin ortasındayım, Dust. Bu benim için şu anda biraz fazla derin." Emma, bilim kurgu ve fantastik edebiyat üzerine uzmanlaşmış bir yayınevinde kitap editörü olarak çalışıyor. "Konferansta öğrendiğin şey buysa, paranı geri istemelisin."

"Aslında bunu annem söylemişti."

"Eh, iyi bir tavsiye sanırım. Taşınacağını söyledin mi ona?"

"Aslında sana ilk söylediğim kişi sensin. Ama istediğim yere daha yakın olacaksam, o da kabul eder."

Annem her zaman hayallerimi desteklemiştir ve benim başarıya ulaşmak için ne kadar kararlı olduğumu herkesten daha iyi bilir. O, tanıdığım en cesaret verici insandır. Bu yüzden, Sky'ın büyük başarıya bir adım daha yaklaşması için iki işte çalışmaktan asla şikayet etmez.

Ama annem ve kız kardeşimin, ayrılacağımı söylediğimde hem şaşıracaklarını hem de biraz yıkılacaklarını biliyorum. Bu kadar çabuk bir iş aramayı planlamamıştım, ama Hawaii seyahatimin ardından Austin'e dönmek beklediğimden daha zor oldu.

İki hafta oldu ve sürekli Ace'i düşünüyorum. Ofise döndüğümde, Ace'in penthouse süitinde beni dilini kullanarak becerdiği anların tekrarları durur diye düşünmüştüm, ama yüz kat daha kötü. Sanki bana *yaptığı* tüm o çılgın şeylerle beynime tamamen sızmış ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Günde Ace'i düşündüğüm kez sayısı... *dudaklarının dudaklarımda olduğu anları... sert parmaklarının meme uçlarımı okşadığı anları... açgözlü dilinin klitorisimi yaladığı anları... devasa, muhteşem penisinin içime girmeye çalıştığı anları...* ve birlikte biraz daha zaman geçirebilseydik diye ne kadar çok istediğimi düşündüğüm anları... Tek bir gece, mükemmel bir erkekle geçirdikten sonra bir şekilde seks bağımlısı mı oldum diye merak ediyorum.

Bunca zamandır bunu kaçırdığımı inanamıyorum. Bu çok dikkatimi dağıtıyor.

Belki herkes böyle hissediyordur. Öyle mi? İnsanlar nasıl işlerini halledebiliyorlar?

Başka neler kaçırıyorum?

Bu soru, her şeyden çok, neden bir değışikliğe ihtiyacım olduğunu açıklıyor. Ayrıca, şirketim şimdiden başka konferanslar hakkında görüşüyor. Ve aynı konferans,

biliyorum ki, burada kalırsam, o orada olabilir diye Hawaii'ye tekrar gitmek için can atacağım. Ve bu çok saçma.

Bir gece. Bağlanmadan. İsimler olmadan. Anlaşmamız böyleydi.

Ace, ben uçağa bindiğimde hayatına devam etmiş olmalı. Connecticut'ta süper model kız arkadaşıyla falan birlikte olacaktır. Ya da şu anda başka bir acemi konferansında balık tutuyordur.

New York'taki iş ilanı iki gün önce posta kutuma düştü. Bu bir işaret gibi geldi.

"Mülakat ne zaman?" diye sordu Emma.

"Seçilirsem, iki hafta sonra. Bu iş için son elemeye kalmasam bile, fazla mesai yaptığım için bir haftalık iznim var. Birkaç görüşme ayarlamaya çalışacağım. New York'ta yaşamak istiyorum."

"Vay canına, kızım. Yani, her zaman çok odaklanmış birisiydin, ama bu yeni enerjini çok beğendim. Ne değişti?"

Dudaklarımı ısırarak, hayatımı değiştiren cinsel uyanışımı Emma'ya anlatmaya hazırlanıyorum. Bunu duyunca çılgına dönecek. Ayrıca, iki hafta önce olan bu olayı ona hala anlatmadığım için beni öldürecek.

Neden bilmiyorum.

Bir süre sessizce tadını çıkarmam gerekiyordu. Bu, benimle ilgili her şeyi değiştirdi ve uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Evden uzaklaşmak bana farklı bir bakış açısı kazandırdı," diye başlıyorum. "İstediğim şeyler varsa, onların peşinden gitmem gerektiğini fark ettim."

"Bu senin için yeni bir farkındalık değil, Dust. Sen hep böyleydin. Ama iyi bir işin *varken* iş aramak için New York'a uçmanın büyük bir adım olduğunu kabul etmeliyim. Doğru adım, eminim. Sadece büyük bir adım."

"Sanırım öyle. Oradayken birkaç daireye bakacağım. İnternette araştırmaya başladım bile."

"Ama görmeden hiçbir şeye karar verme. Yoksa mutfağında duş, yemek masası olarak kullanılan yatakla kalırsın."

"Tamam. İyi tavsiye."

"Buraya geldiğinde kesinlikle benimle kalacaksın," diye ısrar etti Emma. "Emin misin, Em? Fazla yerin olmadığını biliyorum."

“Çift kişilik yataklı kendi odam var ve odanın üçte biri senin adına.”

Gülüyorum. "Sadece gerçekten sorun olmazsa. O kapsül otellerden birinde kalabilirim."

"Kesinlikle yapma. Israr ediyorum. İki ev arkadaşım da yeni iş buldu, neredeyse hiç evde değiller. Ayrıca ben gerçek bir New Yorkluyum, sana en güzel yerleri gösterebilirim. Tanıdıklarım da var, onlara ulaşmaya başlayacağım."

"Teşekkürler, canım." Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu tam olarak düşünmedim. Eğer iş bulursam, iki hafta önceden haber vermem gerekecek. Dairemin kira kontratı altı aylık ve gelecek ay doluyor. Başvurduğum işin maaşı şu anki işimden çok daha yüksek olsa da, New York'ta daireler daha pahalı ve annem ve Sky'yı da düşünmem gerekiyor. Her neyse, başvurdum ve Emma'ya da söyledim. Fikir giderek ivme kazanıyor.

"Sabırsızlanıyorum!" Emma heyecanla söylüyor. "Sana gösterecek çok şey var. Ve konuşacak çok şeyimiz var."

Genellikle Emma böyle dediğinde, bana anlatacak bir sürü flört hikayesi olduğunu kasteder. Kariyerine çok düşkündür, neredeyse flört uygulamalarında deli gibi kaydırmaya düşkün olduğu kadar. Arkadaşım, yerleşmeden önce "dışarıda neler var" görmek için farklı erkeklerle çıkmayı seviyor. Çıktığı tüm erkeklerle yatmıyor ama benden çok daha dünyevi ve deneyimli.

Birçok yönden birbirimize çok benziyoruz ama flört konusunda fikirlerimiz tamamen farklı.

"Sana da anlatacak çok şeyim var," diyorum, bunun bir tepki alacağını bilerek.

"Ne gibi?" Sesinde merakı hissedebiliyorum. "Sakin bir erkek var deme," diyor, sanki kimse duymasın istercesine fısıldayarak.

"Hayır." Otelin kağıdına çizdiğim küçük kalplerin üzerine bir tane daha çizip, etki yaratmak için bir süre bekledim. "Kesinlikle *erkek* değil." Ace'e hızlıca not yazmak için penthouse'dan küçük not defterini aldığım da pek düşünmemiştim, ama şimdi aldığım için mutluyum. Orada yan yana iki tane vardı. Birine notu bırakıp diğerini aldım. Ve şimdi Ace ile olan her şeyin gerçekten yaşandığını bildiğim tek gerçek şey bu. Çünkü onun gerçek adı, numarası ya da

gerçekten var olduğuna dair hiçbir kanıt olmadan, bazen her şeyin sadece güzel bir rüya gibi geldi.

"Ne? Dusty, beni böyle bekletemezsin! O kim?" "Şey, biriyle tanıştım. Ve... eğlendik."

"Yani *seks* mi yaptınız? Aman Tanrım, inanamıyorum! Hallelujah, sonunda sevişti! "Kes şunu."

"Kim o? Her şeyi anlat." "O... daha yaşlı."

Fısıltıyla çığlık attı. "Ne kadar büyük?"

"Bilmiyorum. Yirmili yaşların sonlarında.

Belki otuz."

"Ahh! Onunla nasıl tanıştın? Austin'den mi? İş arkadaşın değil, değil mi? Aman Tanrım, sakın patronun olduğunu söyleme. Taşınmanın sebebi bu değil, değil mi? Ofiste garip olmaz, değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır, öyle bir şey yok. Onunla Hawaii'de tanıştım."

Bir başka heyecanlı çığlık. "Onu tekrar görecek misin?"

"Sanmıyorum. O... bilirsin, tek seferlik bir şeydi." "Ama daha fazlasını istiyor musun?"

"Yani... Bilmiyorum, ama istesem bile, daha fazlası olabileceğini sanmıyorum."

Emma duraksıyor, aramızda bir an sessizlik oluyor. "Dust?"

"Ne?"

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Bence onu aramalısın."

İstemedi içimden bir iç çekiyorum.

"Aramam." "Neden?"

"Birbirimize numaralarımızı vermedik. O anda, sadece bunu yapacağımıza dair bir anlaşma yaptık. Ve bu..." Neye benziyordu bilmiyorum. Adamı bir hafta boyunca becermek ve sonuçlarıyla uğraşmamak için iyi bir bahane gibi görünüyordu. "...o anda iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"Soyadını öğrenmedin, sakın söyleme."

Onun tepkisine hazırlıklı olmaya çalışıyorum. "Adını bile öğrenmedim. Birbirimize takma isimler uydurduk."

"Seni yaramaz kız." Emma neredeyse etkilenmiş gibi geliyor.

Gölüyorum, kızardığımı görememesine seviniyorum. Evet, hiç duymadığım pozisyonlarda seksi bir yabancıнын kucığına atladım, bir geceliğine seks bağımlısına dönüştüm. Emma'ya bundan bahsetmiyorum.

"Onu bulabiliriz. Hangi şirkette çalışıyordu? Bir ipucu olmalı. Bana her şeyi anlat. Erkekleri internette takip etmek benim uzmanlık alanım."

"Gerçekten pek bir şey bilmiyorum." Not defterini çantama geri koyup, oturduğum bankın önünden iki koşucu geçene kadar bekledim.

"Ne yaptın, sabahın köründe kaçtın mı?" "Evet, sayılır."

"Kahretsin," diye gülererek. "Dusty Rose, seni sürtük... Hayır, seni sürtük diye çağırmiyorum. Çok etkilendim. Onu bulabiliriz. Konferansta tanışmışsın. Katılımcı listesi olmalı, değil mi?"

"Güvenlik nedeniyle internette yayınlamıyorlar. Zaten konferans için orada olmadığını söyledi. Doğrudan değil."

"Temsil edilen şirketleri araştırıp çalışanlarını araştırmak çok da zor değil. Hangi şirkette çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır. Bunu konuşmadık." *Tavşanlar gibi sevişmekle meşguldük.* "Konferansta yüzden fazla şirket vardı. Ayrıca, o şirketlerden birinde çalışmıyor bile olabilir. Bir fon satın almak için orada olduğunu söyledi."

Emma'nın kulaklarının dikildiğini neredeyse duyabiliyorum. "Fon mu satın alıyordu?"

Hay sikeyim. Zengin gibi göründü mü?"

Her ayrıntıyı hatırlayarak dudağımı ısıırıyorum. "Beni otelin çatı katındaki süite götürdü, yani evet, sanırım öyle görünüyordu."

Emma sevinçle çığlık attı. "Aman *Tanrım!* Milyarderi tavladın! Milyon yıl geçse de, ayakları yere basan Dusty Rose'un böyle birine ilgi duyacağını hiç düşünmezdim, ama bu halin hoşuma gittiğini söylemeliyim."

"Emma. Onunla odasına gitmedim çünkü zengin görüdüğü için değil. Penthouse'da olduğunu, biz karar verdikten sonra öğrendim. Ondan daha fazlası vardı. O çok..."

"Ne yani?"

"Çok mükemmel."

Emma birkaç saniye sessiz kaldı. "Oh, lanet olsun. Ona *aşık* olmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece bir gecelikti. Biz sadece..." Ona ne söyleyecektim? Ace'in gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu, mükemmel bir vücudu, mükemmel bir penisi, en müstehcen ağzı olduğunu ve tüm bunları, ben inleyip, yalvarıp, onun gerçek olmayan adını haykırarak ağlayana kadar nasıl kullanacağını çok iyi bildiğini mi? "...bir ruh ikizinin buluşması."

"Kızım, onu bulmalıyız."

"Gerçekten nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu da evrenin bana en iyisinin bu olduğunu söylediği anlamına geliyor."

"Bana bu saçma sapan şeyleri söyleme," diye azarladı Emma. "İnan bana, mükemmel erkekler çok sık ortaya çıkmaz, hatta hiç çıkmaz. Manhattan'daki her taşın altına baktım ama hiçbiri mükemmel değildi. Onu aramalıyız."

"Onu bulsam ve tekrar görsek bile, bu sadece illüzyonu yıkar. Gerçek hayatta kimse *o kadar* mükemmel olamaz. O, fantastik bir yerde geçen fantastik bir geceydi. Tıpkı kitaplarından biri gibi."

"Zombi olmadıysa sürece," diye gülüyor. "Tanrım, Dusty, senin için çok *mutluyum*. İyi misin? Yani... senin için iyi miydi?"

Bu soru beni neredeyse duygulandırdı. "Evet. Öyleydi." *İyi olmaktan çok daha fazlasıydı.* "Onu beklediğime memnunum."

"Ah, tanrım, tatlım. O gerçekten özel biri olmalı." "Öyleydi."

"Onu bulmak için kullanabileceğimiz herhangi bir ayrıntı yakalamadığından emin misin?" "Denedim. Hiçbir şey yok. Sorun değil. Benim için sorun yok."

Bunu kabullenmek zorundayım.

"Hala denemeye değer olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti Emma. "Buraya geldiğinde bir toplantı yapıp her şeyi gözden geçirmeliyiz."

"Deneyebiliriz. Ama pek olası değil, Em."

O iç çekiyor. "Öyleyse, denizde daha çok balık var, kızım. New York'a gidelim. Orada milyarlarca dolarlık hedge fon yöneticileri var, milyarlarca dolarlık hayallerini yaşayabilirsin."

"Evet, tabii." Ama bu düşünce beni mahvediyor. Ve biliyorum ki New York'a gitmek, Austin'e gitmekten daha fazla Ace'i kafamdan çıkarmayacaktır. Birlikte geçirdiğimiz tüm gece, beynimde neredeyse sürekli bir döngü halinde oynuyor. Öyle ki, bu özel türden bir sarhoşluktan geri dönüş var mı diye merak ediyorum.

Beni korkutan, tüm bu olayın yakıcı samimiyetiydi. Sadece fiziksel değildi. Duygusal da vardı. Birbirimizi o kadar uçurduk ki, neredeyse ruhani bir hisse kapıldık. Emma'ya, Ace'e

Ace'e, hakkında hiçbir şey bilmediğim ve başından sonuna kadar toplam on iki saat geçirdiğim bir adama, daha önce hiç *kimseye* hissetmediğim kadar yakın hissettiğimi açıklamaya çalışmayacağım. Hiç.

Ve bu tehlikeli geliyor.

"Tatlım, gitmem gerek," diyor Emma, "ama seksi milyarderle geçirdiğin gecenin devamını dinlemek istiyorum. Seni sonra ararım. Bu arada, planların için yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Ve mükemmel bir penisi olan bir adam hakkında sürekli hayal kurarak hayallerindeki işten uzaklaşma. Muhtemelen mükemmel *değildir*, farkındasındır. Önce karşılaştırmak için birkaç tane daha lazım."

"Hayır. Artık penis yok, çok teşekkürler. Randevu yok. Her zamanki gibi işime odaklanacağım."

"Şimdilik sisteminden attın mı?" Hafifçe kıkırdar. "Aynen öyle."

Keşke öyle olsaydı.

CASH

Ofis çok yoğun, havaalanından geldiğimde saat neredeyse yedi olmasına rağmen. İnsanlar konuşuyor, araştırıyor, tartışıyor. Artık herkes fiyaskoyu biliyor. Ve tüm bunların ortasında, stresli görünen Noah var, sanki ben ayrıldığımdan beri uyumamış gibi.

Beni görür ve başını asansöre doğru eğiyor. Ben de başımla selam veriyorum ve etrafındaki insanlardan nazıkçe sıyrılmasını izliyorum.

Asla gitmemeliydim. Bütün yer kargaşa içinde.

Yine de, gittiğime çok memnunum.

Ofisimin sığınağına girer girmez Noah kapıyı kapatıp sırtını kapıya yaslayarak derin ve yorgun bir inilti çıkarır. "Tanrıya şükür döndün." Yorgun bir şekilde deri koltuğa oturur.

"Herkes biliyor mu?" Duvarın birini kaplayan dolaplardan birinde gizlenmiş bara doğru yöneliyorum. Akıllıca bir tasarım. Buz makinesi bile var. İkimize de buzlu viski dolduruyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var.

"Evet," diye onayladı. "Basına sızıntı oldu, ama soruşturma henüz kesinleşmediği için dava açmakla tehdit ettik ve geri çektiler. Colton ve ben bu sabah bir çalışan toplantısı yaptık ve herkese her şeyin kontrol altında olduğunu söylemek için uğraştık. Kullanabileceğimiz herhangi bir şey bulanlara fazla mesai ve cömert bir ikramiye teklif ediyoruz. Seni beklemek istedik ama sonunda sensiz devam etmeye karar verdik. Dün döneceğini sanmıştık. Telefonuna cevap vermiyordun."

Noah tanıdığım en iyi insan. Sadık biridir. İşinde bir dahidir. Ve gerçekten iyi bir adamdır, özellikle iş söz konusu olduğunda acımasız bir tarafı vardır.

iş söz konusu olduğunda.

Beni de çok iyi tanıyor. Yorgunluğuna rağmen sırtıyor. "Özel bir kadın olmalı."

Onun ifadesine karşı kendimi tutamıyorum. Deri koltuklardan birine oturuyorum ve kadehimi onun kadehine çarpıyorum. Her şeye rağmen kutlama yapasım var. "Öyleydi."

"Kesinlikle daha rahat görünüyorsun, kardeşim."

Bu doğru. Ve bu bir fark. Tex'i Rylee ile hiçbir şekilde karşılaştırmak istemiyorum çünkü karşılaştırılacak bir şey yok. Ama

—sadece bana değil, kardeşim de görüyor—Rylee'nin tam tersi bir etkisi olduğu ve geçmişte birlikte olduğum diğer kadınların çoğunun da öyle olduğu.

Yüzlerce kadınla birlikte oldum demek değil. Ben çapkın değilim.

Kendimi üstün görerek değil, daha çok çok meşgul ve dikkatim dağınık olduğum için. Kadınlar her zaman işleri karmaşıklştırıyor ve değerlerinden daha fazla strese neden oluyorlar. Hayatımda hiç, hemen kendimi kapana kısılmış hissetmeden, mutlu bir ilişkiye girmedim.

Şimdiye kadar.

Tex ile seks... Bunu asla yüksek sesle söylemem ama mucizeviydi. Kendimi çok *iyi* hissediyorum. Neredeyse *mutluyum*, ki bu benim için pek sık rastlanan bir şey değil.

Ama o nerede?

Kim bu kadın?

Ben A tipi bir milyarder CEO'yum. Ve hayallerimin kızını bulamıyorum. —kim *gerçek*, kim beni terk etti—lanet olası hayatımı kurtarmak için.

Son sekiz saat boyunca her fırsatı değerlendirip deli gibi Google'da arama yaptım, aklıma gelen her ipucunu takip ettim.

Emerging Into Investments konferansında Dallas'tan dört şirket temsil ediliyordu. Ama hiçbirisi çalışanlarının fotoğraflarını internete koymamıştı. Bu yüzden bulabildiğim her şirketteki tüm kadın çalışanların isimlerini yazdım ve onları takip etmeye başladım.

Şu ana kadar şansım yok.

Barda Tex'in yanında oturduğumda Sky adında biriyle konuştuğunu duymuştum. Bu yüzden bir saat daha Dallas'ta Sky adında kişileri Google'da aradım. Aslında çok saçma bir şeydi.

Hiçbir şey bulamadım.

Tex'in Dallas'ta yaşamadığını ve çalışmadığını düşünmeye başladım.

Ama tüm bunları Noah'a anlatmayacağım. Zaten yeterince sorunu var.
"Hawaii'nin hatırladığımdan daha güzel olduğunu söyleyelim."

Noah gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Çok yorgun görünüyor. "Eve gidip biraz uyu," diyorum. "Önce birkaç sorum daha var."

"Sor bakalım."

"Aramızda, yaptıklarının yasa dışı olduğunu bilmeyen bir aptal çalışıyor olabilir mi?"

"Olabilir. Ama pek olası değil." "Müşteri kaybettik mi?"

"Hayır. Sadece Gleeson grubu bizimle iletişime geçti. Ama Colton ve ben bir e-posta göndermeye karar verdik. Bilginin kulaktan kulağa yayılmasını değil, bizden gelmesini istiyoruz. Sana da bilgiyi yolladım."

"Teşekkürler."

Noah, viskiyi bardağında çevirip uzun bir yudum aldı. "Bir e-posta var."

"E-posta mı?"

"Göründüğü kadar suçlayıcı olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz. Sızan bilgilerin bir kısmı şirketimizin adreslerinden birine kadar izlenebiliyor."

Beynim dönüyor ve öne doğru eğiliyorum. "Eğer bizim e-posta adreslerimizden birinden geldiğini biliyorsak, ihtiyacımız olan her şey elimizde değil mi? Kimin e-postasıydı?"

"Belirli bir kişiden değil, yanıtlanamayan adreslerimizden birinden gönderilmiş."

"Yani kim gönderdiyse sunucularımızı kullanmış. Bu kesin."

"Evet. Birisi bunu kişisel iş hesabından yapmış olsaydı, izini sürmek kolay olurdu. Ama öyle değil. Binanın içinden gönderildiğini biliyoruz. IP adreslerimizden biri var, bizim ağımızdan gönderilmiş... ama IT ekibi belirli bir bilgisayara kadar izini süremez."

"Siktir." İçkimin geri kalanını bir dikişte içtim. "En azından bilginin kime gönderildiğini öğrenebilir miyiz?"

"Sanderson Fitzpatrick'ten biri."

Kardeşıme bakarak, beynimdeki müşteri kartlarını gözden geçirdim. "Onlarla işimiz yok."

"Hayır, çalışmıyoruz."

"Bizimle çalışmak istediklerini hiç belirtmişler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. CEO ile doğrudan konuştum. Konuyu araştırıyorlar. Birleşme sürecindeler ama zamanı olur olmaz benimle görüşmeyi kabul etti. Bunu öncelikli olarak ele alacağını söyledi."

"Ne karmaşık bir durum. İçinden bir his var mı Noah? Ne düşünüyorsun?"

Kardeşim, ürkütücü derecede sezgileri güçlü insanlardan biridir. "Aramızda kalsın. Muhtemelen senin önsezinle aynı."

Elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Burada beni bu kadar çok nefret edip, kasten ve kininden böyle bir şey yapabilecek tek bir kişi var. Ve inan bana, bu düşünce aklımdan geçti." İkimiz de Rylee'den bahsettiğimi biliyoruz. "Ama kariyerini böyle riske atacağını sanmıyorum."

"Ben de öyle. Her halükarda, onu suçlayacak hiçbir şeyimiz yok."
."

Derin bir nefes alıyorum. "Git biraz uyu. Bu pisliği hallettiğin için teşekkürler,
Noah. Çok minnettarım."

"Tabii ki." Noah viskisini bitirir ve kesik cam desenini başparmağıyla izler. "Peki, onu tekrar görecek misin?"

Tereddüt ediyorum, ama bu Noah. Sadece en güvenilir müttefikim değil, aynı zamanda bir terapistim olsaydı bile beni ondan daha iyi tanıyan kardeşim. "Hayır."

"Gitmelisin. Uzun zamandır bu kadar..." Elini bana doğru salladı.

"Böyle ne?"

"Normal."

"Normal ne demek?"

"Sanki çok iyi sevişmişsin ve sonunda işinden başka bir şey düşünüyormuşsun gibi."

O kadar belli mi? Sanırım öyle. "Evet. Güzel bir geceydi. Barda tanıştık ve bir şey oldu. Tek sorun, uyandığımda o küçük yaramaz gitmişti. Adını bile bilmiyorum. *Ya da* çalıştığı şirketin adını. Tek bildiğim, Teksas'ın bir yerinden olduğu."

Noah neredeyse gülümsüyor, ama bu sempati dolu bir gülümseme. "Kahretsin. Nasıl adını bilmezsin?"

"Teksas aksanı vardı. Ona Tex demeye başladım ve o da beni düzeltmedi."

Kardeşim benim ıstırabımdan çok eğleniyor. "O sana ne diyordu?"

Kafamı salladım. "Sana söylemem. Evine git."

"Olmaz. Söylemelisin. Ben senin en sevdiğin kardeşinim. Bana borçlusun."

Ona birden fazla şey borçluyum. "Ace," diye itiraf ediyorum.

Noah gülüyor. Gerçek bir kahkaha, neredeyse aşağılanmaya değer. Ve pişmanlık, onu parmaklarımın arasından kaçırmış olduğum için kendimi lanet olası bir aptal gibi hissediyorum.

En azından onun moralini düzeltmiş oldum. "Eve git," diyorum ona. "En az sekiz saat uyuyana kadar seni görmek istemiyorum."

Hâlâ gülerek Noah kalkıp gider. "Sen de uyumalısın. Belli ki seni çok yormuş. Yorgun görünüyorsun. Tatlı rüyalar, Ace."

"Siktir git."

Kapıyı kapatırken daha da gülüyor. Noah gittikten sonra kendime bir viski daha dolduruyorum.

Ofisimde tek başıma, birkaç e-postayı kontrol ediyorum, Noah'ın bana da gönderdiği e-postaları inceliyorum. O ve Colton her şeyi ellerinden gelen en iyi şekilde halletmişler. Minnettarım. Ve hala zamanımız var.

Babam gibi bir patron olmamaya özen gösterdim. O, kendi krallığının kralıydı ve her şeye tam kontrolü vardı. Invested Enterprises'ı kurduğumda, yetki devretmenin stratejimin önemli bir parçası olacağını biliyordum.

Ve işe yaradı. IE'nin bu kadar hızlı büyümesinin nedeni bu.

Babam, insanları korku ve manipölasyonla ve işlerini o kadar titizlikle inceleyerek hizada tutardı ki, ona yeni fikirler sunmak, çalışanları travma sonrası stres bozukluğu ile eve göndermeye yetiyordu. Onun için hiçbir şey yeterince iyi değildi. Eğer öyleyse, tüm övgüyü kendine almadan önce, yardımcılara ve dört oğluna sırtlarını sıvazlardı.

Babam gibi olmadığım için mutluyum. En az benim kadar zeki insanları işe almak için elimden geleni yapıyorum. Şirketim, çevremdeki insanlar en iyi performanslarını sergilediklerinde gelişmeye devam edebilir. Benimle birlikte çalışanların, şirketim için sahip olduğum vizyonu gerçeğe dönüştürmeye yardımcı olacak uzmanlar ve sektörün önde gelen öncüleri olmasını istiyorum. Bu onların da vizyonu. Hepsi çok çalışıyor. Ve bunun karşılığını alıyorlar. Sadakati değer veriyoruz. Yenilikçiliği ödüllendiriyoruz. Dürüstlük ve doğruluk, işe aldığımız insanlarda aradığımız özelliklerdir.

Bu yüzden, içlerinden birinin arkamdan iş çevirmesi düşüncesi beni çok sinirlendiriyor.

Yine de, şaşırtıcı bir şekilde sakinim. Metodik davranacağım ve ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Yarın.

Şimdilik, geceyi birlikte geçirdiğim tanrıça takıntıma geri dönmeme izin veriyorum. Onu rüyamda mı gördüm?

Cüzdanımdan küçük notunu çıkarıyorum. *Ace, harika bir gece için teşekkürler xx Tex*

Lanet olsun, Tex.

Konferansa katılan Dallas'taki şirketlerde çalışan kadınların listesini bir kez daha gözden geçirerek araştırmamı derinleştiriyorum.

Sonunda tüm olasılıkları tükettim.

Tamam, o zaman: Houston.

Teksas aksanı gerçektir. Ve güçlüydü. Bu da bana hala Teksas'ta yaşadığını düşündürdü.

Böylece, konferansa temsilcileri katılan Houston'daki dört şirketi incelemeye başladım.

Saate bakıyorum, saat bir olmuş.

Kahretsin. Saatlerdir bu bokla uğraşıyorum.

Hawaii'de saat... 8 olmalı. Teksas'ta ise gece yarısı.

Neredesin, bebeğim?

O, ilk tattığım andan itibaren beni bağımlı yapan, çok iyi bir uyuşturucu gibiydi.

Kafamda anılar dolaşıyor.

Penisimin başını öptüğünde nasıl görüldüğünü. Yalamasını.

İçine ilk girdiğimde nasıl nefesini tuttu... Ve lanet olsun, onun ilk seferiydi.

Keşke bana söylemiş olsaydı.

Umarım her neredeyse iyisindir.

Bırakmış olsaydın sana bakabilirdim. Şimdi bile bakabilirim.

Onu çıplak ve muhteşem bir şekilde masamın üzerinde uzanmış olarak hayal ederken sikim şişiyor. *Siktir, tadı çok tatlıydı.* Kemerimi gevşetip sikimi yumruklamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Houston'daki ilk şirketin çalışanlarının isimlerini gözden geçiriyorum.
Web sitesinde çalışanların fotoğraflarının olması beni cesaretlendiriyor.

Eleanor Beatty, Başkan Yardımcısı

Veronica Stratton, Finans Stratejisti

Janet Eames, Müşteri İlişkileri

Hepsi altmışına basmış gibi görünüyorlar.

Neyse, onlar o değil. Yakınından bile geçmiyorlar.

Listedeki bir sonraki ismin fotoğrafı yok. *Jasmine Flaherty, Finans Stajyeri.*

Belki de yeni mezunlara verdikleri iş unvanı budur. Adını Google'da aramaya başladım. Bir Instagram sayfası var. Kızın yüzü yuvarlak, kısa kızıl saçlı.

Kahretsin.

Aklımı kaçıyorum.

Şu anda, ilk bakışta beni parmağında oynatan, dün henüz bakire olan (en azından dün öyleydi, dün gece ne oldu?) bir kızdan daha önemli şeyler düşünmem gerekiyor.

İş dışında hayatını hayal etmeye çalışıyorum ve kafam, Daisy Dukes ve kovboy çizimleri giymiş, çok sevimli görünen fotoğraflarıyla dolu hayali bir Instagram feed'iyle doluyor.

Kendine gel, Maddox.

Normalde şoförüm beni eve götürür, ama geç saatlere kadar çalışacağımı bildiğim için ona izin verdim.

Bir taksiye binip, karanlık sokaklara bakarak camdan dışarıya dalıyorum. Tek düşünebildiğim, beni terk eden rüya gibi küçük yabancının olması çok sinir bozucu.

Daha önce hiç görmediğim ve hissetmediğim bir güzelliğe sahipti. *Düşünceleri* çok güzeldi. Hayatında hiç kötü niyetli bir duygu yaşamamış gibi, iyi kalpli ve hırslıydı. Heyecanlandığı bir şeyden bahsederken yeşil gözleri parlıyordu.

Onun her şeyi güzeldi. Seksi ve baştan çıkarıcıydı. Yüzü. Sesi. Kahkahası. Vücudu... Aman Tanrım!

Beni gülümsetiyordu. Onunla birlikteyken, aşık bir aptal gibi sırtarak geçirdiğim zamanlarda, aslında çok sık gülümsemediğimi fark ettim.

Teksaslı kızım ruhunun derinliklerine kadar güzeldi. Ve şimdi o yok.

Asansörle iki katlı, on yedinci kattaki Park Avenue'daki penthouse daireme çıkıyorum. Işıkları açmaya gerek görmüyorum. Pencerelemin dışındaki şehir ışıkları ve varlığını algılayan loş ışıklar yeterli.

Odanın her yeri temiz çizgilerle dolu. Parlak siyah mermer yüzeyler. Koyu renkli ahşap. New York silüetini seyretmek için geniş pencereler.

Burası benim sığınağım ve lüksün danakları. Hiçbir masraftan kaçınılmamış. Jakuzili büyük bir açık teras var. Beş yatak odası. Neredeyse hiç kullanmadığım bir ev ofisi. Son teknoloji spor salonu. Beşinci katta olimpik yüzme havuzu.

Genelde buraya girer girmez sakinleşirim. Ama bu gece tek yapabildiğim, burayı Hawaii'deki penthouse süit ile karşılaştırmak.

Daire boş gibi geliyor.

Beynim, lüks koltuğumda Tex'i dilimle sıkma düşünceleriyle dolup taşıyor. Onu yatağa götürüp, sıkı, mükemmel amcığın sıkımı derinlemesine sokup, etrafımda kasılana kadar sıkmeyi hayal ediyorum.

Onun nerede olduğunu veya onu nasıl bulacağımı bilememek beni delirtiyor. Onu itiraf etmek istediğimden daha çok istiyorum.

Birlikte yapacağımız sohbetleri, birlikte kahve içmek ya da akşam yemeğine çıkmak için giyinmek gibi sıradan şeyleri düşünüyorum. Onu en sevdiğim restorana götürürdüm. İstersen dans ederdik. Sonra onu yatağa götürür ve onun şehvetli vücudunu yalardım. *Ve bu sefer onu bırakmazdım.*

Çoğu erkek, iş gezisinde yattığı rastgele bir yabancıyı değil, şirketinin batışını düşünerek uykusuz geceler geçirirdi.

Ama o bir yabancı gibi gelmiyor bana.

Daha önce hiç aşık olmamıştım.

Bir kez bile.

Şehvet, elbette, ama her zaman başlamadan önce sönüp gider. Sabah olmadan, her zaman iyileşirim.

Hiç kimse Tex gibi içime girmedi. Hiçbir kadını lanet olası bir köpek yavrusu gibi bir kadına özlem duymamıştım. Onu bulmanın bir yolu olmalı.

Houston'daki tüm şirketlerin yeni çalışanlarını listelediği doğru değil. Siktir et, gerekirse özel dedektif tutarım. *O kadar zor olamaz.*

Belki onu bulup bir gece daha ya da bir hafta daha onunla geçirirsem, onu aklımdan çıkarabilirim. Hiçbir şey gerçekte kafanın içindeki kadar güzel olmaz.

Onun dışında, öyle olurdu.

Ondan bir şey aldım, sakladığı bir şeyi. Lanet olsun, *öyle bir* kız 23 yaşına gelip hala bakire kalamaz, tabii bilinçli bir karar vermedikçe. Ergenlikten beri erkekler ona atlıyordu.

Ama o bekledi. Ne için? Neden?

Neden ben?

Yani, evet, aramızda inanılmaz bir kimya vardı, ama tamamen yabancı birine bekaretini verip bir daha beni görmemek onu gerçekten rahatsız etmiyor muydu?

Nedense, bunu gerçekten kaldıramıyorum.

Onun iyi olduğunu bilmem lazım.

Ve bunu yakında öğrenmezsem, hem aklımı hem de şirketimi kaybedeceğim.

Dusty

Bleeker Caddesi'nde yürüyorum ve Emma ile buluşacağım barın tabelasını görüyorum. İçeri girerken göğsümde heyecan yükseliyor.

Lanet olası New York'tayım. Başardım.

Tamam, henüz başarmış sayılmam ama buradayım ve bir adım daha yaklaştığımı iliklerime kadar hissediyorum.

Bar şık, büyük parlak pencereleri barın logosu ile süslenmiş, ahşap kirişler, çıplak tuğla duvarlar ve bol miktarda parlak krom var. Emma'yı pencere kenarındaki bir masada görüyorum ve el sallıyor.

"İkimize Pinot Grigio sipariş ettim," diyor, ben yumuşak deri koltuğa otururken. "Umarım sorun olmaz."

"Harika." Aslında Hawaii'de içtiğim içkiydi, McDreamy Dirty-Talking Big Dick Armani ile flört etmek için ihtiyacım olan cesareti tam olarak bana vermişti.

Tanrım, onu özledim.

Seksi yabancıyla ucuz fahişelik yaptığımdan bu yana bir aydan fazla oldu.

Tabii ki, gece geç saatlerde, birbirimize sahte isimler verme kararımızı, daha doğrusu benim kararımı, pişman oldum. Ve ona nereli olduğum hakkında yalan söyledim.

Ama çoğunlukla yaptığım için mutluyum. Elbette mutluyum. Mükemmel bir tek gecelik ilişkiden daha fazlasına vaktim yok, bu ilişki gün batımlarının ve zevkin parlak bir anısı olarak hafızamda kalacak. Yapabileceğim en kötü şey, bunu acımasız gerçekliğin ışığına çıkarmak olurdu. Onu o tropikal gecedeki haliyle hatırlayacağım.

"Ee, görüşme nasıl gitti?" diye soruyor Emma, kahverengi gözleri parlıyor. Emma'nın yüzünü çevreleyen kahverengi buklelerden oluşan kıvrıkcık saçları var. Kıvrımlı vücutlu, küçük yuvarlak gözlükler ve ona retro bir hava katan lüks vintage kıyafetler giyiyor. Görünüşü, 50'lerin pin-up kızları ile New York'un Z kuşağını birleştirmiş gibi.

"İyi gitti, sanırım. Gergindim ama onlar çok nazikti. Çok ciddiydiler ve doğrudan konuya girdiler. Em, ofisleri inanılmaz. İnanır mısın, çatı katında yüzme havuzu ve havuz barı var. Her ayın bir haftası 'yaratıcı' haftası, yani çalışanlarını seyahat etmeye, insanlarla tanışmaya ve keşfetmeye teşvik ediyorlar. Bunun, insanların aynı rutin içinde düşünemeyecekleri yenilikçi fikirler üretmelerine yardımcı olduğunu söylüyorlar."

"Vay canına. Kulağa harika geliyor. Seni kim mülakata aldı? CEO mu?"

"Hayır, insan kaynakları müdürü, finans müdürü ve katılacağım ekibin lideri. Tabii işi alırsam."

"Ne zaman öğreneceksin?"

Garson geldi ve şarap kadehlerimizi ve iki menüyü masaya koyduktan sonra bir sonraki masaya doğru yöneldi. "Son görüşme yapan kişi olduğumu ve yarın bir araya gelip son kararı vereceklerini söylediler. Pazartesi günü en kısa sürede başarılı adayı bilgilendirecekler."

"İkinci tur mülakat yok mu?"

"Hayır, sadece bir tur olduğunu söylediler. Bu yüzden mülakat iki saat sürdü. Beni mülakata aldılar, sonra ofisleri gezdirdiler."

"İş ne zaman başlıyor?"

"Mümkün olduğunca çabuk başlamamı istiyorlar. Ben de iki hafta önceden haber verip hemen sonra başlayabileceğimi söyledim."

"Belki birlikte bir daire aramalıyız, Dust. Sadece ikimiz."

"Çok isterim. Ama buna inanmayacaksın. Çalışanlara konaklama imkanı var. Şirketin bir binası var ve birçok çalışana daire veriyorlar. Başvurduğum işin paketinde bir yatak odalı daire de var. İnanabiliyor musun?"

"Vay canına."

"Ayrıca, Stellar Investments'ta altı ayda kazanacağımdan daha fazla bir imza bonusu veriyorlar, üstelik tüm taşınma masraflarımı da karşılayacaklar."

“Vay canına, Dust.”

"Biliyorum. Zaten iş ve ofisler beni ikna etmişti. Ama bu şirket bir üst seviye. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

"Sürekli bahsettiğin o manifestasyon zırvası gerçekten işe yarıyor." Emma etkilenmiş görünüyor. "Sakın söyleme, pastanın üzerindeki krema da patronunun çok yakışıklı olmasıdır. Invested Enterprises hakkında öyle duymuştum. Anlaşılan sahipleri kardeşler ve hepsi deli gibi yakışıklı."

Omuz silktim. "Şimdi sen söyleyince, CFO objektif olarak yakışıklı bir adamdı. Ama ben çok dikkatim dağınıktı, onun ötesinde bir şey fark edemedim. Mükemmel bir junior analist gibi görünmeye çalışmakla meşguldüm." Noah Maddox'ta bana tanıdık gelen bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Emma şarap kadehini kaldırır. "Peki, en iyi arkadaşımın New York'ta hayalindeki işe girmesine kadeh kaldıralım."

Kadehimi onun kadehine çarptım. "Ve en iyi arkadaşıma. Bu hafta beni misafir ettiğin için teşekkürler. Sen olmasan başaramazdım, Em."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye gülerek cevap verdi, "ama yine de övgüyü kabul ediyorum."

Soğuk, ferahlatıcı şaraptan bir yudum alıyorum. "Her neyse, çok erken umutlanmamalıyım. Dört yüz başvuru olduğunu ve bunları on iki mülakata indirdiklerini söylediler. Yani rekabet çok şiddetli."

"İçimde iyi bir his var, Dust. Tabii ki seni isteyeceklerdir. Sen güzelsin. Ve seksisin. Ve akıllısın. Sen güçlü bir kadınsın. Bu işi alamazsan bile - ki alacağını biliyorum - istediğin kadar, istediğin zaman benimle kalabilirsin. Ciddiyim."

"Teşekkürler, Em. Sen en iyisin."

"Ama gerçekten işi almanı umuyorum, çünkü en iyi arkadaşım benim minicik yatağımı paylaşıyor diye aylarca sekse ara vermek istemiyorum."

"İhtiyacın olursa kanepede yatabilirsin." Son zamanlarda arkadaşlık uygulamalarına ara verdiğini biliyorum çünkü yeni iş arkadaşına gizlice aşık olmuş ve o da ona şu anki ilişkisinin sallantıda olduğunu söylemiş. O da sabırla gelişmeleri bekliyor.

"Ben hayvan değilim," diye gülüyor Emma. "Yatağımla çok sert kanepede arasında sadece kağıt kadar ince bir duvar var. Seni seviyorum Dust, ama sınırlarımız olmalı." Gözleri bana yaramazca parlıyor. "Ama

eğer çaresiz kalırsam, yangın merdiveni her zaman var, değil mi? Joshua ayrılırsa ve ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyarsa."

"Umarım tüm umutlarını, kız arkadaşından ayrılabilir ya da ayrılmayabilir bir adama bağlamamışsındır."

O içini çekerek, "Biliyorum. Çok acınası bir durum. Sanırım nerdlere karşı bir zaafım var, yargılama beni" dedi.

"Yargılamıyorum." Ona gülümserim ve şarabımdan bir yudum daha alırım. Hawaii'ye gitmeden önce, Emma'nın seks hayatı hakkında konuşmaktan hep nazıkçe kaçınırdım. Referans noktanız olmadığında söyleyecek çok şey bulmak zor. Ama şimdi? *Ace'in kocaman aletini, deneyimsiz bir bakire değil de seks delisi bir rodeo kahramanı gibi nasıl sürdüğümü hatırlıyorum.* O zamandan beri, onun anlattığı her şey kulağıma...

Hawaii'deki masalım kadar romantik gelmiyor.

Emma'ya olanların çoğunu anlattım. Ace ile plaj barında tanıştığımızı ve onun penthouse süitinde çok ateşli bir gece geçirdiğimizi biliyor. Hatta bir şekilde, kaç kez orgazm olduğumu saymadığımı ve Ace'in yatakta bir canavar olduğunu *bile* öğrenmeyi başardı. Ama aynı zamanda tüm bu olayın *ne kadar* ateşli ve güzel olduğunu ve Ace'i hala ne kadar düşündüğümü de küçümsedim. Ona hala bu kadar takıntılı olduğumu bilse, aklımı kaçırdığımı düşünür.

"Eğer işi alırsan," diyor, "bir sonraki görevimiz sana başka bir ateşli Wall Street yakışıklısı bulmak olacak. Görünüşe göre yeni tipin bu."

Onun önerisini nazıkçe geçiştiriyorum. "İş alırsam, çıkacak vaktim olmaz."

"*Çıkmak* zorunda değilsin," diye ısrar etti Emma. "Geçen sefer yaptığını yap."

Başka bir tek gecelik ilişkiye ilgi duymadığımı söylemeye tenezzül etmiyorum. Ace'in tek gecelik ilişkiler konusunda beni tamamen mahvettiğini fark etmek biraz iç karartıcı. *Onu* nasıl aşabilirim ki?

Ama gelecekteki ilişkilerim konusunda iyimser olmaya kararlıyım, onun dışında başka bir şey düşünemiyor olsam da. En azından şimdilik. Aklımdan çıkmıyor.

Emma'nın internetten takip etmesi - ve benim gizlice takip etmem - pek bir sonuç vermedi çünkü gerçekten pek bir ipucu yok.

Eminim hayatına devam etmiştir. Ace gibi parası, hırsı ve tecrübesi olan bir adamın beni bir daha düşünmesi imkansız. Onu bulabilsem bile ne yapardım? DM'lerine gizlice mesaj mı atardım?

"*Merhaba Ace, beni hatırladın mı?*"

Bu çok küçük düşürücü olurdu, özellikle de beni görmezden gelirse veya mesajımı silerse. Hayatımda istediğim her şeye kavuşmak üzereyken böyle bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım yok.

Hawaii'de geçirdiğimiz zamanları hayal etmek... *Ace'in beni emdiğinde ağzının hissi ve içimde zonklayan ve dalgalanan penisi...* hayal kurmam için bolca malzeme veriyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

Çünkü öyle olmak zorunda.

Dusty

NEHIR KENARINDA YÜRÜYÖRÜM, süper boy seyahat kupamda kahvemi içiyorum. Pazartesi sabahı ve işe gidiyorum. Dün gece geç saatlerde New York'tan döndüm. Uçuşum rötar yaptı ve bagaj karuselde bir aksilik yaşandı, bu yüzden gece yarısını geçtikten sonra daireme varabildim.

Şimdi Austin'e döndüm, uykusuz ve neredeyse meteliksizim, hayalimdeki iş New York'tayken olduğundan çok daha ulaşılmaz geliyor. Yorgunluktan bitkinim. Banka hesabım da, reddedemediğim birkaç alışveriş ve Emma ile Manhattan'da geçirdiğim geceler için bana pek minnettar değil.

New York'ta nasıl yaşayacağım? Bu soru kafamın içinde dönüp duruyor.

Belki de New York'ta yaşamak ve çalışmak hayali tam da bir hayalden ibarettir. Belki de şu anki işimle yetinmeli ve en az bir yıl çalışmak olan ilk planıma sadık kalmalıyım. En azından böylece biraz para biriktirebilirim. Ama Stellar Investments'ta bir süredir çalışmama rağmen henüz fazla para biriktiremedim.

İşe varmak üzereyken çantamdan telefonumun titrediğini hissettim.

Çıkardım. Bilinmeyen bir numara. "Alo?"

"Dusty, ben Invested Enterprises'ın İnsan Kaynakları Direktörü Penelope Callahan. Sabahın nasıl?"

"Ben... harika, teşekkürler." *Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, çünkü beni aramak için tek bir neden var.* "Sesini duymak ne güzel."

“İyi haberlerim var. Noah, Evan ve ben CEO ve COO ile görüştük. Sadece özgeçmişinizden değil, mülakattaki performansınızdan da çok etkilendik. Azminiz ve vizyonunuzu beğendik. Diğer adaylar arasında gerçekten öne çıktınız.”

"Öyle mi?"

“Evet. Takıma çok uygun olacağını düşünüyoruz.”

“Gerçekten mi?” *Vay canına.* “İşi aldım mı?”

“Gelecek ayın başında işe başlamanızı çok isteriz. Sizin için uygun mu?”

Bugün on beşinci gün. “Evet. Bugün... bugün işten ayrılacağımı bildiririm.”

“Harika. Sözleşmenizi ve taşınmanızla ilgili tüm bilgileri içeren bir e-posta göndereceğim. Konuştuğumuz gibi, tüm seyahat masraflarınızı biz karşılayacağız ve bir seyahat acentesi, uçuşlar hakkında size bir veya iki gün içinde ulaşacaktır. Taşınmak istediğiniz eşyalarınız için on bin dolarlık bir ödenek var, bu tutar sözleşmeyi imzaladığınız anda hesabınıza yatırılacaktır. Taşınmak için daha fazla paraya ihtiyacınız olursa, bu da görüşülebilir.”

"H-hayır," diye kekeledim. "Bu fazlasıyla yeter."

Tek sahip olduğum bir valiz. Belki iki valiz.

"Ayrıca yirmi bin dolarlık imza bonusu da alacaksınız."

Buna cevap bile veremiyorum. *Az önce yirmi bin dolar mı dedi?*

"Konaklama için sizi Doğu Binası'nda ağırlayabiliriz. On ikinci katta mobilyalı bir yatak odalı daireniz olacak. Bina yeni yenilenmiş ve ana ofis binasına cam bir Sky Walk ile bağlı. İşe giderken dışarı çıkmanıza bile gerek kalmayacak."

“Vay canına,” diyorum.

"Ayrıca şirket kredi kartı, giyim ve eğlence ödeneği de alacaksınız. Binada ısıtmalı havuz, spor salonu ve spa ile çatı bahçesi var ve bu olanakların tümü çalışanlara ücretsiz. Son derece kapsamlı bir sağlık sigortası paketi de dahil. Emeklilik ve yatırım planlarımız da ödüllü. Geçen ay Forbes dergisinde yenilikçi yaklaşımımızdan bahsedildi," diyor gururla. "E-postamda yukarıda bahsettiğim tüm bilgiler yer alacak, ancak iş tanımını okurken herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana bildirin. Size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Teşekkür ederim." Yüzümün ıslak olduğunu fark ediyorum. Kendi gözyaşlarımdan.

"Bu, işi kabul etmek istediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet. Kesinlikle evet." Bu, kelimenin tam anlamıyla bir hayalin gerçekleşmesinden daha fazlası. Invested Enterprises'ın bana sunduğu her şeyle, anneme ve kız kardeşime daha fazla yardım edebileceğim ve yemek dışında neredeyse hiç masrafım olmayacağı için hayatımda ilk kez para biriktirebileceğim.

"Çok teşekkür ederim, Bayan Callahan."

"Lütfen bana Penelope deyin. E-postanız gönderildi. Her şeyi okuduktan sonra imzalı sözleşmeyi en kısa sürede almayı umuyoruz. Çarşamba nasıl olur?"

"Çarşamba mükemmel."

"Harika, Dusty. Invested Enterprises'a hoş geldiniz."

Dusty

SONRAKI İKİ hafta, işten ayrılmak, eşyalarımı toplamak, dairemde taşınmak, tanıdığım neredeyse herkese veda etmek ve anneme önemli bayramlarda eve geleceğime dair güvence vermekle geçti.

Stellar Investments'taki patronuma ayrılacağımı söylediğimde, hayal kırıklığından çok hayranlık duydu. Invested Enterprises ona da iş teklif ederse, o da hemen ayrılacağını söyledi.

"En azından turneye çıktığımda kalacak bir yerim olur," diyor Skylar, iki büyük valizimi ön koridora taşımama yardım ederken. Havaalanına gidecek araç yolda. Anneme işe gitmeden önce veda ettim ve gözlerim hala ağlamaktan kızarmış durumda. Onları terk etmek şaşırtıcı derecede zor.

Penelope'ye, sahip olduğum her şeyin iki valize sığıdığı için New York'a hiçbir şey göndermeyeceğimi söylediğimde, taşınma masraflarının imza bonusumun bir parçası olarak yine de ödeneceğini söyledi. Şirket politikasıymış. Yani bir saat öncesine kadar, banka hesabımda sanki oraya aitmiş gibi masumca duran otuz bin dolar vardı. Bu da, hayatımda hiç sahip olmadığım kadar çok paranın banka hesabımda olduğu anlamına geliyor. Bir insan bu kadar parayla ne *yapabilir* ki?

Sevdiğim insanlara yardım etmek en iyi kullanım şekli gibi geldi. Bu yüzden, yaklaşık bir saat önce, annemin ve Sky'ın hesaplarına onar bin dolar yatırdım. Sky henüz fark etmedi.

Ön kapıyı açtım ve Sky ile birkaç saniye öylece durduk. Kız kardeşim saçımı kulağımın arkasına koydu. "Seni çok özleyeceğim

Sen etrafımda olsan bile. Her ne kadar baş belası olsan da," dedi ve biraz hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Hesabına biraz daha para yatırdım," diyorum. "Bir süreliğine sadece müziğine konsantre olmanı istiyorum."

"Dusty, bunu yapmana gerek yok. Paranı New York için sakla."

"Fazladan param vardı."

"Emin misin? Sana geri öderim. Her şeyi. Ciddiyim."

"Süperstar olduğunda geri ödersin. Annemin hesabına da biraz koydum. Böylece çok çalışmak zorunda kalmaz."

Kız kardeşim bana içten bir sarılma verir. "Sen gerçekten en iyi ablasın. Bana inandığın için teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Hiç uğratmadın ki abla. Konserlerin için iyi şanslar."

Araba geliyor. Yeni işimden ödenen limuzin gibi bir şey. "Şimdi git ve New York'u fethet, Dusty Rose. Big Apple'da neyin vurduğunu anlamayacaklar. Tüm hayallerini gerçekleştir."

"Sen yaparsan ben de yaparım."

"Anlaştık," diye gülüyor.

Şoför kapıya gelip çantalarımı aldı. Sky'a bir kez daha sarıldım.

"Bu arada, o hayallerin arasında denge de var, değil mi?" Sky arkamdan seslenir. "New York'taki flört hayatınla ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanacağım."

"Tabii ki." Sky'a Ace'den hiç bahsetmedim. Her şey o kadar yoğundu ki, fırsatım olmadı. Ve gerçekten de bir anlamı yoktu. Ace gitti.

Ama tabii ki haklı. Aşk hayatım, o çılgın, güzel gece dışında, aklımı ve kendimi tamamen kaybettiğim ve her dakikasından keyif aldığım gece dışında, çöl rüzgârının estiği bir çöl gibi.

New York'a varır varmaz Ace'i tamamen unutacağım.

Hayır, unutmayacaksın.

Daha mükemmel birini bulacağım.

İmkansız.

Ve hayatımın geri kalanını onsuz yaşayacağım.

Dusty

Emma'ya havaalanından şirket şoförünün alacağını söylememe rağmen, varış kapısından girdiğimde ilk gördüğüm şey onun parlak, ıslıl ıslıl yüzüydü. Bir elinde devasa bir buket çiçek, diğer elinde ise "*NEW YORK'A HOŞ GELDİN, DUSTY ROSE!!!*" yazan parlak bir tabela tutuyordu.

Aslında tam da ihtiyacım olan şeydi. Karnımda hissettiğim gerginliği yatıştırmaya yardımcı oldu. Günlerdir pek bir şey yiyememiştim. Çok gergin ve heyecanlıydım. Meğer, hayatında tanıdığın tek şehirden taşınmak, her açıdan büyük bir olaymış.

Bana kocaman sarılır ve sonra Emma'nın yanında duran siyah takım elbiseli bir adamın elinde çok daha sade bir *DUSTY ROSE* tabelası olduğunu fark ederim.

"Bu Joe," diyor Emma. "Dusty Rose tabelaları sayesinde arkadaş olduk. Joe, tüm hayatını geride bırakıp dünyanın en kalabalık metropollerinden birine taşınmanın getirdiği yalnızlık ve bunaltı hissini yaşamadan yeni dairenize yerleşmenizi sağlamak için sizinle birlikte gelebileceğimi söyledi."

"Merhaba Joe." En iyi arkadaşımın coşkusuna gülümsemeden edemiyorum. "Gerçekten gerek yoktu," diyorum ona. "Ama yaptığın için çok mutluyum."

"Bayan Rose," diyor Joe. "Çantalarınızı almanıza yardım etmek için buradayım. Limuzininiz hemen dışarıda bekliyor."

"Limuzin mi?" diye bağıyor Emma. "Joe, bana söylemedin!"

"Invested Enterprises yeni çalışanlarını şık bir şekilde karşılamayı sever," diyor Joe.

Limuzinin arkasında şampanya bile soğutulmuş, Emma açmak için ısrar ediyor.

Havaalanından eve giderken, New York birkaç hafta öncesine göre farklı görünüyor. Artık benim. Yeni evim. Bir şekilde daha güzel görünüyor. Daha parlak, daha heyecan verici ve daha etkileyici.

Kısa bir süre sonra, hafifçe sarhoş bir halde yeni apartmanımın kapısının önüne varıyoruz.

"*Kapıcın* var," diyor Emma, kırmızı ceketli bir adam kapıyı açarken fısıltıyla bağıyor. "Ve bir konsiyerj!"

Sonra da daireye giriyoruz. Yeni anahtar kartımla kapıyı açıyorum ve Emma benimle birlikte içeri giriyor. Hâlâ bir elinde şampanya şişesini sıkıca tutuyor. Destek ve heyecanla omuzlarımızı birbirine yaslıyoruz. Güneşin ışınlarıyla aydınlanan odayı görünce ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

Daire tek yatak odalı, bu yüzden Emma'nınkine benzer ama daha küçük bir yer hayal etmiştim. Benzerlikler, dairenin Manhattan adasında olmasıyla başlıyor ve bitiyor.

"*Güneş* alıyor!" diye bağıyor Emma, ve artık bunun New York'taki dairelerde büyük bir şans olduğunu biliyorum. "Tanrım, ne kadar çok doğal *ışık* var. Vay canına, *manzaraya* bak, Dusty."

Çok büyük bir yer değil, ama tüm duvar pencerelerden oluşuyor ve bu da evi çok daha büyük gösteriyor. Çevredeki binaların manzarası çok geniş. Uzakta nehrin bir kısmını bile görebiliyorum.

Daire açık plan ve çok modern. Granit ve açık renkli ahşaptan yapılmış küçük bir mutfak, iki rahat görünümlü krem rengi kanepe ve bir duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran TV bulunan kompakt bir oturma alanı var. Mobilyalar az ama hepsi şık ve kaliteli.

Koridorun sonunda bir giyinme odası, küçük ama lüks bir banyo ve king size yatak, aynı pencereli duvar ve tavandan yere kadar uzanan krem rengi kadife perdeler bulunan geniş bir yatak odası var. Emma perdelerden birini çekerek yumuşacık kumaşa hayranlıkla bakıyor ve perde ışığı tamamen engelliyor. Bu, uyumak ve komşu binanın pencerelerinden mahremiyet sağlamak için çok kullanışlı olabilir.

"En yakın arkadaşın düzenli olarak seninle kalmak için burada bolca yer var," diyor Emma.

"Burada *yaşayacağıma* inanamıyorum."

"Burası sana çok yakışır, Dust."
"Tabii ki yakışır," diye alay ettim.
"Uyuyor," diye ısrar eder. "Bunun için uzun zamandır çok çalıştın. Bunu hak ediyorsun. Bunu unutma."
"Teşekkürler, Em."
Duygulanmaya başlamadan önce, beni elinden tutup çekiyor. "Hadi. Bitirmemiz gereken bir şişe şampanya var."

Bulutların üzerinde ^{süzülüyorum}, hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Hafif bir deniz esintisi var ve dalgalar görünüyor. Ace bana sarılmış. Dudakları yumuşak ama istekli, vücudu hatırladığım gibi lezzetli bir şekilde sert.

Ama o kayboluyor, bir hayalet gibi.

Ona sarılıyorum, onu burada tutmaya çalışıyorum ama o kayboluyor, parmaklarımın arasından sis gibi kayıp gidiyor.

Hayır, Ace, gitme! Ben Dallaslı değilim!

Gitti ve onu çok özliyorum. Kalbim dayanılmaz bir şekilde acıyor.

Nerede?

Gözlerim açılıyor.

Tanrım, hepsi rüyaydı.

Evde değilim. Austin'deki dairemde de değilim.

Hawaii'de miyim?

Burası karanlık. Perdelerin arasından küçük bir aralıktan mavi bir ışık sızıyor.

Her şey bir anda aklıma geliyor.

New York'tayım.

Yeni, son derece yumuşak yatağında çarşaflar üstüme dolanmış.

Telefonuma uzanıyorum.

Saat 6:59. Alarmı 7'ye kurmuştum, çalmadan kapatıyorum.

Emma dün akşam saat sekizde eve gitti, bana valizlerimi boşaltıp yeni işimdeki ilk günüm için hazırlanmam için zaman vermek için.

Çantamdan çıkardığım tek şey diş fırçam, küçük bir makyaj çantası ve ilk günüm için hazırladığım kıyafetti. Bu, en sevdiğim kıyafetlerden biri olan sevimli siyah bir elbise

hem profesyonel hem de moda'ya uygun, bir şekilde Austin ve New York tarzını birleştiren bir elbise.

Duşumu aldım, giyindim ve olabildiğince hazır hale geldim. Emma'nın moral konuşmasını kafamda tekrar ederken, Sky Walk'un bulunduğu altıncı kata inen asansöre bindim. Camla çevrili köprünün pencerelerinden aşağıdaki trafik sıkışıklığını seyredererek manzarayı hayranlıkla izledim.

Çok uzun süre çok çalıştım ve bunu hak ettim. İşimde iyiyim. Sahtekar değilim. Azmimi ve vizyonumu beğendiler. Buraya aidim.

Sokaklar ve kaldırımlar sabah yürüyüşü yapanlar ve işe gidenlerle doludur. Güneşin altında, kendimi koruyan bu noktada dururken, kendimi ayrı hissediyorum.

Şanslı hissediyorum.

Sörf dersimi düşünüyorum. Yakaladığım dalga ve Lucas'ın o gün bana söylediği sözleri. *Artık hayatının iyi enerjiyle patlamasını izleyebilirsin.*

Gerçekten patladı.

Şu anda patlıyor.

Bir dalgayı yakaladıktan sonra hayatın bir daha asla eskisi gibi olmaz. Her şeyi değiştirir: Karma'n, geleceğinin geri kalanını şekillendirme şeklin, tüm yolun. Bugün senin için her şeyin değişmeye başladığı gün oldu. Göreceksin.

Garip bir şekilde, Lucas haklıydı. Önce Ace, şimdi de bu. Bu sofistike ortamda biraz anlamsız gelse de, yine de yapıyorum: Lucas'a, nerede olursa olsun, sessiz bir mesaj gönderiyorum. Muhtemelen aynı yerde sörf dersi veriyor.

Teşekkürler.

Ve küçük siyah power elbise, siyah topuklu ayakkabılar, yüksek at kuyruklu saçlar, boynumda basit bir altın zincir ve ona uyan altın halka küpelerle Invested Enterprises ofisine vardığımda, güne başlamaya neredeyse hazır hissediyorum.

Büyük ofis kapısının üzerindeki parlak kabartma harfleri dikkatle inceledim.

INVESTED ENTERPRISES

Bunu yapabilirsin.

Omuzlarımı dikleştirip güvenlik görevlisine kimliğimi gösteririm, o da beni içeri alır.

Ofisler şık ve modern, Austin'de çalıştığım kalabalık, 50'li yıllarda kalmış ofisler gibi değil.

Deri koltuklar, neon ışıklı tabelalar ve koyu renkli ahşap resepsiyon masası var, arkasında Empire State Binası'nın tam boy resmi asılı. Ofis şık ve çok New York tarzında, genç ve havalı bir havası var.

Burada genç bir enerjinin olması şaşırtıcı değil. Invested Enterprises, Emma'nın da sık sık belirttiği gibi, iş zekalarıyla olduğu kadar yakışıklılıklarıyla da tanınan yirmili yaşlarındaki üç kardeşin sahibi. Emma, onların sosyal medya sitelerinde sık sık "New York'un en gözde bekarları" olarak listelendiğini söyledi.

İşletmeyi kuran Cash Maddox adlı kardeşin fotoğrafını hiç görmedim. Söylentilere göre işkolikmiş.

Üç kardeşin en küçüğü olan Colton, sık sık internette görünüyor. New Yorklu mirasçıları, sosyetikleri ve mankenlerle seri randevulara çıkıyor. Instagram'da birkaçını takip ediyorum. Ara sıra partilerde veya etkinliklerde çekilmiş fotoğraflarını görüyorum.

Ve röportajımda, üç kardeşin en büyüğü ve CFO olan Noah ile tanıştım. Bir yerde, aile işini yöneten dördüncü bir kardeşin olduğunu okudum. En büyüğü, adı Alexander. Babalarından miras kalan imparatorluğu yönetiyor.

"Dusty." Penelope, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koridordan resepsiyona doğru yürüyor. "New York'a hoş geldiniz!"

"Merhaba, Penelope. Çok teşekkür ederim."

Bana kısa bir sarılma veriyor. "Yolculuğun nasıl geçti?" "Çok iyi."

"Peki daire?" "Kesinlikle muhteşem."

"On beşinci katta oturuyorum," diyor. "İş çıkışı bir ara çatı katında bir şeyler içebiliriz." Penelope muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük ve ofise bakındığımda çoğu çalışanın yirmili yaşların ortalarında olduğunu fark ediyorum.

"Çok isterim."

Bana devasa, havadar, lüks bir Soho loftu hissi veren geniş ofisi gezdiriyor. "Burası ana ofis alanı. Her şey akıcı bir şekilde tasarlanmış, ama sessiz çalışma alanları da bolca var."

Masalar bölümlere ayrılmış ve etrafta bitkiler ve rahat oturma alanları var. Mola alanlarında cam kapaklı buzdolapları

önü camdan yapılmış buzdolapları ve tezgahlarda sağlıklı atıştırmalıklarla dolu sepetler var.

Duvarda, masaj, meditasyon, yoga, Pilates ve Reiki gibi etkinliklerin yer aldığı "Mola mı lazım?" oturumlarının programı yazılı bir ilan tahtası var.

"Mülakat sırasında kısa bir tur yaptınız, ama artık tam zamanlı olarak burada çalışacağınız için her şeyin yerini tam olarak bildiğinizden emin olmak istiyorum," diyor Penelope. "Bir üst katta spor salonu, spa ve restoran var. Spor salonu 24 saat açık, spa 9'dan 5'e kadar, tam hizmet veren mutfak ise sabah 7'den akşam 10'a kadar açık. En üst katta yönetici ofisleri bulunuyor ve çatı katında ısıtılmalı havuz, jakuzi ve bar var. Bar, mesai saatleri dışında da restoran olarak hizmet veriyor. Evan ile görüştüğün ve yerleştikten sonra hepsini size gezdireceğim. İşte masanız burada."

Masam, aynı düzenin aynısı olan üç masanın ortasında. Büyük bir Mac masaüstü bilgisayar, bir MacBook ve kalemlerle dolu bir Invested Enterprises kupası dışında masam boş.

"Takım liderin Evan ile tanıştın. O burada oturuyor," diye benim masamın tam karşısındaki masayı işaret etti. "Ve bu masalar takımındaki diğer kişiler. Lacey ve Patel."

Lacey ve Patel masalarında tek başlarına oturuyorlar. Lacey benim yanımda, Patel ise onun karşısında, Evan'ın yanında. Patel ekranından kafasını kaldırmadan bana doğru başını sallıyor.

"Sana alışman için biraz zaman vereceğim," diyor Penelope ve bana bir post-it uzatıyor. "İşte giriş bilgilerin. On dakika sonra gelip seni CEO'yla tanıştıracam. CEO, yeni çalışanlarla geldikleri anda yüz yüze tanışmayı sever. Tanıştırma işlemlerinin geri kalanını sonra yaparız."

"Kulağa hoş geliyor," diye gülümsedim, rahatlamaya çalışarak. "Teşekkürler."

Penelope çıkar çıkmaz, Lacey yüzünde bir gülümsemeyle sandalyesinde dönerek bana bakar. "Invested Enterprises hakkında bilmen gereken *her* şeyi sana anlatacağım," der ve komplo kurar gibi göz kırpar. Onun ofisin dedikoducusu olduğunu anlamak zor değildir. Uzun ipeksi kirpiklerini bana doğru kırıştırır. "Peki, içeriden bilgi sızdırma fiyaskosunu duydun mu?"

Dusty

"İÇERİDEN BİLGİ TİCARETİ?"

Lütfen, bu gerçek olamayacak kadar iyi yeni işim daha başlamadan bitmesin. Lütfen, bu gerçek olamayacak kadar iyi yeni işim daha başlamadan bitmesin.

Lacey, duyulmak istemiyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Şu anda büyük bir hasar kontrolü yapıyorlar. Söylentilere göre biri yasadışı olarak bazı bilgileri sızdırmış, ama kim olduğu bilinmiyor."

"Bu doğru mu?" Eğer öyleyse, bu çok büyük bir olay. İçeriden bilgi sızdırma, herhangi bir şirket için, özellikle de bir yatırım şirketi için felaket olabilir.

"SEC hala soruşturma açmayı düşünüyor." Lacey'nin sesi alçak. Şimdiye kadar Patel sohbetimize katılmamıştı, ama şimdi kulaklıklarını takıyor ve Lacey'ye doğru hafifçe kaşlarını çatıyor. Ama Lacey yılmıyor. "Şirketin şu anda içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, seni işe aldıklarına şaşırdım, dürüst olmak gerekirse."

Lacey hoş birine benziyor ama dramadan beslendiği açık. Öyle ki, söylediklerinin endişelenmem gereken şeyler olup olmadığını anlamak zor.

Bu iş için ülkenin diğer ucuna taşındım. Şirketin başı dertteyse, evsiz ve işsiz kalırım. Ve muhtemelen meteliksiz. Mali sıkıntıları olduğu için işe giriş ikramiyesini geri isteyebilirler mi?

Onun yarısını çoktan harcadım.

Lacey ile konuşmaya başladıktan bir dakika bile geçmeden iki şey anladım. Birincisi, eğlenceli biri ve en derin sırlarını bana anlatacak. İkincisi, gizli bilgileri ona emanet edemem.

"Cash, Noah ve Colton herkesi sakinleştirmeye çalışıyor," diye devam etti. "Bunun sadece bir hata mı yoksa gerçekten biri bilgiyi sızdırmış mı, yakında göreceğiz."

Eğer bu ofiste yaygın bir dedikoduysa, muhtemelen bir dayanağı vardır. Ben neye bulaştım böyle?

"Kimse bunun doğru olup olmadığından emin değil," diye devam ediyor Lacey. "Yani, kimse çıkıp bunu itiraf etmedi, bu da bana ya birinin içeriden bilgi sızdırmanın ne demek olduğunu bilmediğini ya da hızlı para kazanmak için bunu bilerek gizlice yaptığını ve yakalanmamaya çalıştığını düşündürüyor."

"Bu delilik."

"Değil mi? Yani, dürüst olmak gerekirse, Cash'in şimdiye kadar her şeyi halletmiş olacağını düşünmüştüm. Bu şirket onun bebeği gibi. Genelde her türlü sorunu halleder. Ama bize haber veren bile o değildi. Haber çıktığında şehir dışındaydı. Şimdi SEC'in ziyareti kapımızda beklerken, Cash sanki zihnen bir plajda gibi, dalgın dalgın ortalıkta dolaşıyor. Haftalardır gülümsediğini bile görmedim."

"Düşük profilini koruyor," diyorum. Başvurum ve mülakatımdan önce şirketi araştırdığımda, bir CEO'nun bu kadar gizemli olması bana garip gelmişti. Onun tek bir fotoğrafını bile bulamadım ve sadece birkaç röportajı vardı. Bu alışılmadık bir durum. Çoğu zaman, bu kadar başarılı girişimciler, hayranlık için açtırlar.

"Mahremiyetini seviyor," diye onaylıyor Lacey. "Maddox aileden biri olarak, para kazanmak için görünür olmaya ihtiyacı yok. Zaten soyadı, mirası ve para kazanma genleri var. Google'da tanıdığı biri olduğunu ve ne zaman bir şey çıkarsa çevrimiçi profilini sildiklerini duydum. Görünüşe göre bu yeni bir şey. İnternette görünmez olmak. Bu, sana gizemli, güçlü bir aura, profesyonel bir süper güç gibi bir şey kazandırıyor." Görünmez olmak ona yabancı bir kavrammış gibi alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Bu fikir hoşuma gitti.

Lacey kahvesinden bir yudum aldı. "Cash iyi bir patron, daha doğrusu patronun patronu. Ama şu anda olanlar onu tamamen altüst etmiş gibi görünüyor. Anlıyorum, ama şimdi konsantrasyonunu kaybetmesinin sırası değil." Sesini alçaltıyor. "Onu rahatsız eden eski sevgilisi olsa hiç şaşırmam. Hâlâ burada çalışıyor ama Cash birkaç ay önce ondan ayrıldı ve şimdi ona yüz bile tutmuyor."

"Oh."

"Onlar çıkmaya başladıklarında kız çalışan değildi, ama yine de. Anlaşılan Noah onu işe almış ve o zamanlar onların yatak arkadaşı olduğunu bilmiyormuş."

İlginç bir bilgi, sanırım, ama keşke bana bunları anlatmasa. Kişisel bir şey gibi geliyor. "Vay canına."

"Maddox kardeşlerin hepsi tabii ki inanılmaz yakışıklı ve bekar, ki bunu bütün gün görmek zorunda olduğumuz düşünülürse gerçekten haksızlık. Üstelik akıllı ve zenginler. Bu yüzden Rylee Cash'i bırakmak istemedi."

"Rylee?"

"Evet. Rylee Winters. Ona gerçekten aşıkty, ama adam birkaç hafta sonra onu terk etti ve şimdi durum çok garip çünkü kız hala ona aşık. Ve o kız çok tehlikeli. İnan bana, ondan uzak durmalısın."

Rylee Winters'dan mümkün olduğunca uzak durmam gerektiğini kafama yazıyorum. En son ihtiyacım olan şey, daha giriş yapmadan düşman edinmek.

"Yani kardeşlerin hiçbirinin ilişkisi yok mu?"

"İşlerine evli saymazsan, hayır. Cash, bildiğim kadarıyla Rylee'den sonra kadınlardan vazgeçti. Kesin olarak bilmiyorum ama onu kovdurmak istediğini duydum. Ama şirkette iki aylık deneme süresi var ve bu süreden sonra yasal bir neden olmadan birini kovmak zor. Neyse, Noah çok meşgul görünüyor. Colton ise... Colton işte. Tam bir çapkın. Ama şirket içinde kimseyle ilişki yaşamıyor, anlarsın ya. Ofisteki herkes her cuma öğleden sonralarını onun fikrini değiştirmeye çalışarak geçiriyor ama."

Bir an duraksıyor ve bu duraksamada bir anlam var. Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Herkes mi?"

Yüzü kızarır. "Tamam, *biraz* aşık oldum. O, bunun asla olmayacağı konusunda her zaman çok net, ama aptal ben, yine de denemekten kendimi alamıyorum. Yani, ikimiz barda olduğumuzda aşırı flört ediyor, ama sonra tüm e-postalarımı ve direkt mesajlarımı görmezden geliyor."

"Ona e-posta mı gönderiyorsun? İş yerinde mi?"

"Tabii," diye omuz silkiyor. "Fark etmez. Cash daha gizli biridir. Colton ise tam tersi."

Gülümsüyorum ama Lacey için midemde bir düğüm hissediyorum. İçeriden bilgi sızdırma söylentileri varken, şirket kesinlikle bir

Gönderilen her e-posta ve mesajda sekme açmak. Kulağa aşağılayıcı geliyor. "Görünüşe göre çılgın bir döneme girmişim."

"Oh, elbette," diyor, bu durumdan çok memnun gibi. "Ama SEC durumu anladığında her şey sakinleşecek. O zamana kadar tüm müşterilerimizi kaybetmemiş olursak tabii."

"Dusty!" Penelope'nin ofisin diğer ucundan beni çağırdığını duyuyorum ve nerede olduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Bana gelmem için işaret ediyor ve Lacey'nin aşırı paylaşımcılığının yarattığı baskıdan kurtulmak için bir bahane bulduğuma seviniyorum.

Ona ulaştığımda, Penelope Noah ve Evan'ın yanında duruyor. İkisi de Noah'ın elindeki iPad'e bakıyorlar ama ben yanlarına yaklaşıncı başlarını kaldırıyorlar.

"Dusty, Noah ve Evan'ı röportajından hatırlarsın," diyor Penelope.

"İkinizi de tekrar görmek güzel."

Evan başını sallıyor ve Noah elimi sıkıyor. "Ekibimizde olmana çok sevindim, Dusty." Röportajım sırasında olduğu gibi iş adamı tavırlı ve aynı zamanda tanımadığım bir samimiyet var onda, ama onu hemen sevdim. Sakin ve kontrollü bir havası var. Şirket çökmek üzere olsa bile, Noah işin başında olduğu sürece her şeyin yoluna gireceği hissine kapılıyorsunuz.

"Burada olmaktan çok heyecanlıyım." Bu doğru, ama Lacey'nin coşkulu konuşmasından sonra bunu biraz daha kontrol altında tutmak daha kolay. Burası hayalimdeki şirket, ama hayatın her alanında olduğu gibi, burada da bazı çatlaklar var. Hiçbir şey görüldüğü kadar mükemmel değildir.

"Bu kim?"

Başımı kaldırıp Noah'a benzeyen uzun boylu, yakışıklı bir adam görüyorum ve lanet olsun, *bana Ace'i* hatırlatıyor... delicesine...

Bu kadar kötü halüsinasyon görüyorsam, gerçekten kafayı yiyorum demektir. Rüyam, onun anısını yeniden canlandırmıştı.

Kendine gel!

"Colton, Invested Enterprises ekibinin en yeni üyesi Dusty Rose."

"Dusty. Memnun oldum. Colton Maddox." Sesi Noah'ınki gibi derin ve boğuktu, ama Noah'ın sesi sıcakken, Colton'ınki yaramaz ve sınırları zorlayan bir oyunculuk içeriyordu. Colton'ın büyük eli benimkine dokundu ve bir saniye fazla tuttu. Göz teması

o kadar doğrudan ki, beni utandırdı. "Ben Cash, Noah'ın küçük ve çok daha yakışıklı kardeşi."

Penelope ona neredeyse başı dönmüş gibi gülümsedi, okul kızı gibi kıkırdayarak profesyonel tavrını kaybetti. "Yeni çalışanlarımızı senden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyorum, Colton." Herkese böyle mi davranıyordu?

"Tanıştığımıza memnun oldum, Colton."

"Dusty, Evan'ın ekibinde olacak," diyor Penelope. "Teksas, Austin'deki Stellar Investments'tan bize katılıyor."

"Yihuu," diye güler Colton ve bu yorum biraz sinir bozucu olsa da, bunu yapabilecek kadar rahat bir çekiciliği vardır.

"Cash ofisinde mi?" diye sorar Penelope.

"Evet, içeride," diyor Colton. "Ve çok kötü bir ruh halinde. Beş dakika önce neredeyse kafamı koparıyordu."

Penelope iWatch'ına bakar. "Cash yeni başlayanlarla her zaman tanışmak ister. Kısa bir görüşme için sorun olmaz. Dusty'yi tanıştırmak için getireceğimi söyledim."

"İyi şanslar," diye gülerek cevaplar Colton.

Penelope'yi asansöre kadar takip ediyorum ve içeri girer girmez, neredeyse utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Colton'ı boşver." Sanki Colton'ın şakacılığını kendi kişisel sorumluluğuymuş gibi. "Kendini fazla beğenmiş, kendine yakışmıyor."

Bu da Cash'in nasıl biri olacağını merak etmeme neden oluyor. Umarım onu kötü bir zamanda yakalayamayız.

Asansör kapıları açılır ve Penelope'nin ardından üç masa ve üç büyük ahşap kapının bulunduğu bir fuayeye gireriz. Cash, Noah ve Colton'ın ofisleri olmalı. Ayrıca, cam duvarlı birkaç toplantı odasına açılan bir koridor da var.

Koyu kahverengi bob kesim saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri olan minyon bir kadın masalardan birinden başını kaldırdı.

"Hayley, bu Dusty Rose, en yeni çalışanımız."

"Merhaba Dusty. Bay Maddox seni bekliyor." Hayley bir interkom düğmesine basar ve "Dusty Rose sizi görmek istiyor" der. Hayley ciddi bir kadındır ve bir CEO'nun kapısını ve ajandasını yönetmek için ihtiyaç duyacağı mükemmel bir sekreter gibi görünür. Kapılardan birinden kilit açılma sesi gelir. "Penelope, Noah öğle yemeğinden önce bu listeye benimle birlikte bakmanı istedi. Sorun olur mu?"

"Tabii, hemen bakayım," der Penelope. "Dusty, geç içeri. Sol taraftaki kapı. Hemen geliyorum."

Neden kalbimin hızlı attığını bilmiyorum. Altıncı hissim, kozmik bir dalga boyuna ayarlandığını hissediyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, sadece sezgisel bir insan olduğumu ve sezgilerimin şu anda yüksek voltajlı bir elektrik akımıyla yavaşlatıldığını biliyorum.

Kapıyı açıp Cash Maddox'un ofisine girdiğimde, gözlerim hemen tavandan tabana pencerelerden görünen manzaraya çekildi. Buradan tüm şehir görünüyordu. Ve böyle parlak bir günde, ofis ışıkla dolmuş, masada oturan adamı gölgeye boğmuş. İlk başta yüzünü seçemiyorum, ama silueti, vücudu ve takım elbisesinin kaslarına yapışması bana *çok* tanıdık geliyor.

Gözlerimin parlaklığa alışması biraz zaman aldı, ama alıştığında kalbim güm güm atmaya başladı.

Olamaz.

Ama öyle.

*Hay sıçayım. Dalga geçiyorsun
herhalde. O lanet olası CEO mu?*

Cash Maddox, yeni patronum... *Ace.*

Dusty

TAMAMEN INANAMADIĞIM BİR ANDA, kendimi Cash Maddox ile karşı karşıya buluyorum.

Invested Enterprises'in CEO'su.

Milyarder ve yatırım gurusu.

Benjamin Maddox'un son derece gizemli üçüncü oğlu, ailesi Rockefellerlar veya Vanderbiltslerle aynı cümlelerde anılan eski kafalı New York mogullarından biri.

Yatakta bir canavar.

Emma'ya göre, kardeşleriyle birlikte Manhattan'ın en "evlenilebilir bekarları"ndan biri.

As.

Sandalyesinden ayağa kalktığı anda, Hawaii'deki o geceki kadar yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu... Hayır, bunu sil. Daha da yakışıklı görünüyor. Takım elbisesiyle, arka planda şehir manzarası eşliğinde karanlık, güçlü ve göz kamaştırıcı görünüyor. Alfa erkek gücü ve hayal edilemez bir başarı yayıyor.

Son zamanlarda pek çok şeyi gerçeğe dönüştürdüm, ama bunun gerçekten olmasının imkanı yok. Beynim kısa devre yapıyor.

Ama sonra yavaşça tekrar çalışmaya başlıyor. Ve aklıma geliyor ki, bu işi gerçekten istiyorsam - ki istiyorum, çünkü bu sadece hayalim değil, şu anda hayatımın can simidi - o zaman kesinlikle yapmak istediğim şeyi *yapmam*.

Ace'in oturduğu yere gidip kucağına tırmanmak. Ve onu öpmek.

Ve pantolonunun fermuarını açmak.

Ve Hawaii'de yaptığım gibi, onun ellerimde tuttuğu o kocaman, sıcak, kalın erkeklik organını almak. O kaybolmadan önce rüyamda yapmaya hazır olduğum gibi.

Tanrım. Beni hiç duymadığım pozisyonlara yönlendirdi, hayır, zorladı ama ben çok istekliydim. Penisi çok büyüktü ve çok derine giriyordu, o da kirli sözler söylüyordu.

"İşte böyle, Texas. Siktir beni. Evet, bebeğim. Ne kadar güzel olduğunu gör. Amcığın benim büyük sikimi ıslatmış ve sıkı sıkı sarılmış. Çok iyi hissettiriyorsun."

Ama ben
hissetmiyor
um.

Yapamıyor
um.

Yapmayacağım.

Çünkü o artık benim patronum.

"Sen sensin," diye nefes nefese
söylüyorum. Yaklaşıyor.

Tanrım, o çok yakışıklı. O muhteşem takım elbisenin altındaki o lanet olası kaslar. Geniş omuzları. Kare çenesinin üzerindeki gölge. Sadece... tam bir erkek.

"Dallas'tan geldiğini söylemiştin." Suçlayıcı sözlerim huysuz bir tonda çıkıyor ve derin sesinin bas tonları, beni anında ıslatan müstehcen ve lezzetli anıları geri getiriyor. *Lanet olsun!*

"Aslında Austin," diye itiraf ediyorum. Ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutmuşum.

"Neden lanet olasıca..." diye başlıyor ama kapı, *"İşte buradayım!"* enerjisiyle açılıyor.

Penelope içeri girer ve neşeyle konuşur. "Gecikme için *çok* özür dilerim. Bay Maddox, en yeni genç analistimiz Dusty Rose ile tanıştınız mı? Evan'ın ekibinde çalışacak. Dusty, bu bizim CEO'muz Bay Cash Maddox."

Ace yaklaşıp elimi sıkmak için uzanır. Güçlü el sıkışması koluma heyecan verici bir titreme gönderir ve karnımda kelekler uçuşmaya başlar. Kör olsam bile onun heyecan verici dokunuşunu tanırdım. Ve o koku. *Tanrım, ne güzel kokuyor.* Deri ve nane ve Ace'ye özgü saf, kesilmemiş erkek kokusu.

O tamamen, tamamen baş döndürücü. Özellikle de pantolonunun içine sıkıştırdığı devasa orgazm çubuğunu serbest bıraktığında ne hissettirdiğini bildiğim için.

Gerçekten yapmak istediğim şey, geniş göğsüne yapışıp onu koklamak.
içine.

Onu buldum!

Tabii ki yapmıyorum.

Ace'in bakışları benimkilerle buluşuyor. Elimi onunkinden çekmeden önce, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor.

Elimi onunkinden çekmeden önce. Temasın kesilmesi, ateşli bir saunadan sonra buz banyesine girmiş gibi hissettiriyor. Ama gerçekçi olmalıyım. Tüm kariyerim söz konusu.

"Dusty Rose," diyor yavaşça, gözleri yoğun bakışlarıyla beni yakıyor. "Memnun oldum." "Memnun oldum" kelimesinin o boğuk tonunda bana yaptığı tüm samimi şeyleri duyabiliyorum. *Isırmak. Yalamak. Beni ağırlığıyla bastırmak. Boğazından çıkan inlemeler.*

"Ve siz, Bay Maddox." Kalbim kargaşa içinde atmasına rağmen sesim yeterince sabit çıkıyor. Profesyonel davranmalıyım. Neden burada olduğumu hatırlamalıyım.

"Sizi aramızda görmekten memnunuz," diyor Ace, sesinde hafif bir sertlik var.

Peki. İyi. Ben de öyle yapayım. O haklı. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Bu konuda anlaşılabildiğimize sevindim. "Teşekkür ederim. Burada olmaktan çok heyecanlıyım."

Ama sonra, Penelope arkasını döner dönmez, bakışları karardı. Bana meydan okuyor, tepki vermem için cesaretlendiriyor.

Penelope havadaki çılgın cinsel gerilimin farkında değil gibi görünüyor—umarım öyledir.

Patronumu bu mahogany masasında sikmeyi düşünerek külotumun ıslandığını anlayabilir mi?

Penelope ellerini birleştirir. "Son birkaç sözleşme detayını gözden geçirmemiz gerekiyor, sizi yalnız bırakalım Bay Maddox." Onun sesi yüzünden mi toplantıyı kısa kesti diye merak ediyorum.

Tanrıya şükür. Yere eriyip akmadan buradan çıkmam lazım.

Ace'in ofisinden çıkarken, ona bakmamaya özen gösteriyorum. Bu neredeyse imkansız. Bir şekilde başarabiliyorum ama sırtımda lazer ışınları gibi gözlerini hissedebiliyorum.

Kapı arkamızdan kapanınca rahat bir nefes alıyorum ve Penelope asansörle üst kata çıkarken ofisin avantajlarından bahsedip duruyor. Başımı sallayıp gülümsüyor ve doğru cevapları vermeye çalışıyorum.

Aylar önce bir gece birlikte geçirdik. Bitti. O artık Ace değil. O Cash Maddox.

[illegible]

CASH

On beş dakika önce...

"Siktir."

Bir başka hesap tablosunu inceleyip duruyorum. Bu felaketin suçlusunu bulmaya ve bu durum beni ciddi şekilde sinirlendirmeye başlıyor.

Ve dikkatim dağınık.

Hayallerimden ve düşüncelerimden çıkmak bilmeyen, bakireyken seks tanrıçasına dönüşen birine hala takıntılı olduğumu kabul etmiyorum. Sanki kendini oraya yerleştirmiş, tüm o seksi ve muhteşem haliyle, Hawaii'de o gece yaptığı gibi, onun mükemmelliğine doyamadığım için beni işkence ediyor.

Havaya karışıp yok olmadan hemen önce.

Masamdaki interkom çalıyor. Neredeyse görmezden geliyorum.

Hayley, bir sonraki randevumun geldiğini haber veriyor. Penelope'nin bahsettiği yeni bir çalışan. Her yeni gelenle tanışmak benim prensibimdir. İsimleri yüzlerle eşleştirebilmeyi ve insanlara onlardan ne beklediğimizi önceden söylemeyi seviyorum.

"Dusty Rose sizi görmek istiyor," diyor Hayley küçük interkomdan.

Dusty Rose.

Bu isimde dikkatimi çeken bir şey var.

Bu sabah yeni bir çalışanı karşılamak için hiç havamda değilim. Öfkeli telefonlar ve cehennem gibi evrak işleriyle boğuşuyorum. Hayley'e çok meşgul olduğumu söylemeyi düşünüyorum.

Noah'ın bana yakın zamanda bir mülakat yaptığını hatırlıyorum. Başvuran yeni bir junior analistten çok etkilenmişti. Onun işe uygun olacağını düşünmüştü. Şu anda uğraştığımız işleri göz önünde bulundurarak, işe alım için doğru zaman olup olmadığını tartışmıştık, ama lanet olası bir moronun kolay para kazanmak için işimizi bozacağı için yenilgiyi kabul edip planlarımızı askıya almaya niyetim yoktu.

Yine de, her şey ters giderse ay sonuna kadar işsiz kalabilecek bu kadınla tanışacağım düşüncesi beni tedirgin ediyor. Sızıntıdan henüz haberi yoksa, yakında öğrenecektir ve o zaman sorular soracaktır. Bu aşamada bu soruları cevaplayabileceğimden emin değilim.

Penelope'ye, kadına gerekli tüm detayları anlatmasını bırakabilirim.

Ama en azından görünüşü korumak önemli. Kaçmak bana yarardan çok zarar verebilir. İnsanlar konuşabilir. Ya da spekülasyon yapabilir. Bu yeni çalışan kim olursa olsun, ciddi bir para kaybının eşiğinde olduğumuzu bilmemesi gerekiyor. Bu tür endişeler onun maaşının çok üstünde. Ve ben de işleri yoluna koyup, bu şekilde kalmasını sağlamaya niyetliyim.

Dusty Rose.

Bana mı öyle geliyor, yoksa bu isim *neredeyse...*

Teksaslı gibi mi? Kapımın kilidini açan düğmeye basıyorum.

Kapı açılır.

Genç bir kadın odaya girer ve... *Lanet olsun.*

O kadar stresli miyim ki halüsinasyon görüyorum? Kapı arkasından kapanıyor.

Tex.

Benim

Tex'im.

O burada.

Onu o kadar çok hayal ettim ki beynim bana oyun mu oynuyor? oyunlar mı oynuyor?

Hawaii'de çok güzeldi ama şimdi, gerçekte, burada dururken gerçekliğin ortasında dururken bin kat daha güzel görünüyor. Uzun saçları yukarı toplanmış, muhteşem yüzünü ortaya çıkarmış. Gözleri parlak, burnundaki hafif çiller artık solmuş. Pembe bayraklar yanaklarını ısıtıyor. Zihin bulandırıcı kıvrımlarını ortaya çıkaran küçük siyah bir elbise giymiş. Altın küpeler güneş ışığını yakalıyor. Dolgun dudakları beni hala kurtulamadığım bir şekilde damgaladı. Şimdi, pembe ile kırmızı arasında bir ton ruj sürmüş. Penisim sertleşiyor.

"Sen misin?" diyor.

Hâlâ şokun etkisindeyken masamdan kalkıyorum. Rahatlamış ama aynı zamanda öfkeyle doluyum. Bu kız beni cehenneme çevirdi, onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüm. "Dallaslı olduğunu söylemiştin."

"Aslında Austin."

"Neden lanet olasıca...?"

Kapı açıldığında neredeyse zıplıyorum ve Penelope içeri giriyor. "Gecikme için *çok* üzgünüm, Bay Maddox. Dusty Rose ile tanıştınız mı, en yeni junior analistimiz? Evan'ın ekibinde çalışacak."

Oh, tanıştım. Ayrıca dilimin üzerinde boşalana kadar onun lezzetli amını yaladım. Sonra da yarın yokmuş gibi siktim.

Sikimin sertleşmemesi için kendimi zorlayarak, formalitelere uyararak ona doğru yürüdüm.

Penelope'nin aramızdaki elektriksel çekimi fark etmesini hiç istemiyorum. Dusty şok olmuş bir şekilde bana bakıyor, ama kendini kontrol ediyor. Yine de cildi kızarmış. Acaba benim için ıslanmış mı?

Elimi bacağına kaydırıp öğrenmek istiyorum, inleyene kadar küçük klitorisini parmaklamak istiyorum.

"Dusty, bu Bay Cash Maddox. Şirketimizin CEO'su."

Yavaşça, çünkü ona tekrar dokunacağım ve sakın kalmam gerekiyor. —elimi uzattım.

Elini benimkine koyuyor, hafifçe sıkıyor. Elini benim sikime koyduğunda hissettiğim şeyi hatırlıyorum.

"Dusty Rose." Onun adını söylerken sesimin keskinleşmesine engel olamıyorum.

Seni küçük yaramaz. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Memnun oldum." "Ve siz... Bay Maddox."

Bana Ace de, bebeğim, ikimiz de sertçe boşalırken benim büyük, patlamak üzere olan sikimi sürerken yaptığın gibi.

El sıkışmasını kısa tutuyor ve geri çekiliyor.

İçimdeki soğuk CEO'yu ortaya çıkarıyorum, bu benim için çok kolay. Nasıl oynayacağımı biliyorum, böylece Penelope aramızdaki gerginliği fark etmez. Ne de olsa, babam uzak ve pislik bir patron için mükemmel bir rol modeldi. "Sizinle çalışmaktan mutluluk duyuyoruz."

"Teşekkürler. Burada olmaktan çok heyecanlıyım." Dusty de doğru şeyleri söylüyor, ama sesi neredeyse nefessiz gibi. Yine de, sesinde hoşuma gitmeyen bir kararlılık var. Aramızda bir bariyer.

Ona uzanıp kollarımın arasına çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Onu koklamak, o tatlı dudaklarını öpmek. O gerçekten burada

burada. Onu hayal etmiyorum.

Ondan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Penelope bunu bir işaret olarak alır. "Tamam, son sözleşme detaylarını gözden geçirmemiz gerekiyor, sizi yalnız bırakalım, Bay Maddox."

Parmaklarım deri ofis koltuğumun arkasını o kadar sıkı kavrar ki izler kalır.

Tex'in Penelope'nin peşinden kapıdan çıkarken arkasına bile bakmadan gitmesini izliyorum.

O benim.

Bu gece.

Onu yalnız yakalayabilirsem tabii.

CASH

TEX OFİSİMDEN ÇIKTIĞINDA, yumruklarımdaki gerginlik azalıyor, ama sikim bu mesajı almamış. Acı verici bir şekilde sert ve sıcak. Umarım takım elbise ceketim en kötüsünü gizlemiştir.

Masaüstü bilgisayarımı açıp onun şirket dosyalarını buluyorum.

Dusty Rose.

Teksaslı kızım. Bayıldım. Adı ona çok yakışıyor.

Dosyalar çok kapsamlı. Araştırmamızı titizlikle yapıyoruz. Austin'deki lisesinde not ortalaması 4.0. UT'den sınıfının en iyileri arasında mezun olmuş. Mezuniyetinin hemen ardından Stellar Investments'ta işe girmiş.

Stellar Investments adı tanıdık geliyor.

Aramam sırasında bu şirketi araştırmıştım, şimdi de hızlıca bir arama daha yapıyorum. Houston ve Austin'de şubeleri var. Web sitelerinde genç çalışanlarının isimleri yer almıyor.

Onu asla bulamazdım.

Vücut dili okunması zordu. Açıkça şok olmuştu.

Telaşlıydı. Ve çelişkiliydi.

Bu işi kabul ettiği için pişman mıydı?

Hawaii'de bana adını vermemesinin bir nedeni vardı.

Bana nereli olduğu konusunda yalan söylemişti.

Veda etmeden gitti.

Belki de beni bir daha görmek istememişti ve şimdi benim yüzümden hayalindeki iş kabusu dönüştü.

Kahretsin.

Bu kız beni terk ettiğinden beri her gece rüyalarım giriyor. Konuşmamız lazım. İçeriden bilgi sızdırma olayını ona kendim anlatmalıyım ki tüm gerçekleri bilsin. Normalde yeni çalışanların dedikoduları duymasını umursamazdım ama gerçeği benden duymasını istiyorum. Bu önemli bir şey gibi geliyor.

Ayrıca, boş bir otel yatağında uyandığım ve onun gittiğini fark ettiğim andan itibaren onu bulmaya takıntılı olduğumu da söylemem gerekiyor.

Bir e-posta yazmaya başlıyorum.

Alıcı: drose@investedenterprises.com
Gönderen: _____
ceo@investedenterprises.com Konu:
tex

Dusty,
Bu e-postayı alır almaz ofisime gelmen gerekiyor. Şirkette bazı gelişmeler oldu ve işe başlamadan önce tüm bilgileri almanı istiyorum.

Hayley seni bekliyor olacak ve seni içeri alacaktır.

Cash Maddox
CEO Invested Enterprises

Otomatik imzayı olduğu gibi bıraktım, Ace olarak imzalamak için içimden gelen dürtüye direndim, çünkü şu anda IT ekibi şirket içi tüm e-postalarda geçici olarak tam yetki sahibi.

Konu başlığını değiştirmeyi düşündüm ama siktir et.

Yirmi dakika sonra — evet, on dokuzunu odada volta atarak ve gelen kutumun sesini bekleyerek geçirdim çünkü kafayı yemek üzereydim — bir cevap aldım.

Kime: ceo@investedenterprises.com
Kimden: _____
drose@investedenterprises.com Konu:
tex

Sayın Maddox,

Mesajınız için teşekkür ederim. Yeni iş arkadaşlarımdan brifing aldım, bu yüzden her şeyi konuşmak harika olacak. Saat 11'de ofisinize gelebilirim.

Görüşmek üzere,
Dusty

Neredeyse yazım hatası sanılabilir. *Küçük yaramaz*. Sikim ateş gibi atıyor.
Saat 10:27. Sadece 33
dakika kaldı.
Tanrım, başım büyük belada.

Dusty

PENELOPE bana çatı havuzunu, Sky Bar'ı, çalışma odalarını ve inanılmaz lüks "dinlenme alanlarını" gezdirdi. Invested Enterprises'da hiçbir masraftan kaçınılmamış.

Bu işi gerçekten korumak istememin bir başka nedeni.

Bu da demek oluyor ki, hayatımın en güzel gecesinin kahramanı, yönetici ofisinde kalmalı ve benim yatağımdan uzak durmalı.

Onun gözlerinden beni hatırladığını okuyabiliyordum. Çok iyi.

Tabii ki bunun bir anlamı yok. Sert ve neredeyse soğuktu. Olması gerektiği gibi. Hawaii'de paylaştıklarımız geçmişte kaldı. Ve orada kalacak.

"Dusty, doldurman gereken diğer çevrimiçi formları sana e-posta ile göndereceğim," diyor Penelope, alt kattaki ofislere geri dönerken. "Hemen göndereceğim."

"Harika. Tur için teşekkürler." "Rica ederim."

Penelope ofisine geri dönüyor.

Masama oturup e-postasını bekledim. Lacey kahve makinesinin yanındaydı, ben de fırsatı kaçırmadım.

Telefonumu çıkarıp onu Google'da arıyorum.

Cash Maddox.

Hawaii'deki gecemizden sonra nasıl bir hayata döndüğünü merak etmiştim elbette. Başka biriyle ilişkisi olabileceğini biliyordum. Ya da kadın peşinde koşan bir çapkın olabileceğini. Onu başka kadınlarla yatarken hayal etmekten kaçınmak için sayısız gece uykusuz kaldım.

Cash Benjamin Maddox, 27 yaşında, New Yorklu bir iş adamı, yatırımcı ve hayırsever. A.J. Benjamin Maddox II'den Maddox Enterprises'in yönetimini devralan A.J. Benjamin Maddox III'ün üçüncü oğlu. Şirket şu anda Alexander J.B. Maddox IV tarafından yönetiliyor. Cash Maddox, Maddox Enterprises'in yönetim kurulunda yer almaya devam ediyor, ancak üç yıl önce başkan yardımcılığı görevinden ayrılıp Invested Enterprises'ı kurdu ve bu şirketin CEO'su ve ana hissedarı oldu. Invested Enterprises'ın değeri şu anda 10 milyar doların üzerindedir. Cash Maddox, bu yıl Forbes'un 30 yaşın altındaki en zengin Amerikalılar listesinde 13. sırada yer aldı.

Vay canına.

Kaydırmaya devam ediyorum.

Cash Maddox, spot ışıklarından kaçınır ve kamuoyu önünde görünmemeyi tercih eder. Geçen yıl süper model Adora Flynn ile Finansörler Yardım Toplantısı'na, geçen sezon ise influencer Ashlynn Chamberlain ile Met Gala'ya katıldı. Kısa bir süre, finansçı James Winters II'nin kızı ve eski model Rylee Winters ile birlikte oldu. Rylee şu anda Invested Enterprises'da yatırım analisti olarak çalışıyor, ancak ilişkilerinin sadece birkaç hafta sonra sona erdiği söyleniyor. Cash Maddox'un bilinen uzun süreli bir ilişkisi yok ve şu anda bekar gibi görünüyor.

Rylee Winters eski bir model ve mirasçı mı? Öyleyse neden burada çalışıyor? Ve daha da önemlisi, böyle biriyle nasıl rekabet edebilirim?

Rekabet etmiyorsun, kendime hatırlatıyorum. Cash Maddox'un kiminle çıktığı ya da çıkmadığı umurumda değil.

O bekâr.

Beni ilgilendirmez.

İçimdeki seks tanrıçası, yönetici katında karşılaştığım bu şanslı olaydan dolayı sevinçle çılgılık atıyor. Ama zihnimde bu küçük psikopatı disipline ediyorum.

O benim patronum.

Ne olmuş yani?

Bir orgazm için kariyerimi tehlikeye atmayacağım.

Beş taneye ne dersin?

Kendime engel olamıyorum. Adora Flynn'i Google'da aratıyorum. Tabii ki nefes kesici güzellikte.

Ashlynn Chamberlain'i aratıyorum. O da muhteşem.

Ve son olarak: *Rylee Winters*. Tamam, diğer ikisi kadar güzel değil, ama platin sarı saçları ve parlak kırmızı rujuyla sert, kurumsal bir güzelliği var. Üç fotoğrafı çıkıyor ve hiçbirinde gülümsemiyor.

Lacey masama bir kahve koydu ve beni irkitti. "Skinny latte yapıyordum, o yüzden iki tane yaptım."

"Oh. Teşekkürler." Telefonumu çantama koyuyorum.

Lacey sandalyesine oturur. "Turunda ünlü ve ulaşılması zor CEO ile tanışabildin mi?"

"Evet," diyorum, saçlarımı elime alıp düzeltiyorum.

"Oradaydı." "Her zamanki gibi huysuz bir herif miydi?"

"Uh, hayır... pek sayılmaz." *Seksi bir şekilde huysuz, belki.*

Lacey kahvesinden bir yudum aldı. "Dusty çok havalı bir isim. Teksas'ta yaygın mı?"

"Hiç değil. Sen nerelisin?" Tüm konuşmaları Lacey'e yöneltmeyi öğreniyorum, böylece çoğunlukla kendisi hakkında konuşuyor. Kendim hakkında sadece en gerekli bilgileri vermeyi karar verdim. Onun bir sonraki dedikodu konusu olmak istemiyorum.

"Toledo'ya yakın Ohio'da küçük bir kasaba," diyor. "Sıkıcı bir yer ama kardeşlerimi deli gibi özleyorum. NYU'ya gittim, bu yüzden neredeyse beş yıldır New York'ta yaşıyorum. Tabii ki burayı seviyorum. Ohio'dan çok daha iyi, bu çok açık. Tek özlediğim şey kardeşlerim, kültürle hiç ilgisi olmayan, canavar kamyon süren cahil köylüler olsalar bile."

Ekranımda bir e-posta uyarısı beliriyor.

Penelope'den gelmiş. Doldurmamı istediği çevrimiçi formların linkleri var. Formları doldurmaya başlıyorum, ama başka bir e-posta geliyor.

İlk gördüğüm şey konu başlığı: *tex*.

Kahretsin.

Ondan gelmiş.

"Ne oldu?" diye soruyor Lacey. "Neden kızardın?"

"Oh, önemli değil." Hızla e-posta ekranını küçültüp çevrimiçi formları geri getiriyorum. Lacey dikkatini başka yere verene kadar formlar üzerinde çalışıyorum. Evan'ın masasına çağrıldı.

Kimsenin bakmadığından emin olarak, *tex* e-postasını tekrar açtım.

Alıcı: drose@investedenterprises.com

Gönderen: _____

ceo@investedenterprises.com Konu:

tex

Dusty

Bu mesajı alır almaz ofisime gelmen gerekiyor. Şirkette bazı gelişmeler oldu ve tüm bilgileri aldığından emin olmak istiyorum.

Hayley seni içeri alacaktır.

Cash Maddox

CEO Invested Enterprises

Tanrım. Çok mu otoriter?

Ama onun sert mesajı, onun her şeyinde olduğu gibi, bende de etki yaratıyor. *Çok* özel bir yerde bir titreşim hissediyorum.

Sanırım skandalı kastediyor ve doğrudan kaynağından bilgi almak iyi olur, tabiri caizse.

ceo@investedenterprises.com

drose@investedenterprises.com

Ace

Dudaklarımı ısıtırıp *Ace* yazdığımı silip yerine *Bay Maddox* yazdım. Şirket içi e-postaların teknik ekibin görebileceğini varsaymak muhtemelen doğru olur. Bu yüzden yazdıklarımı çoğunlukla profesyonel tutuyorum.

Mesajınız için teşekkürler. Yeni iş arkadaşlarımdan brifing aldım, her şeyi konuşmak için sabırsızlanıyorum. Saat 11'de ofisinize gelebilirim.

Görüşmek üzere,

Dusty

Mesajımı yazmayı bitirdiğimde, bacaklarımdaki ışık dalgası artık daha sıcak olduğu için sandalyemde kıpırdanmaya başlıyorum.

Hay aksi.

Beni ofisine çağırıyor. Yalnız.

"Güzel" kelimesini silip yerine "harika" yazıyorum, çünkü dayanamıyorum. Sonra gönder düğmesine basıyorum.

Neden ateşle oynuyorum?

E-posta penceresini kapatıp formları doldurmayı bitiriyorum. Lacey geri geliyor ve ben formları Penelope'ye teslim etmek için hazırlanırken, telefonum gelen bir mesajla titriyor. Hızlıca bakmak için çıkarıyorum. Her zaman Sky'dan iyi haberler gelmesini umuyorum.

■

Ofisime gelmen gerekiyor. Hemen.

Aman Tanrım.

Bana mesaj mı attı? Kalbim deli gibi atıyor. Ona cevap yazıyorum.

■

Üzgünüm, kim olduğunu bilmiyorum

■

Kim olduğunu biliyorsun

■

Nereden numaramı buldun?

■

Dosyanızda yazıyor. Mesajlar izlenmez. E-postalar izlenir. Sizinle hemen görüşmem gerek.

Tamam. Oyuna varım. Ama sadece ona yüz yüze, ilişkimizin tamamen profesyonel olduğunu söyleyebilmek için.

■

Tamam patron. 5'te görüşürüz.

Cevabının üç küçük noktasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. "Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyor Lacey.

CEO ile kesinlikle yatmayacağıma karar vermem iyi olmuş, çünkü dikkatli iş arkadaşımın gözünden hiçbir şey kaçmaz. "Kız kardeşim." Küçük bir yalanın zararı olmaz. Masamdan kalkarım. "Birkaç dakika sonra dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

Ne diyebilirim ki? "Penelope beni Hayley'e tanıştıırken yukarıda bir şey unuttum galiba. Gidip bakayım."

Biraz saçma bir bahane ve o bana merakla bakıyor ama Evan onu tekrar masasına çağırdığında kurtuluyorum.

Asansöre giderken tuvalete uğruyorum. Yüzüm kızarmış, ama iyi anlamda. "Hayatta olduğumu ve onu tekrar göreceğimi" hissettiğim için.

Kes şunu.

Tamamen profesyonel kalacaksın.

Hiçbir koşulda onun ne kadar seksi olduğuna kapılmayacaksın.

*Toplantı boyunca onun ne kadar iyi
Ne kadar iyi hissettiğini düşünerek geçirmeyeceksin. Ya da birlikte
boşaldığınızda onun büyük penisinin içinde attığı hissi.*

Lacey, bölmelerin üzerinden bazı meslektaşlarıyla sohbet ediyor.

Lacey, bölmelerin üzerinden bazı meslektaşlarıyla sohbet ediyor.

Onların yanından geçip asansöre doğru yürürken eteğimi düzeltirim, bu işi ilk başta alan soğukkanlı, kendine güvenen, hırslı Dusty'yi taklit ederim. Tek yaptığım CEO ile önemli bir konu hakkında konuşmak. Tamamen masum bir şey.

Asansörden yönetici katının lobisine adımımı attığımda, Hayley monitöründen başını kaldırıp bana geçmem için eliyle işaret ediyor.

Bunun onu ilgilendirmedeği, beni baştan aşağı süzerken durup neden CEO'nun ofisine çağrıldığımı merak etmediği hoşuma gidiyor — tabii bu düzenli bir şey değilse ve o buna o kadar alışmışsa ki artık heyecan verici gelmiyorsa. Bu mümkün mü?

Ace'in, Cash'in, Bay Maddox'un kapısını çaldım.

Neredeyse anında kapıyı açıyor. Kapıyı açık tutuyor ve ben içeri giriyorum, birdenbire onun sığınağına girmişim gibi hissediyorum. Arkamdan kapıyı kapatırken otomatik kilidin klik sesini duyuyorum.

Bakışları ateşli bir şekilde vücudumun üzerinde dolaşıyor. "Tex."

"Ace." Ben de onun vücudunu - tamam, ateşli bir şekilde - süzerim. Şokum geçince, karşımda duran bu A sınıfı erkeklik örneğinin saçmalığını tam olarak anlayabiliyorum. Uzun boylu ve iri. Koyu renkli saçları kalın ve bir CEO'dan bekleyebileceğinizden biraz daha dağınık. Son derece iyi kesilmiş bir takım elbise giymiş ama içinde tamamen rahat görünmüyor, sanki onun havasının ayrılmaz bir parçası olan, zar zor kontrol altında tutulan vahşiliğini bastırıyormuş gibi.

Hawaii'de o gece beni uyuşturan vahşilik.

Ve yine yapıyor.

"Kanepeye otur," diye emrediyor.

Onun huysuz emrine uymama isteği duyuyorum ama direniyorum. Onu ya da kendimi kızdırmak istemiyorum. Bu felaketle sonuçlanabilir.

Bu yüzden, Manhattan silüetinin muhteşem manzarasını sunan pencerelerin yanındaki yumuşak koltuklara doğru yürüyorum. Deri mobilyalar, şık gömme bar ve tüm bu ortam bana *Mad Men* dizisinden bir sahneyi hatırlatıyor. Bu koltuğa kaç kadın davet etti ve onlara ne kadar yakın oturdu?

Belki bunu her zaman yapıyordur. "Yapmıyorum," diye homurdandı.

Otururken ona bir bakış attım ve lüks koltukta mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştım. "Neyi yapmıyorum?"

"Kadınları ofisime davet etmeyi. Hiç."

"Çalışan olmadıkları sürece." Bunu söylediğime neredeyse şaşıyorum.

Sesimdeki hafif huysuzluğu duyabiliyor. Muhtemelen onu Google'da aradığımı tahmin edebilir. Ve Rylee Winters ile olan küçük kaçamağının hala ofis dedikodu kulübünün en sevdiği konulardan biri olduğunu. "O, seninle tanışmadan aylar önce bitti."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum.

"Önemli değil." "Tabii ki önemli."

Ace pencerenin önünde duruyor, elleri ceplerinde. Güneş ışığı, erimiş rüyalardan yapılmış gibi silüetini çiziyor. O, takım elbise pornosunun vücut bulmuş hali. Onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Boy.

Giysilerinin kesimi.

Saçlarının kalınlığı.

Onunla ilgili her şey... tamamen, çılgınca etkileyici. Onu izlerken tek görebildiğim... *benim Ace'im*.

O gecedan sonra nasıl birlikte çalışacağız?

"Seni bulamadığımda aklımı kaçıracağım sandım," diyor bana sert bir sesle. "Neden beni öyle terk ettin?"

"Bu bizim

anlaşmamızdı." "Bu

senin anlaşmandı."

"Sen de isteyerek kabul ettin."

"Seninle geceyi geçirmeyi kabul ettim çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kadındın. Kabul etmediğim şey ise hayatımın en iyi seksini yapıp sonra hiçbir ipucu, hiçbir iz, hiçbir şey olmadan boş bir yatakta uyanmaktı."

Tamam, sanırım konuyu geçiştirmeyeceğiz.

"Uçmadan önce seni yakalayabilir miyim diye lanet olası havaalanını bile aradım," diyor somurtkan bir şekilde.

Gerçekten mi? "New York'ta Hawaii'de olduğundan çok daha huysuzsun." Sadece bir gözlem.

"Bana *yalan söylediğin için huysuzum*. Birden fazla konuda." Elbette neyi kastettiğini biliyorum. Dallas. Ve bakire olma meselesi.

"O daha çok bir yalan değil, bir ihmaldi." "Bana söylemeliydin."

Dürüst olmak gerekirse, onun çekinmesini istememiştim. O ayrıntının onu daha dikkatli yapacağını düşünmüştüm. "Sanırım ben... vahşi bir canavar istedim."

"Eh, Texas, tam da istediğini aldın."

"Biliyorum." Bana yaptıklarını hatırlayınca gülümsemeden edemiyorum. *Onun vahşi tarafını gerçekten gördüm. Ve her anından keyif aldım.*

"Canını acıttım mı?" Sorusundaki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Ve bu düşünceye kapılan sesinde bir endişe vardı.

"Hayır, Ace. Canımı yakmadın." Ona Ace diye seslendiğimi çok geç fark ettim. Ama o *benim Ace'im*. "Her şey mükemmeldi."

Gözlerindeki karanlık ısı, hatırladığını söylüyor. "Gerçekten öyleydi."

Öyleydi. Öyle değil. Öyle olmayacak.

"Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım," diyor.

Gülümsememin kaybolduğunu ve profesyonel kişiliğimin yerine oturduğunu hissediyorum. Hawaii hakkında yeterince konuştuk. Buraya işimi yapmak ve kariyerimin bir sonraki aşamasına başlamak için geldim. "Çalışanıyla olan ilişkin hakkında mı? Bu beni ilgilendirmez."

"Bu lanet tavırları kesebilirsin."

Ona sert bir bakış attım. *Çok* kendini beğenmiş. Ve düpedüz kaba. Lacey'nin *tarif ettiği gibi huysuz bir pislik*.
tıpkı Lacey'nin *tarif ettiği gibi*.

Kesinlikle istemiyorum ve buna izin vermemeye kararlıyım, ama onun lanet olası saldırganlığı kan dolaşımda küçük yangınlar çıkarıyor.

Biyolojiyle savaşılamazsın, kızım. Onun kendini beğenmiş ve kaba halini seviyorsun. Onun seni sınırların ötesine geçirecek şekilde domine etmesini istiyorsun, tıpkı Waikiki'de yaptığı gibi.

Waikiki'de yaptığı gibi.

Hayır

Bu olamaz.

Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanıyorum, pencerenin yanında duruyorum.

Onun yanan mavi gözleri beni olduğum yere çiviler. "Rylee ve ben birkaç hafta dayandık, o kadar. O zaman da cehennemdi, şimdi de cehennem. Onu kovdurmaya çalışıyorum ama bir neden bulmam lazım, yoksa haksız işten çıkarma davası açar."

İnanmamış bir şekilde yerden tavana kadar uzanan manzaraya bakıyorum. "Senin tipin gibi görünüyor. Zengin. Güzel..."

"O benim *tipim* değil, Tex," diye öfkeyle söylüyor. "*Sen* benim tipimsin."

Ona bakamıyorum. Empire State Binası'na bakarak, onun küçük tiradının son cümlesini duymazdan geliyorum. Bu güzellik ve başarı harikası yerde, bunu sindirmek çok zor. Bu yüzden ilk yarısına odaklanıyorum. Ne bekliyordum ki? O seksi bir milyarder. Elbette bir geçmişi var. En az bir çalışanıyla yatmış olması beni şaşırtmamalı. "Her neyse, bitirmekle akıllılık ettin. İş ile zevki karıştırmak asla iyi bir fikir değildir."

"Orada zevkli hiçbir şey yoktu. Her şey beni en yakın gökdelenden atlamak istememe neden oldu. Aradığımı asla bulamayacağımı düşündüm."

Bunu duyunca ona bir bakış attım. Yumrukları sıkılmıştı ve... haksızlık edecek kadar yakışıklı görünüyordu. Dürüstlüğü ve Hugo Boss takım elbisesinden çıkacakmış gibi duran kaslarıyla kararlılığımı sarsıyordu. Cümlesinin sonunda da ima dolu bir söz vardı.

Ama onun imasının, her gece gördüğüm rüyalarla bir şekilde örtüşmesini dilemenin bir anlamı yok. O artık benim patronum. Bu tekrar olamaz ve olmayacak.

Bana doğru yaklaşıyor ve ben geri adım atmak üzereyken duruyor. "İçeriden bilgi sızdırma suçlamasına gelince, iç sunucularımızdan biri suçlayıcı bilgileri sızdırmış. Kim olduğunu bilmiyoruz ama üzerinde çalışıyoruz. Noah ve Colton da benim kadar şok oldular ve durumu çözmek için gece gündüz çalışıyoruz. Ben suçlu değilim." Durur, bakışları yoğunur. "Bunu benden duymanı istedim."

Bunu açıklığa kavuşturması hoş bir davranış. "Tamam."

Bana şüpheyile bakıyor, sanki şüphe duymamı bekliyor gibi.

"Sana inanıyorum. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Soruyu sormadan önce kendimi hazırladım, ama bilmem gerekiyordu. "Beni

beni kovacak mısın?"

Kaşları çatıldı, bu da onu daha da seksi gösterdi, eğer mümkünse. "Tabii ki kovmayacağım."

"Burada çalışmayı gerçekten istiyorum. Bu benim hayalimdeki iş. New York'a taşınmamın ve hayatım boyunca bunun için çalışmamın sebebi bu. Aramızda olanların işimi etkilemeyeceğinden emin olacağım."

Birkaç saniye sessiz kaldı ama yüzü fırtınalıydı. "Normal şartlarda sana katılırdım. Ama maalesef bu sefer durum farklı."

Bu ne anlama geliyor? "Öyle mi?" "Evet.

Öyle."

"Nasıl?"

"Bu akşam seni yemeğe çıkarayım. O zaman konuşuruz." Bu iyi bir fikir değil. "Hayır."

Bana neredeyse meraklı bir şekilde bakıyor. Sanki daha önce hiç reddedilmemiş gibi. "Neden?"

"Çünkü sen benim *patronumsun*, Ace... yani, Bay Maddox." "Umurumda değil."

"Ama *benim* umurumda. İşimi riske atamam."

"İşini riske atmana gerek yok. Sadece akşam yemeği."

İs temeden gözlerimi devirdim. Sanki birbirimizden uzak durabilecekmişiz gibi. "Ya ben..."

"CEO'nu becerirsem?" diye

yardımsever bir şekilde önerdi. Ona

sert bir bakış attım. "Öyle söyleme."

Gözleri çok karanlık, duygu dolu. Tutkulu gecemizden sonra onu yeterince tanıyorum, onu şaşırtıcı derecede iyi okuyabiliyorum. Bana kızgın. Aldığı kararlar ilgili çelişkili. Aramızda patlayan kimyaya karşı benim kadar direnemiyor. Ve öfkesi ve şehvetiyle iç içe geçmiş, uyuşturucu gibi bağımlılık yapan bir yaramazlık var onda.

Karnımın derinliklerinde hafif bir heyecan yerleşiyor. Bu adamın nasıl yaptığını bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar çaresiz bir şehvet hissetmemiştim. *Son sefer hariç, o zaman sen ona teslim olmuşsun.* Külotumun çoktan ıslandığının farkındayım.

Ace bir adım daha ileri atıyor. Refleks olarak bir adım geri çekiliyorum, ta ki masasının kenarına yarı oturur hale gelene kadar.

O eğildi. Büyük vücudu benimkine o kadar yakındı ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Sesi kulağıma yakın, alçak bir hırıltı. "Ya şimdi külotunu çıkarmaz ve o tatlı amcığın benim için ne kadar ıslak olduğunu göstermezsen seni hemen kovarım dersem? Benim büyük sikimi sürerken ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyorsun, bebeğim."

"Ace," diye fısıldadım. "*Dur*. Bunu yapamayız."

"Bunu yapmamalıyız. Seni çok özledim." Sesi çok alçak, çok derin. "Aklımı kaçırmak üzereyim, Tex."

Lanet olsun! Çok yakın. Her şeyim ona doğru eğiliyor, yaydığı o üst düzey feromonları içime çekiyorum. Göğüslerim yükselip alçalıyor. Meme uçlarım gergin, çılgınca hassas tepecikler haline gelmiş. Ace başparmağını hafifçe birine dokundurduğunda, kendimi kaybettim. Tek umudum olan akliselim zihnim bile onu kızdırmama izin veriyor. "Bu çok uygunsuz, Bay Maddox. Seni insan kaynaklarına şikayet etmek zorunda kalabilirim."

Gece karanlığı gibi gözlerinin etrafında seksi küçük kırıksıklıklar beliriyor. "Peki ya bu?" Sıcak avucunu uyluğuma koyuyor ve yavaşça yukarı kaydırıyor. "*Bu uygunsuz mu?*"

"Ace," diye nefes nefese söylüyorum. *Ona durmasını söyle! Hemen ondan uzaklaş!*

"Buna ne dersin?" Parmakları, gözlerime bakarken, ıslak ve yapışkan dantelli külotumun üzerinden klitorisimi yavaşça, yavaşça ovuşturuyor.

"Evet," diye nefes alabiliyorum. *Eteğini indir ve hemen bu ofisten çık!*

"Peki ya bu?" Parmakları danteli yana itip, kaygan küçük daireler çizerek klitorisimi okşuyor.

Zaten çok, çok az kalmıştım. Ama işler çok ileri gitmeden bunu durdurmam gerekiyordu. Bu kadar çok çalışmıştım, her şeyi tek bir seksi CEO için mahvedemezdim. "*Lütfen,*" diye nefes alıyorum. "Yapamazsın."

"Ama benim için çok ıslaksın, melek kız. Ve en iyi kısma yeni geldim." Aç gözleri ruhumu delip geçiyor. "Beni terk ettiğinden beri ne kadar çıldırdığımı biliyor musun? İşlerimin çöküşüne konsantre olamıyorum çünkü tek düşünebildiğim sensin. Tüm zamanımı deli gibi Google'da arama yaparak geçirdim. Ve şimdi *buradasın*." Yüzünde bir duygu belirdi. "Beni aramayı düşündün mü?"

Neredeyse yalan söylüyordum. Ama yerine, "Evet. Ama elimizde pek bir şey yoktu" dedim. "Bende de yoktu" diye azarladı.

"Beni bulsaydın, ikimiz de Noah'ın beni işe almasına asla izin vermeyeceğini biliyoruz. Bu ikimizin de ihtiyacı olmayan bir karmaşa." Onun viski ve tarçın kokusu bana sahil barını, gün batımındaki ılık esintiyi ve arkamızdaki okyanusun yumuşak uğultusunu hatırlatıyor. Onun yanında olmak çok iyi geliyordu. O zaman da, şimdi daha da fazla.

Dudakları kulaklarımın narin kabuğunu okşadı.

Kod Beş Alarmı!! Aklım çılgılık atıyor.

Ama içimdeki seks tanrıçası çoktan kazandığını biliyor. Güçlü, sıcak eli boynumun arkasına kayarken geri çekilmiyorum. Ya da diğer elinin parmakları en mahrem, en yıkıcı şekilde beni okşamaya devam ederken, hafifçe kayıp çimdiklerken, zevk dalgaları beni kışkırtana kadar.

"Yapamam, Tex," diye mırıldanıyor. "Seni görüp dokunamadan duramam. Çaresizlikten deliye döndüğüm bir zamanda olmaz. Seni bir daha görürsem ne yapacağımı düşünerek çok fazla gece uykusuz kaldım, şimdi buradan gitmene izin veremem."

Tabii ki onu itmeliyim. Bununla savaşmam gerektiğini biliyorum. Bu saf cinsel arzu ve tahmin ettiğim kadar tehlikeli.

"*Ace.*" Parmakları benim şehvetimden o kadar kaygan ki, içime daha derine kayıyor ve kıvrımları delice hassas bir noktaya sürtünüyor. "*Tanrım.*"

"Durmamı istiyorsan neden bu kadar ıslandın, bebeğim? Söyle, dururum." Başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor, hafifçe dokunuyor ve ben boşalmaya o kadar yakınım ki yıldızlar görüyorum.

"*Oh.*"

"Oh? Yoksa hayır mı?"

İç kaslarım parmaklarının etrafında titriyor. Orgazmımın şişkin dalgası orada bekliyor, bir tsunami gibi üzerime çökmeye hazır. Ama o buna izin vermiyor.

"Söyle hadi." "*Ooh.*"

"Evet de, Texas." Yavaş, alaycı bir okşama daha.

Oh, siktir et. Bu adama karşı koyamıyorum. "Evet. Evet."

"Aferin kızım." Ağzı ağzımı yutuyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve kayıyor. Beynim, vücudumun çılgın ihtiyacının etkisi altında. Aramızda yanan sıcaklığın akıntısı beni şaşkına çeviriyor ve kafam karışıyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin atışını hissediyorum.

Ace'in parmakları vücudumdan kayıyor. Beni kavıyor, külotumu yırtıyor, beni kaldırıyor ve pantolonunu açarken beni masasının kenarına oturtuyor. Devasa penisi serbest kalıyor ve... *Tanrım, onu çok özlemişim. Onu istiyorum. O benim.*

Onun kocaman penisine uzanıyorum, elime alıyorum, kadifemsi sıcaklığı, uzun, sert çeliği ve sert kalınlığı beni büyülemiş durumda. Parmaklarımı altından geçiriyorum, damarlarını izliyorum, parmak uçlarımı ipeksi başının üzerinde gezdiriyorum, oradaki nemi karıştırıyorum.

"*Siktir, Tex. Bacaklarını bana dolan.*"

Bunu yapıyorum ve onun güçlü elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor. Kocaman penisi amımın üzerinde kayıyor ve ikimiz de inliyoruz.

Bu çok yanlış ama o kadar ateşli ki, istesem bile yavaşlayamazdım. O çok iyi hissettiriyor.

Ve onun sikini yumruklaması, onu amımın üzerinde sürmesi, beni onunla ayırması, başını *neredeyse* içime kaydırması daha da ilkel bir şey. O çok kesin bir sınırı çoktan aştı ve en kötüsü: Ben de bunu istiyorum.

"Hap kullanıyorum," diyorum nefes nefese. "Düşündüm de... bilirsin... New York ve her şey." Ama onun bilmesini istiyorum: "Başka kimse olmadı, Ace. Sadece sen."

Ace'in gözleri benimkilere kilitlenir ve gözlerimin derinliklerine bakar. "Benim için de başka kimse olmadı. Hawaii'deki o geceden sonra başka bir kadına bakamadım bile. Bana ne yaptın bilmiyorum ama beni tatlı mükemmelliğinle damgaladın. Sana ihtiyacım var. Şu anda."

Ciddi mi? Ama yine, Hawaii'de olduğu gibi, nedenini bilmiyorum ama bana söylediği her kelimeye inanıyorum.

"Daha önce hiç korunmadan yapmadım," diyor, penisini içime çok korunmadan sokarken. "Hiç. Bu konuyu ciddiye alıyorum."

Bunu durdurabileceğim bir an varsa, o an artık geçti. Birbirimize güvenmeye karar verdik. Ve birbirimiz için fazla ateşliyiz, fazla düşünemeyiz.

Eğer bu benim tüm dünyamı alt üst ederse, suçlu sadece ben olacağım, biliyorum, ama benim her şeyim, onun ağır penisinin *bana* bastırdığı yerde toplanmış durumda.

O kadar dayanılmaz derecede iyi hissettiriyor ki.

Ace de çelişkili değil. "Her gece seni düşündüm. Her gün, bütün gün. Seni böyle sikmeyi hayal ettim."

Aramızda hiçbir engel olmadan, kaygan, delici zevk dayanılmaz derecede iyi. Orgazmım yavaşça başlıyor. Dalganın üzerinde sörf yapıyorum. Kesin bir şey, vaat ettiği büyüklükle beni alay ediyor.

Ace itiyor ve büyük penisi daha derine kayıyor. İmkansız kalınlığının gerginliği başımı döndürüyor.

"*Siktir. Çok daracık*, bebeğim. Çok *güzelsin*. Seni masamda sikmek istiyorum. Yüzüme oturmanı ve her sabah kahvaltıda amını yalamak istiyorum. Sikimi o kadar derine sokmak ve içini benim spermimle doldurmak istiyorum, bebeğim. Sen benimsin." Kıcıımı sıkıca kavrayıp, tamamen içime girene kadar derinlemesine sokuyor.

Hayatı buna bağlıymış gibi beni sikerken kalın sikiindeki her damarı hissedebiliyorum.

"*Ace*," diye inlerim ve o benim inlememi bir öpücükle alır, dilini içime sokar, beni siktiği kadar şehvetle öper.

"Benim için boşal, Tex," diye fısıldıyor, sanki kontrolünü kaybediyormuş gibi. "Seni hissetmeme izin ver."

"*Geliyorum, Ace. Geliyorum*."

Zevk, zengin ve vahşı bir dalga halinde patlar. Orgazmımın her dalgası onun kocaman, kalın penisini kavrar ve o kalbi kırılıyormuş gibi inler. Onun sıcak atışlarını ve içimde yayılan ıslaklığı hissediyorum. O boşalırken ve boşalırken amım onu sıkıca sağar.

Uzun süre devam eder. "Lanet olsun, Texas."

İkimiz de nefes nefeseyiz. Ace kapalı göz kapaklarımı öper, sonra nemli elmacık kemiklerimi. Ben yavaşça kendime gelirken, alt dudağımı diliyle yalar.

E-posta kutusu çaldığında gerçek dünyaya dönmeye çalışıyoruz, ama hala bu nabız gibi atan, gizli, zevk dolu bağın içindeyiz.

Vay anasını, haklısın. "Az önce CEO'mla yaptım. Onun masasında." "Seni yaramaz kız. Az önce terfi aldın."

"Çok komik." O anda, o kapının dışında bir ofis dolusu insan olduğunu fark ediyorum. Ya da en azından, çok dikkatli bir asistan. "Umarım o kapı ses geçirmez."

Onun yumuşak kahkahasını içimde hissedebiliyorum ve bu neredeyse gözlerimi yaşırtıyor. Utanç içinde olmalıyım. Muhtemelen kariyerimi

tamamen kendimi kaptırmış bir anda. Ve duygusalım çünkü o kadar iyi hissettiriyor ki, tek düşünebildiğim burada kalmak ve her şeyi yeniden yapmak. "Öyle," diyor.

Bu yorum beni biraz şaşırtıyor. Neden ses geçirmez olması gerekiyor? Bunu her zaman yapıyor mu? *Rylee'yi de bu masada mı becerdi?* Şu anda bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

"Hey," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi neredeyse sert bir şekilde bana bakarak. "Öp beni."

Öpmedim, çünkü tüm şüphelerim, korkularım ve sorularım kafamda dönüp duruyordu, ama o yine de çenemi kendine doğru kaldırdı ve beni öptü. Yumuşayan sikini içime daha da sokarken, beni ikna edici yalamalar ve ısırıklarla ağzımı açmaya çalıştı.

Lanet olsun ona.

"Birer orgazm daha yapalım, sonra işe geri döneriz." "Hayır. Ben gitmeliyim." Göğsünü itiyorum ve hala tamamen giyinik olmamız bana inanılmaz geliyor.

hala tamamen giyinik olmamız. Eteğim belimde toplanmış, kollarım ve bacaklarım ona sarılmış ve külotum çoktan çıkmış, ama bunun dışında neredeyse hiç dağınık değiliz. Bu, içimizi dolduran, zonklayan bağlantımızı bir şekilde daha da erotik gösteriyor.

Ve ben tekrar boşalmaya başlıyorum.

"Bir kez daha," diye mırıldanıyor, iki eliyle kalçalarımı kavrayıp kalçalarımı daha yükseğe kaldırarak daha derine girebilmek için.

"Biri Wheaties yemiş," diye nefes nefese söylüyorum.

"Bu yiyebileceğim tek şey değil, her fırsatta yiyeceğim."

Tanrım, yine boşalmak üzereyim.

"Beni terk ettikten sonra bunu hak ettin," diye homurdanıyor. "Beni ortada bırakıp, yalan söyleyip, terk ettin." Her suçlamada, sanki bir noktaya varmak istercesine, tekrar tamamen sertleştiğini hissedene kadar içime girip çıkıyor.

"Sen Süpermen falan mısın?" diye nefes nefese soruyorum. "Yönetici ofisinde Clark Kent mi oynuyorsun?"

"En azından numaranı bırakabilirdin."

"Arayacağını bilmiyordum."

"Tabii ki arardım." Bir başka derin itme *ve ben çok, çok yakınım.*

"Havaalanında beni gerçekten aradın mı?"

"Hoparlörden anons ettirdim. Ama uçağın çoktan kalkmış olmalı."

Parmaklarım kalın saçlarına dolanıyor. Bir dayanağa ihtiyacım var. Ve onu mahvetmek istiyorum. Onu sahiplenmek istiyorum. *O benim.*

Her kıvrılmamı, her inlememi okuyor. Hareketleri ölçülü ve acımasız. Yükselen bir dalgayı kıskırtıyor. "Benim için gel, güzel kız. İşte böyle. Beni hissedebiliyor musun?"

"Seni hissediyorum, Ace. Her şeyi hissediyorum." "Aferin benim kızıma."

Kalın vücudu zevki imkansız bir zirveye çıkarıyor, beni *tekrar* paramparça ediyor. İç kaslarım uzun, sıkı, ipeksi çekişlerle onun orgazmını çalıştırırken ona sarılıyorum. Kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi inliyor.

Dalgalar sakinleştikten sonra Ace dalgın dalgın saçlarımı okşadı. "Tex?" "Evet?"

"Sanırım sana bağımlı oldum."

Biraz gülüyorum. "Ya da sadece seksten hoşlanıyorsundur."

"Özellikle seninle sevişmeyi seviyorum. Hiçbir engel olmadan. Bu, başıma gelen en güzel şey." Gelen kutusu yine çaldı. "Siktir," diye homurdandı.

Yüzümü öper. Sonra sıvı fişkırlarak nazikçe vücudumdan ayrılır.

Vay canına.

Üzerimde duruyor, iri ve çılgın. Dağınık saçları, kalp kırıcı yüzünü çerçevesiyor. Az önce yaptığım şey yüzünden her şeyi kaybedebilirim, ama bunu *seviyorum*. Soğuk, ulaşılmaz üst kat CEO'su, vahşi bir seks tanrısına dönüştü.

Aklını kaçırdın.

Evet. Ve ne olursa olsun, buna değer çünkü hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ace masasındaki kutudan birkaç mendil çıkar ve beni temizler. "Seni batırdım."

Bu inanılmaz derecede samimi ve şefkat dolu hareket beni neredeyse boğuyor. Aramızda, bu durumun gerçekliği izin vermemesi gereken bir yakınlık var.

Bana yardım edip eteğimi düzeltir. Sonra sandalyesinden mahvolmuş külotumu alır, yüzüne tutar ve derin bir nefes alır.

derin bir nefes aldı. "Bunlar benim. Onlar olmadan masanda olduğunu anlarım, ıslak küçük amcığın benim sıcak tohumlarımla dolup taşar."

Dudaklarımı ısııyorum. *Eyvah. Bu doğru.*

"Bana ne yapıyorsun, Texas?"

Neredeyse "*Senin için çalışmak mı?*" diyeceğim. Ama kulağa yanlış geliyor. "Seni terk ediyorum." Bana kaşlarını çatıyor. "Bu geceye kadar."

"Hayır. Ace..."

"Bu gece," diye tekrar CEO ses tonuyla söyledi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu benim için tek kabul edilebilir fikir."

"Yani... senin kirli sırrın mı olacağım? İşler böyle mi yürüyecek?"

"Birbirimizin kirli sırrı olacağız. Kimse bilmek zorunda bilmemeli. Şirketin şu anda en son ihtiyacı olan şey başka bir skandal."

"Ben skandal mıyım?"

"Seni gördüğüm andan beri."

Kafamı salladım. Bu delilikti. "Belki... sadece içimizden atmamız gerekiyordu. Birbirimizi tekrar görmek şok oldu ve..."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Benim içimden hiçbir şey çıkmadı. Aslında sen benim sorunumu yüz kat daha kötü hale getirdin." Arkama yaklaşıyor, eliyle saçımı kavırıyor ve hafifçe çekiyor. Eğilip boynuma dudaklarını bastırıyor, nazikçe ısıyor, yalıyor. "Akşam görüşürüz. Gerçek bir konuşma yapmamız lazım. Konuşmadan önce üstüme atlamadan."

Ona bir bakış attım ve o sırtıttı.

Kahretsin, çok yakışıklı.

"Şoförüm iş çıkışı seni alır." "Gerçekten emin değilim..."

"Burada çalışmak konusunda ciddiysen, korkarım ısrar etmek zorundayım."

Beni bu duruma sokmasından nefret ediyorum. İstedğini elde etmek için bana olan gücünü kullanıyor. Beni kahve içmeye, konuşmamızın daha öteye gitme ihtimalinin olmadığı tarafsız bir yere davet etmiyor. Beni evine, aslanın inine götürüyor.

Eğer gitmeyi kabul edersem, yine onunla yatacağım, bunu biliyorum. Ama gitmezsem ne olacak? Birbirimizin etrafında dolanıp, tamamen dikkatimiz dağılmış bir şekilde, sonunda kırtasiye dolabında sevişirken, masum bir Post-It almaya gelen stajyer tarafından yakalanacağız.

En azından konuşursak, işimi kurtarmanın bir yolu olabilir. İşleri yoluna koymanın bir yolu. Bir anlaşma.

Ya olmazsa? Ace beni ofisine çağırıp masasında siktiği anda her şey bitti zaten.

"Tamam."

Bir kaşını kaldırdı.

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Konuşmamız gerek."

"İyi. Saat beşte bir araba seni bekliyor olacak. Güvenlik görevlisi arabayı bulmanı sağlayacak."

"Tamam." Giysilerimi son bir kez düzeltip, ne kadar dağınık göründüğümü görebilmek için bir ayna olmasını diledim.

Anlayacaklar mı?

Saçımı düzeltmeye çalışıyorum. "Ben..."

"Az önce CEO'nu masasında becerdin gibi mi?"

"Bu komik değil, Ace."

"Biraz komik." Neredeyse suçluluk duyarak sırttı ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına koydu. "New York'un en seksi, en çarpıcı güzellikteki kızı gibi görünüyorsun, aynen öyle."

Bunun, iki insanın gerçek bir ilişkinin eşiğinde olup olmadığını anlamak zor. Ya da yeni işimin ilk gününde, *ultra seksi CEO'nun spermiyle* resmen *sırılsıklam olmuş* benim.

Aşk hikayeleri böyle mi başlar? Yoksa insanlar, özellikle ben, böyle mi çöker, yanar ve işlerini kaybeder? "Ben, şey, sonra görüşürüz o zaman."

"Şoförüm seni apartmanımın arka kapısına getirdiğinde görürsün."

"Arka kapı mı? Oh. Tamam."

"Parmağına yüzüğü takana kadar dikkatli olalım."

Ne? Ona bakıyorum ama o sırtarak kapıyı açıyor, etrafta insanlar olduğu için şu anda cevap veremeyeceğimi biliyor. "E-evet, Bay Maddox."

Giderken Hayley'nin dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bir şey fark edip etmediğini anlamak için çaresizce bakıyorum ama o evrakların arasında boğulmuş, benim çıktığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Ya öyle ya da CEO'dan beni sikmesini yalvardığımı duyduktan sonra yüzüme bakmaya dayanamıyor.

Dusty

BİR ŞEKİLDE, bacaklarım sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki *lanet olası CEO az önce içime boşalmış ve şimdi bacaklarımdan akıyor* gibi değilmiş gibi beni masama geri götürüyor.

Biri bana yakından bakarsa, eminim fark eder. Hala kızarmış yanaklarımdan ve onun sıkı parmaklarının bıraktığı hafif morluklardan yanma hissediyorum.

Hap kullanıyorum.

Lütfen devam et ve benimle korunmasız seks yap. İki kez.

Gerçekten kendimi kaybediyorum. Herhangi bir kanıt bırakmamak için tuvalete uğradım. "Nasıl gitti?" Lacey masama dönerken bana bir bakış attı. "Gözlerin

gözlerin biraz... vahşi görünüyor."

"Çılgın gibi mi?" Kabul ediyorum.

"O çok korkutucu, değil mi?" "Oh... evet. Kesinlikle."

"Ama çok yakışıklı, değil mi? Yani, hepsi öyle. Şahsen, Colton daha çok benim tipim. Huysuz, güçlü erkekleri değil, eğlenceli, kötü çocukları severim." Beni daha yakından inceliyor ve umarım yüzümde az önce olanların izleri yoktur. "Seni daha çok CEO tipi bir kız olarak görüyorum."

"Yok canım," diye gülüyorum. *Yardım edin.*

Biri yaklaşınca başını kaldırdı. "Oh, merhaba Rylee."

"Selam, Lacey." Model gibi ince, çok yüksek topuklu bir kadın orada durmuş, beni merakla değil, küçümsemeyle değerlendiriyor.

. Tamamen internet fotoğraflarına benziyor. Uzun platin saçlar. Kırmızı ruj. Soğuk, sert bir ifade. "Bu yeni stajyer olmalı."

"Tam olarak değil," diye düzeltir Lacey. "Bu Dusty Rose, en yeni genç analistimiz. Lacey, Rylee Winters ile tanış."

Demek bu Ace'in eski sevgilisi.

"Oh, merhaba," diyor, ilgisiz bir şekilde. "Evan burada mı?"

"Noah ile toplantıda ama her an bitmiş olabilirler." "Teşekkürler." Bana da "Tanıştığımıza memnun oldum" diyerek elini salladı ama çoktan cam duvarlı toplantı odalarının bulunduğu açık alana doğru yürümeye başlamıştı. bulunan açık alana doğru yürüyordu.

Aramızdaki farkları görmek ilginç. Benzerliklerimizden çok daha fazla farklılık var. O ince ve sarışın, sert bir ifadeye sahip ve haute couture ile Wall Street tarzını birleştiren bir giyim tarzı var. Onu izlerken, Ace ile neden yürümediğini anlayabiliyorum. Ofiste bir köpekbalığı gibi süzülüyor, yavaşça yüzüyor, ısırmak için birini arıyor.

Ya da belki de sadece kıskançlık baş gösteriyor. "Çok güzel," diyorum. Aslında çarpıcı.

"Dışarıdan belki," diyor Lacey.

Evan kısa bir süre sonra geri döner ve bazı iş görevlerimi gözden geçiririz. Profesyonel ve son derece zeki ama aynı zamanda rahat ve çalışması kolay biridir. Günün geri kalanını bana verdiği hesap tablolarını inceleyerek geçiririm ve bu görevler, yönetici katında yaşadığım sabahki çifte seksin sürekli film gibi gözümün önünden geçmesinden hoş bir şekilde dikkatimi dağıtır.

Evan'ın beni bir değer olarak görmesini ve yeteneklerimi sorgulamamasını sağlamaya kararlıyım. Bu ofis, iyi fikirler ve parlak zihinlerle dolup taşıyor. Eğlenceli ve zorlu, bir iş ortamında isteyebileceğim her şeye sahip.

Başardım. New York'tayım ve beni zirveye taşıyabilecek bir işim var. Şimdi buna odaklanmam gerekiyor.

Yaptığım işte iyi olduğumu biliyorum, şimdi bunu kanıtlamam gerekiyor.

Ve bu şirketteki hiç kimseye beni kovmak için bir neden, ya da en azından başka bir neden vermemeliyim.

Başarımanın, işimde ne kadar iyi olduğumla ilgili olmasını ve kiminle yattığımla hiçbir ilgisi olmamasını istiyorum.

Yattığım.

Ace'in bu sabah yok ettiği kararlılığının yerine oturduğunu hissediyorum. Bir sınır çizmem şart. Ace ile aramızda olanlar bir daha *asla* tekrarlanmamalı. Hayalimdeki işin sahnesine bakıyorum ve kararımı yeniliyorum. Böyle olması gerekiyor.

Ne kadar yakışıklı olduğu ya da ne kadar iyi hissettirdiği umurumda değil. Ace'in iki kardeşi de dahil olmak üzere, bu çok sıkı ve son derece bilgili bir grup insan. Ace ve benim gizlice görüşüp kimsenin haberi olmayacağını düşünmek naiflik olur.

Lacey'nin, iş gezisinde Ace ile tanıştığımı, onunla tek gecelik bir ilişki yaşadığımı ve sonra bir şekilde Invested Enterprises tarafından işe alındığımı öğreneceğini hayal edebiliyorum. İşimde bir daha asla ciddiye alınmam.

Evet, tekrar eski alışkanlıklarıma döndüm. Ama bundan sonra CEO ile aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel tutmaya kararlıyım. Bu gece, onun dairesinde baş başa kaldığımızda bile.

Sadece bir içki içeceğim, konuşmamız gerekenleri konuşacağız, bu karmaşayı çözüp bir anlaşmaya varacağız.

Sonra kibarca yoluma gideceğim.

Dokunmak yok, uzun uzun bakmak yok, hiçbir şey yok.

Kesinlikle bir daha seks yapmayacağız.

CASH

"SAÇIN NEDEN DAĞINIK?" Colton, ben ondan kaçamadan saçımı daha da dağınık hale getirir.

Saçımı düzeltmeye çalışıyorum. "Dağınık değil."

Noah ve Colton haberlerle birlikte ofisime yeni geldiler. Ama saçımın durumu ve - *lanet olsun* - gömleğimin kısmen dışarı çıkmış olmasıyla daha çok ilgileniyorlar. Gömleğimi yerine sokuyorum.

İkisi de yüzlerinde meraklı bir gülümsemeyle beni inceliyorlar.

Colton ise çok daha açık sözlü. "Yine Rylee ile yatıyor musun?" "Ne?

Hayır. Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman neden bu ofiste sevişmiş gibi görünüyorsun?" Colton sırtıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kardeşlerim, kendileri için - ya da benim için - fazla gözlemci. Elimi cebime sokup Tex'in külotunun dışarı çıkmadığından emin oluyorum. Onu yumruğumun içinde sıkıyorum.

O gerçek. Hawaii'deki hayallerimin kızı var ve bu gece onu tekrar göreceğim.

Noah da pek kurnaz sayılmaz. "O kim?"

Konuyu aniden değiştiriyorum. "O yok."

Hawaii'de tanıştığım kıزدan Noah'a bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Ona Teksaslı olduğunu söylemiştim. Noah'ın bağlantıyı kuracağından korkuyorum.

"Lütfen buraya gelme sebebine geçebilir miyiz? Ne öğrendin?" Noah'ın

dikkatini işe geri verdiği için minnettarım. "Sanderson Fitzpatrick'in

CEO'suyla toplantıdan yeni döndüm," diyor Noah.

"Adı Eliot Bentley. İyi birine benziyor. O da bizim kadar şok oldu. İçeriden bilgi sızdırma ile ilgili e-postanın bizim ofisimizden gönderildiğini ve Sanderson Fitzpatrick'te var olmayan birine adreslendiğini doğruladı."

"Var olmayan mı?"

"E-postanın fucm@sandersonfitzpatrick.com adresinden gönderildiğini biliyoruz," diyor Noah. "Bilmediğimiz şey, şirkette bu baş harfleri veya buna benzer bir isme sahip hiç kimse olmadığı. Hiç olmamış."

Hayatımda yaşadığım en yoğun iki orgazmın ardından beynim hala olması gerektiği gibi çalışmıyor. Prezervatifsiz seks hayatımı değiştirdi. Prezervatifsiz seks, benim tatlı Teksaslı tanrıçamla, akıllara durgunluk veriyor. "Yani e-posta bizim sunucumuzdan onların sunucusuna gönderildi, kimseye adreslenmemiştir ve görünürde bir nedeni yoktu."

"Tek bir nedeni var," diye işaret etti

Colton. Anlamaya başladım.

FUCM.

Siktir git, Cash Maddox. "Invested Enterprises'ı batırmak için," diye mırıldanıyorum. *O olmalı.* Rylee'ydi.

Colton volta atıyor. "Demek kendi duvarlarımız içinde bir düşmanımız var."

Noah deri koltuklardan birinin koluna oturur. "Öyle görünüyor."

Şüpheleniyordum, elbette, ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Benden o kadar nefret ediyor ki, şirketi batırmaya ve hapis cezasına çarptırılma riskini göze almaya hazır. Bu çok ciddi bir mesele.

Sanırım hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. "Artık yatmadığım kadın."

"Ayrılıktan *o kadar mı* kızdı? Bu yüzden bizi mahvedecek kadar mı?"

Noah inanmıyor. Kardeşimi iyi tanıyan biri olarak, tüm ayrılıkları dostane geçer ve eski sevgilileri aylar sonra bile onu hala sever ve tavsiye için ararlar.

Sen başına gelecekleri hak ediyorsun. Bana öyle demişti. "Öyle görünüyor," diye onayladım. "Şimdi tek yapmamız gereken

."

Dusty

SÖZ VERDİĞİM GİBİ, kapıcı binanın lobisinde beni bekliyor. Geç kaldım. Lacey ve Evan beni Sky Bar'a içki içmeye davet ettiler ve işimin ilk gününde onları geri çevirmek istemedim. Şimdi telefonuma bakıyorum, saat altı biraz geçti.

"Bayan Rose," kapıcı beni selamlayarak kapıyı açıyor. "Arabanız dışarıda sizi bekliyor. Camları koyu renkli siyah araba."

Tabii ki. "Teşekkür ederim."

Şoför beni görür ve arka kapıyı açar. "Buzda bir şişe şampanya sizi bekliyor, Bayan Rose."

"Oh."

"Bu trafikte yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürer."

Arka koltuğa kayıyorum ve şoför kapıyı kapatarak beni lüks iç mekana hapsediyor. Arabanın çok pahalı olduğu belli ama aynı zamanda abartısız. Dikkat çekmek istemeyen süper zenginlerin kullanacağı türden bir araba. Kendimi bir süperstar gibi hissediyorum, ama bir tür soygun yapan bir süperstar.

Yoğun saat trafiğine giriyoruz.

Tabii ki şampanya içmemem gerekir. Lacey ve Evan'la birer kadeh şarap içmiştim zaten. Ama sinirlerim çok gergin. Ayrıca, buzlu bir şişe şampanya eşliğinde gizli bir limuzinin arkasında ne sıklıkla yolculuk yaparım ki? YOLO ve tüm o laflar. Bu yüzden kendime bir kadeh doldurup, Beşinci Cadde'de yürüyen şık insanları izlerken yudumlamaya başladım.

İşte bu, hep hayalini kurduğum hayat.

Tabii, şu anda seksi milyarder patronuma direnmek zorunda olmam dışında, çünkü en son istediğim şey, onunla yatarak tüm kariyerimi mahvetmek.

Bu sefer demir gibi bir iradeyle kendimi kontrol etmeye kararlıyım. Bu yüzden kendimi gelecek olana hazırlayıp, bir yudum Moët ile cesaretimi pekiştiriyorum.

Tam yirmi dakika sonra, araba kaldırıma yanaşır ve şoför benim için kapıyı açmak üzere dışarı çıkar.

Ona teşekkür etmeden, başka bir kapıcı başka bir kapıyı açar. "Bayan Rose. Lütfen asansörle en st kata kınız. Bay Maddox sizi bekliyor."

New York'ta henüz yolumu bulamadım, ama Madison Avenue'da, 57-Cadde civarında olduğumuzdan eminim. Burası arka girişse, dairesi Park Avenue'da olmalı.

Midemdeki garip hissi sadece asansörün sessiz hızı yaratmıyor. Onu tekrar göreceğim düşüncesi. Onunla yalnız kalacağım düşüncesi. İkinci kadeh şampanyayı bitirmemeliydim. Ona direnmek için tüm irademi kullanmam gerekecek. Bundan sonra sadece su içeceğim.

Asansörden çıkıp tek bir kapısı olan geniş penthouse lobisine adım attığımda, yeni patronumun *ne kadar* zengin olduğunu ve hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu fark ettim.

Penthouse'un giriş holü, devasa pencereleri, siyah mermer duvarları ve Ming Hanedanlığı'ndan kalma ya da onun kadar saçma bir vazoya sahip mermer masasıyla aşırı derecede şık.

Dairenin kapısı açıldı. Ace orada duruyordu. İri omzunu kapı pervazına dayadı.

O anda başımın büyük bir belada olduğunu anlıyorum. "Selam, Tex," diyor yavaşça.

"Selam, Ace."

Kalalarına kadar sarkan, yıpranmış bir kot pantolon giyiyor ve sanki Yellowstone dizisinin setinden çıkmış gibi iri ve zayıf vücuduna tam oturuyor.

Giymemesi gerekirdi. Bu kadar yakışıklı ve bu kadar... *seksi* olması haksızlık.

Seksi derken, *yakıcı* demek istiyorum. Erkeke güzelliği, bir yük treni gibi çarpıyor. Beyaz pamuklu düğmeli gömleği göğsünün ortasına kadar açık. Ace'i daha önce hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim, muhtemelen onunla sadece iki kez, ikisi de yarı iş ortamında tanıştığım içindir. Her iki seferinde de, neredeyse bir saat içinde onunla seks yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum.

Hiç şaşırmadım.

Ancak bu gece böyle bir şey olmayacak.

Tabii ya. Şu adama bakar mısın? O bir tanrı.

Olmaz.

Ben çok ölçülü ve son derece profesyonel bir kadıyım, New York'u kasıp kavuruyorum. Buraya gelmek için çok çalıştım ve hayat bana ne sürprizler yaparsa yapsın, hayalimdeki işi korumaya kararlıyım. Bu, hayalimdeki erkeğe direnmek anlamına gelse bile. İkisini birden elde edebileceğimi düşünecek kadar naif değilim. Hayat bana, işlerin asla umduğunuz gibi gitmediğini kanıtladı.

Earl, Lucas ve tüm Karma olayı vaat ettiği gibi, plaj barında Ace ile tanışmak hariç.

Ama artık Hawaii'de değilim.

Ace, içeri girmem için kapıdan çekildi. "İçeri gel, Texas."

Hayatımda gördüğüm en lüks daireye adımımı attım. Burası tam bir saray. Duvarlardan tavana kadar uzanan pencereler dairenin tamamını çevreliyor. New York hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da pencerelerin parayla eşdeğer olduğudur. Muhteşem manzaralı pencereler çok parayla eşdeğerdir. Ve *bu* manzaraya sahip pencereler, geniş bir alana ve bu kadar şık mobilyalarla birleştğinde, deli gibi parayla eşdeğerdir. Böyle bir şeyin ne kadara mal olacağını düşünmek akıl almaz.

Büyük kemerli kapılar, resmi yemek odasına ve parlak, tertemiz bir şef mutfağına büyüleyici bir manzara sunuyor. Rustik ahşap kirişler, deri mobilyalar, kakma kitap rafları ve altın ışık saçan lambalar, mekanın erkeksi havasını yumuşatarak ona şaşırtıcı bir romantizm katıyor. Muhteşem ahşap zeminler, kalın, yumuşak görünümlü İran halıları ile kaplı.

Sürgülü bir kapı, iç mekan kadar geniş ve loş bir veranda alanına açılır. Kanepeler, lüks dış mekan aydınlatması ve yapraklı bitkilerle donatılmış bir açık oturma alanı vardır. Manhattan manzarasına bakan, buhar çıkan bir jakuzi bile vardır.

Vay canına.

Hawaii'de daha eşit şartlardaydık. Evet, o penthouse'da kalıyordu, ama bunu ancak bir süre konuştuktan sonra öğrendim. Bildiğim kadarıyla, orada kalması için parasını şirketi ödüyor olabilirdi. Bar'da, sıradan, normal iki insan gibi tanıştık.

Ama Cash Maddox'un sıradan olan hiçbir yanı yok.

"Burayı çok beğendim," diyorum, hayranlığımdan çok şaşırmamaya çalışarak.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek bara doğru yürürken. "Ne alırsın? Pinot Grigio? Dom Perignon? Buzlu viski?"

"Ben su alayım, teşekkürler."

Gülümsemesi genişledi ve Dom Perignon şişesini açarak iki kadeh doldurdu. "Hayır, olmaz güzelim. Birlikte bir içki içeceğimize söz vermiştin."

"Konuşmamız gerektiğini söyledim, öyle anlaşıştık."

"Sadece bir tane. Sonra seni eve bırakırım."

Dikkatli olmazsam Ace beni YOLO'nun sınırlarına itecek, ama neyse. Şu anda bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. "Tamam, sadece bir tane."

Bana bir kadeh uzattı, ben de aldım. Sonra kadehini benimkine çarptı. Mavi gözleri şakacıydı. "Yıldızların hizalanmasına." Gömleğinin kolları sıyrılmıştı, saçları tozlu, kaslı ön kollarının seksi görüntüsü ortaya çıkmıştı.

Onun devasa sikiyle beni sikerken tutunduğum kollar.

Kes şunu.

Kokusu temiz ve odunsu, saçları duştan çıkmış, hâlâ hafif nemli.

Bu da bana, çok yoğun bir günün ardından hâlâ iş kıyafetlerimi giydiğimi hatırlatıyor. *Bu yoğun gün, patronumun maun masasında korunmasız bir şekilde sevişmeyi de içeriyordu.*

Hala külot giymiyorum.

Ace'in de sabahki nüksetmemizi açıkça hatırladığını görmezden geliyorum. Ben lüks ortamı içime çekerken, gözleri vücudumun her santimini tarıyor.

"Otur," diyor.

Evet, o da deri koltuğa yanıma oturuyor. Dizlerimiz birbirine değmiyor ve uyluklarımın onun uyluklarına sürmemesi için dikkat ediyorum. "Dairen çok güzel." Bu kadar az söylemek gülünç bile.

"Birkaç yıl önce, işlerimiz gerçekten yoluna girmeye başladıktan hemen sonra aldım. Ne yazık ki babam hiç göremedi. İşlerimiz yoluna girmeden önce vefat etti."

"Üzüldüm."

Omuz silkiyor ama babasıyla ilişkisinde derin bir şeyler olduğunu hissediyorum. "Ailenden bahset. Ailen hala Austin'de mi?"

"Annem orada. Babam bizi uzun zaman önce terk etti." "Bunu duyduğuma üzuldüm. Çok zor olmalı."

"O olmadan daha iyiydik." "O gittiğinde kaç yaşıydın?"

"Dört. Annem onu bulmaya çalıştı ve sonunda buldu.

Adımı değiştirmiş ve farklı bir hayat sürüyordu."

"Siktir." Bu bilgi onu biraz şok etmiş gibi görünüyor ve kendi babanın ailesini böyle terk etmesinin *ne kadar* şok edici *olduğunu* bir kez daha hatırlıyorum.

"Sonra sarhoş araba kullanırken bir kazada öldü." "Üzuldüm."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Neredeyse atlattım."

Beni birkaç saniye düşündü. "Bundan sonra erkeklere güvenmenin çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

O çok zeki. "Haklı olabilirsin."

Ace ve benim birbirimiz hakkında çok az şey bildiğimiz aklıma geliyor. Eminim o da benim gibi, birbirimizin gerçek isimlerini öğrenir öğrenmez beni Google'da aramıştır. Ama benim internette pek varlığım yok. Sosyal medya için çalışmakla hep çok meşguldüm.

"Baban gerçek bir pislikmiş." Beni düşünceli bir şekilde izliyor, sanki en derin ve karmaşık duygusal sorunumu fark etmiş gibi. Ki bu doğru. "Ortak bir yanımız var."

Ne kadar seksi ve zeki olursa olsun, neden burada olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum. "Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz."

"Bu 'tanımak' kelimesini nasıl tanımladığına bağlı." Gözleri altın rengi lamba ışığında parıltıyor. "Bu yüzden buradayız. Birbirimizi biraz daha iyi tanımak için. Ayrıca, şu ana kadar senin hakkında öğrendiğim şeyleri gerçekten çok beğendim."

Küçük bir gülümseme kaçırıyorum. "Profesyonel olarak demek istedin herhalde."

"Evet. Ama aynı zamanda sana bağımlı olduğum anlamında da."

Bu benim için bir ipucu. "Bu da bizi bu gece buraya gelme sebebimize getiriyor, Ace." Güçlü kalmaya çalışarak nazikçe söylüyorum. "Bazı sınırlar koymak için. Sen benim patronumsun, bu da demek oluyor ki... aramızda olanlar bir daha olamaz. Bu iş benim için her şey demek. Hayatımın tamamını

buraya gelmek için harcadım." Bu sözlerin ne kadar doğru olduğu beni neredeyse duygulandırıyor. "Ve, senin kadar..."—onun muhteşem görünüşünü işaret ederek elimi sallıyorum—"muhteşem, mükemmel, seksi ve başarılı olsan da, aramızdaki kimya ne kadar çılgın görünse de, bunu tekrar yaşayamam."

"Nereye?" Mavi gözleri parılıyor. Bunu hiç ciddiye almıyor.

"Nereye gideceğimi biliyorsun. Ciddiyim, Ace. Arkadaş olabiliriz. İş arkadaşları olabiliriz. Ben senin çalışanın, sen benim CEO'm. Hala sürekli görüşürüz. Ama bu kadar."

Önümüzde duran kalın ahşap sehpanın üzerinde duran şampanya kadehime, sadece birkaç yudum içtiğim şampanyayı dolduruyor. Bitirmemeye kararlıyım. Ama yine de bir yudum daha içebilirim, çünkü bu sandığımdan daha zor ve o çok yakışıklı, vücudu çok güzel ve o mavi gözleri var, bu mekanın romantik ve adeta bir fantezi dünyasında yaşamak gibi olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Ama bir daha erotik bir sisin içine çekilemem.

Risk çok büyük.

"O yüzden," diye devam ettim, "bunu konuşmak için buradayız, o yüzden kendimi açıkça ifade etmek istedim. Biz... şey, biz bunu hallettik ve bundan sonra ilişkimizi tamamen profesyonel düzeyde tutmamız gerekiyor. Sen bana Dusty diyeceksin, ben de sana Bay Maddox diyeceğim ve bu kadar. Artık Tex yok. Artık Ace yok. Tamam mı? Anlaştık mı?"

Ace şampanyasından uzun bir yudum aldı. "Aslında hayır. Hiç aynı fikirde değiliz. Bunu jakuzide konuşalım mı?"

"Ne? Hayır."

"Hadi."

"Hayır. Seninle jakuziye girmeyeceğim."

"Neden?"

Sabırla söylüyorum. "Az önce sana *söylediğim* şey yüzünden, tabii ki."

Yaramazlık, safir gözlerini o şekilde aydınlatıyor ki, onu şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek yapıyor. "Maalesef, içimden hiçbir şey çıkmadı, Tex. Tam tersine. Sana söylemem gereken birkaç şey var. Ama bunları duymaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Ne gibi şeyler?"

"Dediğim gibi, henüz hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Hazırım. Söyle bana." Göğsümün ortasında bir sıkıntı hissediyorum. Bu, bana söz vermesine rağmen beni kovacağı kısım mı?

?

Kendimi güçlü kalmaya zorluyorum. Bana ne söyleyecek olursa olsun, bir yolunu bulurum. Bir süre Emma ile yaşayabilirim. New York'un acımasız sokaklarına geri dönüp iş aramaya devam edebilirim. Hiçbir şey bu işe kıyaslanamaz, ama... her eylemin bir sonucu vardır.

Ve eylemler oldu.

Çok fazla. Tamamen pişman olamadığım, ama *lanet olsun! Neden tüm hayatımı mahvettim?*

"Öncelikle, tüm öğrenci kredilerin tamamen ödenmiş."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. "Ne?" Doğru duymuş olamazdım. Öğrenci kredilerim çok yüksekti.

"Austin'deki annenizin evi nakit olarak satın alındı ve tapusu annenizin adına yapıldı."

Yine gözlerimi kırptıyorum. "Ben..."

"Kız kardeşinin yeni bir menajeri var. Adı Roxie Tucker. Sektörün en iyi menajerlerinden biri ve Skyler'ın yeteneğinde büyük bir potansiyel görüyor. Sky'ın Spotify'ını kontrol etmesini istedim."

Yine gözlerimi kırptım. "Ne?" Sarhoş olmalıyım. Halüsinasyon mu görüyorum?

"Ve bu da bizi sana getiriyor." Bardağını benimkine çarptı. "İşini koruyacaksın ama Stellar Investments'ta olduğu gibi iyi performans göstermeye devam edersen terfi için seni değerlendireceğim. Orada yeterince değerlendirilmiyordun."

Kafamı biraz sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım.

"Elbette dairen kalacak, ama bundan böyle hafta sonlarını benimle geçireceksin."

"Ben..."

"Bu tartışmaya açık değil."

Ace'e bakıyorum, beynim şok, inanamama ve öfkeyle karışmış durumda. "Bunu yapamazsın."

"Neyi yapamam?"

"Hiçbirini. Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü tüm hayallerini gerçekleştirmek istiyorum. Artık benim işim bu." Bunu kafam almıyor. "Gerçekten öğrenci kredilerimi ödedin mi?"

"Evet."

"Ama... neden?"

"Çünkü."

"Neden? Ace, bunu *yapamazsın*. Öylece, birdenbire." "Aslında yapabilirim. Ve yaptım."

Hâlâ bana söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. Bu kadar çok şey bir anda kafama girmiyor. "Annemin *evini* mi aldın?"

"Her şey onun adına. Ayrıca, önümüzdeki beş yıl boyunca vergi ödemelerini düzenli olarak ödeyecek bir hesap açtım."

"Ace. Bana sormadan bunları yapmamalıydın."

"Hayır diyeceğini biliyordum, ve bu aslında evet-hayır türünden bir durum değildi." "Ace, ben... hayır kurumu değilim."

"Tabii ki değilsin. Tam tersisin. Ben bunu o yüzden yapmadım." "O zaman neden yaptın?"

"Çünkü hayatını olabildiğince kolay, mutlu ve stressiz hale getirmek istiyorum. Artık hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Hayatını en iyi halinle yaşayabilmeni istiyorum. Bu da demek oluyor ki, bundan sonra seni geçmişte aşağı çeken her şeyin artık seni aşağı çekmemesini sağlayacağım."

Gözlerim aniden yaşlarla doldu. İstemiyorum ama o içimdeki bir rezervuarı açtı. Bu, şüphesiz şimdiye kadar bana söylenen en güzel söz.

O da istememe rağmen başparmağıyla gözyaşımı sildi. Daha fazla gözyaşı akmaya başladı ve o saçlarımı okşarken ben göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağladım.

Onun bu kadar rahatlatıcı ve sıcak hissetmesini istemiyorum. Bu kadar güzel kokmasını istemiyorum.

Bu duygu selinin nereden geldiğini bilmiyorum ama dışarı çıkmak istiyor. *dışarı çıkmak* istiyor. Belki de tarif edilemez

bir *rahatlama* hissi. "Sen benim kızımsın.

Ben yanıdayım."

Ace'in beyaz gömleği gözyaşlarımla ıslanana kadar, yıllarca biriken öfke, endişe ve korkuyu haykırarak ağlıyorum.

Sonunda biraz olsun kendime geldiğimde, sağduyum bu çılgın duygu selinin geri kalanını bastırıyor.

"Ama açıkçası, bunların hiçbirini kabul edemem," diyorum ona. "Hepsini geri almalısın. Hepsini. Ciddiyim. Düşüncen için minnettarım. Gerçekten. Ama tüm bunları yapmanın hiçbir anlamı yok."

"Sadece para, bebeğim. Benim tonla param var. Tonla diyorum."

"Beni *satın almana* gerek yok, Ace."

O gülüyor. "Seni *satın almıyorum*, Texas. Seni *özgür kılıyorum*. Çünkü sen beni özgür kıldın. Bu adil. Hiçbir şart yok, tam istediğin gibi. Sana borçlu olduğumu hissettim."

"Ama... ne demek istiyorsun? Bana ne borcun var? Seni nasıl özgürleştirdim?"

Ace, içtenlikle içini çekerek iç çekiyor. "Yirmi yedi yaşındayım, Tex. Ve biliyor musun? Hayatımın tek bir gününde bile mutlu olduğumu bilmiyorum. Tabii, kardeşlerimle birlikte eğlendiğimiz ve birbirimize yakın hissettiğimiz birçok an oldu. Ama geri kalan her şey..." Etrafımızdaki boşluğu, ya da belki de evrenin kendisini işaret ederek elini salladı. "Hiçbiri. Gümüş kaşıkla büyümek değil. Annemin ölümüyle ailemizin ortasında bıraktığı büyük boşluk değil. Kesinlikle katı babam ya da yatılı okullar değil. Aile mirası ya da para değil. Şirketimi kurmam bile değil, ki şu anda çok kötü durumda ve *sana* takıntılı olduğum için *umursamıyorum* bile. Daire değil. Evler. Arabalar. Lanet olası portföy. Hiçbiri, Tex, beni gerçekten *mutlu* etmedi."

Nereye varmak istediğini bile anlamadım. "Öyle... değil miydi?" "Hayır. Öyle değildi."

"Şey... bu çok üzücü."

Elini havaya kaldırarak, "*Değil mi?*" der gibi bir hareket yaptı. "Bu çok üzücü. Sen gelene kadar bunun ne kadar üzücü olduğunu tam olarak anlamamıştım bile. Çünkü beni ne mutlu eder biliyor musun?"

"Ne?"

Hayalperest, nostaljik bir ifadeyle bakıyor. "O gün, küçük leopar desenli bikinili, küstah tavırlarınla sahilde yürüdüğünü gördüğüm o tatlı anı. Lanet olsun, çok güzel görünüyordun. O dalgayı yakaladın. Düşün ama yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sörf tahtasına geri tırmandın. O küçük sörfçü punk'ın sana parmağını bile sürerse boynunu kırabilirmişim gibi hissettim. Hayatımda ilk kez o kıskançlık dalgası. Saf, katıksız *mutluluk*. Çok *yoğundu*, Tex. Ve daha da yoğunu biliyor musun?"

"Ne?" Eminim berbat görünüyorum ama umurumda bile değil. "Ertesi sabah gittiğini düşünmek ve neden o ilk gece Orada oturmuş, uçuşumu değiştirip ertesi sabah gitmeye hazırlanıyordum. Ama fikrimi değiştirdim. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü sana tekrar rastlamayı umuyordum. Ve sonra, orada, plaj barında, tüm hayallerimi gerçeğe dönüştüren ve aynı zamanda o zamandan beri geçmeyen bir ereksiyon yaşatan küçük yeşil elbisenle oturuyordun. Ve benim öyle hayallerim *yok*, Tex. Ben *hayalperest* değilim. Hiç olmadım. Ben bir yatırımcıyım. Romantizmden bihaber, sert bir sayılar adamıyım... o ana kadar. Sen beni aşık olmak isteyen birine dönüştürdün. Hem de *çok*. Derinden. *Gerçekten*. Seni gördüğüm anda, *hayatımda hiç kimseyi* ya da hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, bu kadar ihtiyaç duymamıştım." Gözlerime ateşli bir yoğunlukla bakıyor. "Bundan daha yoğun olan neydi bilmek ister misin?"

Bu adama, görünüşüne ve söylediklerine o kadar derinden, o kadar aşık oldum ki, kıpırdamıyorum. "Ne?"

"Seni ilk kez *tatmak*. Lanet olsun, bebeğim, sen yeryüzündeki cennet gibisin. Beni *mahvettin*. Anında, tamamen bağımlı oldum. Ve bu daha da kötüleşti, *katlanarak* kötüleşti, Texas. Seni tatmak, sana sarılmak, sen benim boşalan sikimin içinde orgazm olurken *içinde* olmak. Ne kadar *güzel* olduğuna ve ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum. Hayatımda bununla kıyaslanacak hiçbir şey yoktu. Ve *bundan* daha yoğun olan ne bilmek ister misin?"

Ağlamaktan nefesim kesilirken, aynı zamanda bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışıyorum. "Ne?"

"Seni *kaybettiğimi* sandım. Beni *terk ettikten* sonra bunun senin ilk seferin olduğunu öğrendim. Peşinden koştum ama sanki bir anda ortadan kaybolmuşsun gibiydin. Bu beni ne kadar *çılgına* çevirdiğini biliyor musun?"

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Çok. Lanet olasıca. Çıldırttın. Ve *sonra*, bu sabah küçük siyah elbisenle ofisime girdin, sanki en çılgın, deli fantezilerimden çıkmış gibiydin. Seni *buldum*. Seni *sevdiğimi* düşündüm, hayır, biliyordum. Yeni tanışmış olmamız umurumda değil. Beni terk ettiğinden beri aklımda senden başka hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Şirketimde çalışman umurumda değil, Tex. Umurumda değil! Bu bir engel değil çünkü engel olmasına izin vermeyeceğim."

Vay canına. Az önce aşk kelimesini kullandı.

Yani, bunlar şüphesiz bana söylenen en tatlı sözler. Ama içimdeki gerçekçi, ona inanmak isteyen sisin arasından kafasını çıkarıyor

çıkıyor, çünkü o mükemmel, onu tanımlayabilecek tek kelime bu. "Ama... beni neredeyse hiç tanımıyorsun, Ace. Sadece iki kez görüştük." Tamam, her iki buluşmamız da son derece orgazmik ve büyüleyiciydi, ama yine de. Karşısında, ciddi terk edilme sorunları olan küçük bir kız var. Hayatında hiç yanında kalan bir erkek tanımamış bir kız. "Ya fikrini değiştirirsen?"

"Öyle bir şey olmayacak." "Ya olursa?"

"O zaman hala bir işin ve öğrenci borcun olmaz."

Söylemiyorum. Bana söylediği onca şeyden sonra söyleyemem.

"Şu anda ne düşündüğünü söyle," diye ısrar ediyor.

"Önemli değil. Boş ver."

"Söyleyeceğin şeyi söyle." Geçmişimizi düşünürsek, bu anlaşılabilir bir şey: ona karşı tamamen dürüst olmadığım da sinirlendiğini fark ettim.

"Önemli değil."

Sert bir sesle:

"Söyle."

Yumuşak bir sesle söylüyorum. "Çünkü... haksız işten çıkarma davası açabilirim?"

Rylee'den bahsedince neşesi bir anda kaybolur ve gözleri parlar. Sesi sertleşir. "Az önce sana söylediğim şeyi her kadına söylediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, Ace, ben öyle demek istemedim..."

Beni kollarına kaldırır. "Tamam. Benden şüphe duyuyorsun, sorun değil. Kendimi kanıtlamam gerek, bunu yapabilirim. Her şey ışık hızında oldu ve kaybedecek çok şey var, anlıyorum. Kendimi sana kanıtlamakta sorun yok. Hemen şimdi kendimi kanıtlayacağım."

"Ace. Senden *şüphe* etmiyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Bu saçmalıkları uydurmadığımı kanıtlamanın ilk aşamasına geçmek için."

Beni jakuzinin yanına, ayaklarımın üzerine koydu. Jakuzinin bir kısmını tropikal yapraklardan yapılmış bir tür mahremiyet perdesi çevreliyordu ve etrafımızdaki tüm binalardan daha yüksektydik. Etrafımızdaki açık hava ve manzara, sanki tüm dünyayı seyrediyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Yavaşça, sanki bana meydan okurcasına gözlerimin içine bakarak, elbisenin bağcığını çekiyor. Daha önceki kararlılığıma rağmen, onu durduramıyorum. Nedenini bilmiyorum. Çoktan kendimi kaybetmişim. Kalbine "A" harfini kazıyan tek kişi o değil, her ne kadar bu benim beklediğim ya da istediğim son şey olsa da.

Ace elbisenin omuzlarımdan kaymasını sağladı ve elbise düştü. Elbisenin içinde sütyen vardı, külotum sabah erkenden kaybolmuştu ve ayakkabılarımı kapının yanında bırakmıştım. Yani tamamen çıplak bir şekilde orada duruyordum.

"Siktir, çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Giysiler giymek senin için suç, melek kız. Şimdi içeri gir."

Tabii ki reddedebilirdim. Buradan çıkıp gidebilirdim — sarhoş, azgın ve yarı aşık — ve orijinal planıma sadık kalabilirdim.

O, ailemi hayatımız boyunca rahatsız eden para sorunlarını ortadan kaldırdı, anneme bir hayat kurdu ve Sky'a gerçek bir şans veriyor.

Çünkü onu mutlu ettim.

Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor. Belki de rüya görüyorum. Ve o jakuzi gerçekten çok davetkar görünüyor... *Lanet olsun!*

Ace şampanya ve kadehlerimizi almaya giderken ben sıcak suya giriyorum. Sıcak, köpüklü su cennetteymişim gibi hissettiriyor.

Ace geri gelir ve tişörtünü başından çıkararak, Hawaii'deki gecemizden beri hayalini kurduğum heykel gibi omuzlarını, geniş göğsünü ve o muhteşem karın kaslarını ortaya çıkarır. Kot pantolonunu çıkarır.

Aman Tanrım.

Devasa penisi tamamen sertleşmiş, karnına yapışmış, damarlı ve ateşli görünüyor.

Ben bittim.

Buraya gelirken, kanepelerde oturup şampanya içip sohbet edeceğimizi ve birbirimizden saygılı bir mesafe tutacağımızı düşünerek kendimi kandırmışım. Sınır koyacağıma yemin etmişim ama işte buradayım, onunla birlikte jakuzide çıplak. Birbirimizin çekimine karşı koyamayan mıknatıslar gibiyiz.

Kızım, fizikle tartışamazsın. Ya da biyolojiyle. Ya da yakıcı kimya ile. Özellikle de bu kadar iyi donanımlıyken. Ve özellikle de sana aşık olabileceğini düşündüğünü içten monologlarla anlatırken.

O, omuzlarının etrafında kabarcıklar oluşturarak köpüren birkaç jetine yaslanıyor.

Hayatımın sürekli değişmesi çok bunaltıcı. Bana şampanya kadehimi uzattı. "İç."

"Yoksa ne olur patron?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Beni kovarsın?" "Ya da o kirli küçük ağzına sikimi sokarım."

Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini görmezden gelerek ona sert bir bakış attım. Hayatımla bu kadar özgürce oynadığı için ona kızgındım. Kendini kim sanıyordu? Bu sınırı aşıyordu.

sınırı aşıyor. Duygusal yükümü onun üzerinde boşaltmak istiyorum. "Devam et. Cesaretin var mı?"

"Önce ben, Texas. Bu sabah seni tatma fırsatım bile olmadı. Beni sikmek için çok çaresizdin."

Daha da sert bakıyorum. *Haksız değil.*

Ama o, bakışlarıma seksi bir sırıtışla karşılık veriyor. "O tatlı amcığına doyamıyorum. Buraya gel, bebeğim. Bana doymamı sağla."

Kendimi küstah hissediyorum. Ve o kadar tahrik oldum ki düşünemiyorum. Nasıl cüret eder hayatımı alt üst eder... benim kaldıramayacağım kadar umutla? Göğüs uçlarım delice hassas ve amım sanki ılık bala batırılmış gibi.

Bunu nasıl yapıyor? Beni ilkel bir çamur yığınınna dönüştürmek onun için çok kolay.

"Uslu bir kız ol ve ıslak, şeker pembesi amını büyük kötü CEO'na sun."

Onu izliyorum, parmağını saçlarımin gevşek bir tutamını döndürüyor. Ama ona itaat etmiyorum. Onun benim sonum olup olmayacağını merak eden son kırıntısına tutunuyorum. *Ya da çok farklı bir şey. Muhtemelen hayatımın aşkı gibi.*

Ace gülümsüyor, yaklaşıyor, saçımı çeviren parmağını kendi parmağıyla değiştiriyor ve nazıkçe çekiyor. "Bir şey bilmek ister misin?"

"Ne?" Ona o kadar aşık olduğum için sinirliyim, delireceğim gibi hissediyorum. Ayrıca hala tanıdık olmayan bir rahatlama hissiyle bulutlarda uçuyorum. En azından şimdilik. Onu bizim için tüm bunları yapamayacağına ikna edene kadar. Bu çok fazla.

"Seni ilk gördüğümde, gerçek olduğuna inanamadım, bebeğim. Kimsenin bu kadar güzel *olabileceğini* bilmiyordum. O kadar güzelsin ki canımı acıtıyor."

Ağzı benimkine çok yakın. Çok büyük ve seksi. Akılları baştan alan bir erkeklik.

Dudakları benimkilere hafif, şehvetli bir dokunuşla değişiyor. İlk başta karşılık vermiyorum. Ama o dilini ağzımın içine sokuyor ve inliyor. Dilini benimkine sürtünce, onu daha derine çekiyorum, onu alay ediyorum çünkü bedenim ve ruhum ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar duygu dolu.

Çıkardığı yumuşak ses alçak ve vahşi. Yavaşça, derinlemesine öpüyor beni, sanki tadı onu sarhoş ediyormuş gibi. Sanki doyamıyormuş gibi.

"Siktir, çok tatlısın. Ağzını sikmek istiyorum, ama önce dilimin üzerinde boşalana kadar amını yalamam lazım," diye

mırıldanarak beni pozisyonlandırıyor, göğüslerimi okşuyor, inleyene kadar meme uçlarımı çeviriyor. "Aferin kızım. Her şeyini bana ver. Ben sana bakarım."

Ace bacaklarımı ayırıyor, ben yükseltilmiş koltuklardan birine ve jetlere yaslanırken bacaklarımı omuzlarına gevşekçe doluyor. Uyluklarımı öpüyor ve uyluklarımın hassas derisine sürtünen sakalları acı verici bir şekilde zevk veriyor.

Onu reddetmek neymiş!

Onun verdiği hissi reddedemiyorum. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Ruhsal olarak. Varoluşsal olarak. O dini bir deneyim gibi. Aşağıda New York'un ışıklarını ve yukarıda yıldızları görebiliyorum.

Sonra Ace amımı öpüyor. İlk başta nazikçe. Sonra açık ağızla zevkle yalamaya ve emmeye başlıyor. Küçük yıldızlar gibi zevk dalgaları vücudumda titriyor.

Zaten boşalmaya yakınım ve o bunu hissediyor. Beni kızdırıyor, tadımı alıyor, şehvetle delirtiyor. Ace'in ağzından karnıma, lanet ruhuma yayılan bu çiçek açan duygu dalgasının ötesinde hiçbir şeyin var olmadığını hissedecek kadar yoğun bir hiper uyarılma transındayım.

Zevk delice. Dilini içime sokup çıkarıyor, sokup çıkarıyor, dalgayı daha da yükseltiyor. Ve daha da yükseltiyor. Bu hareketi parmaklarıyla değiştiriyor ve klitorisimi ağzına alıp açgözlü çekişlerle beni sağlıyor.

Dalgalar yükseliyor, sonra zihnimi uçuran kasılmalarla vücudumda patlıyor ve tüm varlığımı sarsan titremeler gönderiyor. Amım Ace'in parmaklarını sıkıca kavriyor, tekrar tekrar. Vücudum aşırı zevkten spazmlar ve titremelerle sarsılırken çığlık atıyorum.

Bu uzun süre devam eder. Ace beni nazikçe yalar, dalgaları daha da yayarak, sanki bana taparcasına zevkime adanmış bir şekilde zevk alır.

"Ace."

"Burada, melek." Klitorisimi o kadar yavaş ve şehvetli öper ki, böyle devam ederse tekrar boşalacağım.

Ama sonra beni jakuziden kaldırır, etrafıma bir havlu sarar. Beni yatağına taşır. İkimizi de kurulayıp yatırır. Işık loş ve Ace'ye o kadar odaklanmışım ki etrafımı pek fark etmiyorum, ama yatak odasının da dairenin geri kalanı kadar lüks olduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

Yanımda yatıyor. "İyi misin, bebeğim?"

Gözlerimin içine derinlemesine bakıyor ve o anda anlıyorum ki, bu adama aşık olabiliyim. Belki de çoktan aşık oldum.

Aşık oldun.

Kimse sana orgazmın sana bunu yaşatan kişiyle bir bağ kurduğunu söylemez. Sana bu kadar zevk veren insanlardan öylece kaçamazsın. Her ne kadar tek bildiğim şey bu olsa da.

Hâlâ ona biraz kızgınım. Hayatımı bu kadar kolay alt üst ettiği için. Benim hakkımda her şeye sihirli değnek sallayıp bir şekilde sahiplendiği için. Kızgınım, azgınım ve öfkemi ondan çıkarmak istiyorum. Penisi bacağıma değiyor, sıcak ve sert. "Söz verdin," diye fısıldıyorum.

"Ne söz verdin?"

"Sikini ağzıma sokacağını. Seni tatmak istiyorum."

Göz bebekleri mavi irislerini neredeyse tamamen yutuyor, bu da onu tehlikeli gösteriyor.

Ama ben de kendimi tehlikeli hissediyorum. Bu büyük, mükemmel erkek için tehlikeli derecede seksi. Yavaşça vücudundan aşağı iniyorum. Kocaman sikini ellerime alıyorum.

"Tex," diye inliyor. "Siktir."

"Büyük CEO her şeyi kontrol edebileceğini sanıyor. Ama şimdi benim merhametime kaldı." Penisi ağır ve aşırı sert. İpeksi ve sıcak. Ucunda nemli bir damla var. Yaklaşıp dilimle ıslaklığa dokunuyorum. Nazikçe emiyorum, dilimle yalıyorum.

"Oh, siktir."

Bunda beklemediğim bir kadınsı güç var. Otoriter, her şeye gücü yeten CEO *benim*. Bu denklemde *tüm* kozlar onun elinde değil. Bu his beni daha açgözlü yapıyor ve onu daha güçlü emiyorum, daha derine alıyorum.

Kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Bana yaptığı gibi, onu zevkle boğmak istiyorum. Onu daha da derine alırken parmaklarım keşfe çıkıyor.

"Buraya gel ve beni sik, Texas, yoksa ağzına boşalacağım." "Yap," diye mırıldandım. "Ver bana." Sonra onu daha da derine aldım.

Yumruklarımla ve parmaklarımla onu keşfediyorum, emirken onu avuçlarımla kavıyorum.

Çok uzun sürmez.

Onun penisi sertleşir ve boşalırken pompalanan sıvı ağzımı doldurur. Onu o kadar çok istiyorum ki, gerçekten aklımı kaçırıyor olmalıyım. Yutmaya çalışıyorum ama çok fazla. Yüzüme dökülüp ıslatıyor.

Islak, hala zonklayan uzunluğunu yalayıp öpüyorum. Artık daha yumuşak ama tamamen değil. Ağırlığını ellerimle okşuyorum.

"Tex," diye homurdanıyor. "Buraya gel, bebeğim."

Yukarı tırmanıyorum ve o beni kollarına alıyor, sanki inanmadığı bir hayaletmişim gibi bana bakıyor. Saçlarımı okşuyor. Yüzümü sıcak ellerine alıyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Bu gece hiç planladığım gibi gitmedi," itiraf ediyorum.

"Benimle taşın."

Pencerenin dışındaki yıldızların ve New York gecesinin ışıklarının aydınlatığı karanlık odada ona bakıyorum. "Ace..."

"Her şeye itiraz etmeyi bırak. Hızlı olması ne fark eder? Kimin umurunda? Seni yanımda istiyorum."

"Ama sana hala kızgıyım," diye fısıldıyorum.

"Ben sana *aşığım*, o yüzden ben kazandım."

Şaşkırım. *Bu kadar çabuk aşık olabilir miyiz?* "Olamazsın."

"Olabilirim ve öyleyim ve fikrimi değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Benden kaçamazsın bile çünkü artık adını biliyorum."

"Sen delisin," diye fısıldadım.

"Senin için deli gibi *aşığım*, Texas. Seni o kadar mutlu edeceğim ki benden asla ayrılmak istemeyeceksin. Ve daha yeni başladım."

Gözlerim tekrar ağlayacakmış gibi yanıyor ama kendimi tutuyorum. Ace, önemsiz sözleriyle derinlerde saklı duyguları ortaya çıkarma konusunda ustadır.

Hayatımı, bunun asla yeterli olmayacağından endişe ederek, korkuya karşı kendime bir tampon oluşturmak için elimden gelen her şeyle savaşıyor geçirdim. Ace'in bile beni tüm bunlardan kurtarabileceğini bilmiyorum, ama onun bunu istediğini duymak hayatımı değiştiren bir şey.

"Hepsini geri almalısın," diyorum ona.

"Yapamam." Ace göğsümü ağzına alıp, dilini meme ucunun etrafında tembelce dolaştırıyor. "Hepsi çoktan imzalandı."

"Sana geri ödeyeceğim."

"Zaten ödedin, melek, sana söyledim. Şimdi buraya gel ve üstüme bin. Sonra sen ısındığında seni arkadan sikeceğim." Penisini çoktan tekrar sertleşmeye başlamıştı.

Isındığımdan mı? Göğüs ucumu emmesi beni inlemeye başlattı.

Belki de haklıdır: bunu sistemimizden atmak için birkaç deneme daha gerekecek.

Dusty

Sonunda nefes almak için yukarı çıktığımızda gece yarısı geçmişti. Serinlemek için birlikte duş aldıktan sonra bile (sonunda İtalyan mermerinin üzerinde seviştik), şimdi birbirimize sarılmış, terden yapış yapış, son orgazmımızın etkisinden çıkamıyoruz. Yan yatmış, birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

Bu çok... imkansız. Çok yoğun.

O kadar absürt... o kadar mükemmel.

Bu kadar mükemmel olmamalı. Birçok yönden o benim için hala bir yabancı. Birçok yönden ise, hayatımda tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorum onu.

"Yarın yürüyebilirsen şaşıırım," diye mırıldanıyorum.

"O zaman seni taşıyım." Soruyu sorarken sesi alçak. "Neden bekledin?"

"Neyi bekledim?"

"Üniversitede peşinde milyonlarca erkek vardı.

Ve lisede. Neden beni bekledin?"

Ah. O mu. "Sanırım kendimi o şekilde verebilecek kadar bağlanabileceğim birini hiç bulamadım. Her zaman kendimi bir nesne gibi hissettim. Sporcuların gerginliklerini atmak ya da yatak odalarına bir çentik daha eklemek için kullandıkları bir araç gibi. Hiçbiri beni gerçekten görmüyordu. Beni."

"Ve sen... benim gördüğümü mü düşünüyorsun?" Loş ışıktaki gözleri kot mavisi gibi parlıyor.

"Evet. Öyle yaptın. Hawaii'de seninle olmak, hayatımda yaptığım en bana yakışmayan şeydi. Bugün ofiste olanlardan sonra ikinci sırada. Tamam,

ve üçüncü olarak da bu gece burada olmak. Genelde dürtüsel biri değilim. Kuralları çiğnemem. Hiçbir şeyi *gelişigüzel* yapmam, Ace. Ama seninle tanışmak... Sanırım doğru geldi. Senin yanında kendimi tutmak istemedim. Ve bunun sadece o gece için olduğunu biliyordum, ya da öyle sanıyordum, ama önemi yoktu. Hiç bu kadar...

"Ee...?" Devam etmemi istiyor ve bu kıllı, iri yarı milyarderin, ona söyleyeceklerimi bu kadar heyecanla beklemesi çok sevimli.

"Sanki tek bir bakışta tüm vücudum alev almış gibi. Ve düşündüm ki, madem bunu yapacağım, neden beni böyle hissettiren biriyle yapmayayım? Her zaman bunun bir gün başıma geleceğini ummuştum. Gerçek bir bağla beni aydınlatacağını."

Parmakları uzun saçlarımin arasında dolaşüyor. "Gerçek gibi hissettirdi, değil mi? Gerçek gibi hissettiriyor. O zaman da öyle hissettirdi, şimdi de öyle. Ve sana şunu söyleyebilirim Tex, genelde böyle hissetmem."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Hiç de öyle değil."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Alt dudakımı hafifçe yaladı. "Hiç, ama hiç böyle hissetmedim.

Şimdiye kadar." "Ne yapacağız?" diye fısıldadım.

Başparmağını yanağımin kemiklerine hafifçe sürer. Bu hareket midemi biraz kıpırdatır. Çünkü bunu yapmasına gerek yok. Fazladan bir şey. Bunu çok yoğun hissediyor. "Öncelikle, hafta sonunu benimle geçireceksin. Bizim için yemek sipariş edeceğim. Muhtemelen sana pahalı hediyeler alacağım çünkü canım öyle istiyor. Ve seninle *çok* sevişeceğim. Çünkü sana bağımlıyım. Sonra da oradan devam ederiz. Sana olan takıntım çok şiddetli olduğu için, benim için işe yarayacak tek şey bu."

"Tamam," diyorum sonunda. "Kalacağım. Hafta sonu boyunca." Daha fazlasını düşünmek için henüz çok erken. Onun sözlerini tekrar ediyorum. "Sonra da oradan devam ederiz."

Sesi o kadar derin ki, bana sokulurken sözleri kulağıma geliyor, son birkaç saatte yaptığımız diğer her şeyden daha samimi geliyor. "Senin yanında nasıl normal davranacağım, gerçekten hiç bilmiyorum." Sertleşmiş penisi karnıma bastırıyor. "İş yerinde olan biten her şey varken, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorum. Ama içimde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekten başka bir şey yapamıyorum."

Beni sırt üstü çeviriyor, dişleri boynumu okşuyor. Dizlerimi yukarı kaldırıyor ve geniş penisinin başı içime zar zor giriyor. "Beni istiyor musun, bebeğim?"

Vücudum ağrıyor ve acıyor ama son seferinde içime boşaldığından beri hala ıslakım. "*Evet, Ace.*" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum ki, penisi kalın bir şekilde içime giriyor.

Acı, zevkle karışık. Daha fazlasını istiyorum. Asla yetmiyor.

Ace derinlemesine giriyor, sikini klitorisime sürterek yavaşça beni sikiyor. beni sikiyor.

Yıldızlar görüyorum. Yıldızları *hissediyorum*. Belki de bugün bunu dört beş kez yaptığımız ve kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim, başım dönüyor, sanki etrafımdaki dünya parıldıyor ve dönüyor.

Bu yoğun açıyla içime girerken, tamamen, kalın bir şekilde içimde olduğunu biliyorum. Her sert itişinde onun adını haykırıyorum.

"Bana bak, bebeğim."

Kendimi tutmakta, onun penisi beni doldurduğu anda zevke teslim olmamakta giderek daha iyi oluyorum. Ama başladığını hissedebiliyorum.

Tatlı sıcaklık yükseliyor ve o bunun farkında. Pes etmeyecek. Benim boşalmaya başladığımı anlayabiliyor. Tek yapabildiğim onun için inlemek. Parmaklarımın ucuna kadar uzanan titremeyi hissedebiliyorum. İçim ecstasye ile titriyor. Kıvranıyor ve bükülüyorum. Sanırım ona onu sevdiğimi söylüyorum. Çünkü belki de seviyorum.

Tekrar itiyor ve beni bir başka zevk dalgasına sürüklüyor. Parmakları beni sıkarken büyük penisi içimde titriyor. Ace inliyor ve sıcak, kalın spermlerinin beni doldurduğunu hissediyorum. Tekrar boşalıyorum. Daha da sert. *Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyor?* Titreyen güzellik çok fazla. Şişkinlik dayanılmaz. Sadece onu sürmek ve bundan hiç kurtulabilecek miyim diye merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Onun ipeksi saçlarını avuçlarımla tutuyorum. Onun adını haykırıyorum.

Sevgilim bir tür şehvetli dahi. Bir sihirbaz ve bir sanat eseri, hepsi bir arada.

Zamanla sakinleşiyorum. Gerçeklik yavaş yavaş geri dönüyor. Ama sonra gerçekliğin bu hafta sonu kadar acımasız olmadığını hatırlıyorum. "Yaptığın tüm o şeyler hakkında hala konuşmamız gerek. Çok cömertsin ve bunu konuşmamız lazım. Eminim sonunda aklın başına gelecektir."

Dili meme ucumu oynuyor, etrafında daireler çiziyor. Gergin meme ucumu dişlerinin arasına hafifçe alıp, ben kıvrana kadar öyle tutuyor. "Konuşacak başka bir şey yok, sadece aileden bir sürü mesajın olduğunu ve sonunda onlara cevap vermen gerekeceğini söyleyeceğim. Tabii önce seni biraz daha tatıp, ne kadar mükemmel olduğunu birkaç kez daha söyleyeceğim."

Ace beni öper, en derin arzularımı yerine getirir, tüm hayallerimi gerçek ve çok, çok güzel hissettirir.

"Ace."

"Buradayım, bebeğim."

Tek yapabildiğim bu, bu yüzden "Benim" diyorum.

Yine o kendini beğenmiş gülümsemesiyle gülümsüyor ve bu sefer bunun biraz haklı olduğunu itiraf etmeliyim. "Hepsi senin, Texas. Hepsi senin."

Dusty

VE BÖYLECE tüm hafta sonu onunla kalıyorum.

Birlikte duş alıyoruz, o bana yemek yediriyor, sevişiyoruz, konuşuyoruz, gülüyoruz ve ara sıra uyuyoruz.

Onun kolu bana dolanmış halde uyanıyorum. Kaliforniya kralı yatakta yatıyoruz ve sandalyedeki çantamdan telefonumun sesini duyuyorum.

Ace uyuyor, ben de onun rahat kolunun altından çıkıp çok gecikmiş mesajlarımı kontrol etmek için kalkıyorum. Ace'in büyük beden tişörtünü giyiyorum, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve onu uyandırmamak için parmak uçlarında büyük salona çıkıyorum, pencerenin yanındaki orman yeşili kadife koltuğa oturup bacaklarımı altına kıvrıyorum.

Annemden bir sürü mesaj ve cevapsız arama var.

■

Tatlı Dusty. Bu çok fazla! On bin dolar mı? Bu kadar parayı nasıl kazandın?

■

Dusty! Dün banka müdürü geldi ve evin tapusunu tamamen ödenmiş olarak verdi! Bunu yaptığına inanamıyorum tatlım! Beni ara!

■

Hayatım, seni çok seviyorum. Emin misin? Ödeyebileceğinden emin misin? Lütfen ara beni xx

■

Beni ara tatlım. Kız kardeşin çok mutlu. Roxie Tucker??? Bunu nasıl başardın??

Yeni işin iyi gidiyor galiba? Umarım New York'u seviyorsundur. Emma nasıl?

Hala evin borcunun ödendiğine inanamıyorum tatlım. Bunu nasıl başardın? Beni ara tatlım xx

Ve şimdi beş yıl boyunca her ay vergilerimiz ödenecek mi? Dusty Rose, sen dünyadaki en tatlı insansın. Bunu karşılayabileceğinden emin misin?

DUSTY, BENİ ARA

Seni seviyorum tatlım. Lütfen beni ara xx

Ben de ona mesaj attım.

Merhaba anne. Her şey yolunda. Seni yakında ararım. İşlerim çok yoğun ama New York'ta her şey harika ve yeni işimi çok seviyorum!

Ev borcunu ödememiz hakkında ne diyebilirim? Hala Ace'i bunun çok fazla olduğuna ve hepsini geri alması gerektiğine ikna etmek istiyorum ama ne zaman konuyu açsam, konuyu kapatıyor ve bunun çoktan hallolduğunu söylüyor. Bu yüzden, sanki bu benim uzay-zaman sürekliliğimde büyük bir değişiklik değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Sürprizi beğendiğine sevindim. Umarım işleri kolaylaştırır.
Her zaman çok çalıştın ve sana çok minnettarım. Fırsat bulur bulmaz seni ararım, söz veriyorum. Seni seviyorum anne xx

Sonra Sky'ın mesajlarını okudum.

NE OLUYOR DUSTY ROSE CİDDİ MİSİN ROXIE TUCKER AZ ÖNCE BENİ ARAYIP MÜZİĞİMİ NE KADAR SEVDİĞİNİ SÖYLEMEK İSTEDİ!!!!!!

KIZ KARDEŞİMİN ÇOK İYİ TANIDIĞI
ONUN SPOTIFY'IMI DİNLEMESİNİ SAĞLADI VE O DA ÇOK BEĞENDİ VE ŞİMDİ BANA MENajerim OLMAYI TEKLİF ETTİ!!!!!!!!!!!!!!

1

1

1151

3

7

1151

1

1

1

Gülerek ona mesaj attım.

Telefonumun şarjı %3'e düştü, bu yüzden yatak odasına geri dönüp çantamdan şarj aletini çıkarıp fişe takıyorum.

Ace'in gözleri açık. Çarşaf, kaslı, saç tozu kaplı karın kaslarını zar zor örtüyor ve sıcak, uykulu ve çekici görünüyor. "Selam," diyor. "Her şey yolunda mı?"

"Annem ve kız kardeşimi çok, çok mutlu ettiğinizi söyleyebilirim. Hala bu konuyu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Yanındaki yatağı okşadı. "Gel buraya." Ben de öyle yaptım, yanına sürünerek geri girdim.

"Asıl soru," diye sorar, "Dusty Rose mutlu mu?"

"Tabii ki mutluyum, Ace. Ama bana sormadan bunu yaptığın için hala kızgınım. Çok adaletsiz geliyor. Sana tüm bunları nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

"Sana borcum vardı, söylemiştim. Bana göre adil olmayan tarafta olan benim. Beni romantik birine dönüştürdüğün ve gerçekten aşık olabileceğime inandırdığın için sana daha fazlasını vermek istiyorum."

Onun büyük, kaya gibi sert vücudunun beni sarmalaması, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha rahatlatıcı olsa da, içimdeki inatçı şüpheci ona meydan okumak zorunda. "L kelimesini kullanmayı bırak. Bunun için henüz çok erken. Ve hala 'sen benim patronumsun' ikilemini çözmemiz gerekiyor."

"Ben çoktan hallettim."

"Nasıl?"

"Ağzına boşalarak. O sihirli iksiri içtiğin anda bana ait oldun. Benim gücümü aştın. Sen benim krallığımın kraliçesisin."

Yastığa yaslanarak gülüyorum. "Ciddi olmaya çalışıyorum."

Dolgun alt dudağına dilini bastırarak, sıcak ve erkeksi bir şekilde büyülenmiş gibi yüzüme bakıyor. Ama devam ederken sesi daha ölçülü. "Ciddi mi istiyorsun? Tamam, ciddi olacağım. Dört yaşındayken babanın seni terk ettiğini anladığın günü anlat bana."

Ona gözlerimi kırpıştırıyorum ve gülümsemem kayboluyor. Bunu beklemiyordum. "Oh. *Gerçekten* ciddi misin?" Bu, tüm yaralarımın en ciddi olanı. Aslında, onların da sebebi bu.

Ace bunu anlıyor gibi. "Anlat bana."

Ve böylece, Ace'e daha önce hiç kimseye anlatmadığım şeyleri itiraf ediyorum. "Şey, o güneşli bir cumartesi sabahı, sigara almak için dışarı çıktık

ve bir daha geri dönmedi. Ben verandada Sky ile sevdiğimiz küçük atlarla oynuyordum. Onlar için ayakkabı kutularından yaptığımız bir ahır vardı. Annem dışarı çıktı, verandaya oturdu ve bizim oynamamızı izledi. Bu en eski anılarımdan biridir. Güneş batana kadar orada oturdu ve sessizce ağladı. O zaten biliyordu."

Ace'in kolları ve bacakları gevşek bir şekilde bana dolanmış ve beni sıkıca sarıyor. "Çok zor."

"Evet. Çok klişe. Ama aynen öyle oldu. Bildiğimiz kadarıyla yeryüzünden kayboldu. Sonra annem kuaföründen birinin onu gördüğünü ve Oklahoma, Tulsa'da çalıştığını öğrendi. Annem onu yüzleşmek için oraya gitti ama o adını değiştirmiş ve yeni karısıyla birlikte yaşıyordu, yasal olarak boşanmamış olsalar da."

"Ne korkak adam."

"Evet. Bizden saklandı, böylece bize karşı sorumluluk almamak ve bizim için para ödememek istedi. Bizden kurtulmak için o kadar çok istedi ki, bizden kaçmak için kendine tamamen yeni bir kimlik yarattı. Yani, kim böyle bir şey yapar ki?"

"Dürüstlüğü ve kendine saygısı olmayan biri." Parmakları dalgın dalgın benimkilerle oynuyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ailen için de."

İstedğimden daha ağır bir şekilde iç çekiyorum. "Biliyor musun, artık gerçekten umursamıyorum. O gittiğinde kurtaracak bir şey kalmamıştı zaten. Her zaman onsuz daha iyi olduğumuzu hissettim."

"Bence öylesiniz. Ve onun ya da başka birinin yardımı olmadan ne kadar yol kat ettiğinize bakın. Hepsi sizin sayenizde."

"Sanırım öyle." Ve sanırım onun aşırı cömert tekliflerini geri almayacağını kabul ediyorum. "Sıra sende."

"Hala sen," diye ısrar etti. "Waikiki'de o gece bana gülümsediğin için. Ben Grinch gibiydim. Kalbim üç kat büyüdü ve küçük, acımasız kafesinden fırladı. Uzun zamandır ilk kez gerçek mutluluğu tadabileceğimi hissettim."

Bu beni gülümsetir. "Şey, sevindim." Ve dikkatlice sorarım. "Peki ya baban? Çok başarılı olmalı."

Ace uzun bir süre sessiz kalıyor. "Karmaşık bir ilişkimiz vardı." Diplomatik bir şekilde ifade ettiğini hissediyorum. "Asla aynı fikirde olmadık."

çok dikkatliydi. Ona aile şirketinden ayrılıp kendi işimi kuracağımı söylemiştim. Üstüne üstlük, iki kardeşimi de işinden alıyordum. Tabii ki, bunların hiçbirinden memnun değildi. Başarısız olacağıma emindi. Bu konuda büyük bir kavga ettik ve ikimiz de pişman olacağımız —en azından ben—pişman olduğumuz şeyler söyledik. Üç saat sonra, kalp krizi geçirerek öldü."

Ona bakıyorum. "Çok üzüldüm. Bir şekilde bunun kısmen senin hatan olduğunu düşünmüş olmalısın."

Başını yumuşak yastıklara yasladı. İçindeki karmaşık pişmanlık kolayca okunabiliyordu. "İyi tahmin."

“Ama bu senin suçun değil. Kendi hayatını yaşamak ve onun hayatını yaşamak istememen çok normal.”

“O öyle görmüyordu. Neyse, meğer haklıymış.”

[illegible]

“Ben CEO'yum. Her şeyi her zaman kontrol etmek benim işim.”

Onu sırt üstü yatırıp vücuduna tırmanıyorum. Göğüslerim geniş göğsünün sıcak yüzeyine bastırıyor. "Eminim her şey yoluna girecek. Belki de o kişiyi çoktan bulmuşlardır ve olayı kontrol altına almışlardır."

Bir elini saçlarıma dolayarak başımı eğdi, beni düşünceli bir şekilde süzdü, yüzümün her ayrıntısını inceledi. "Mümkün. Ve bununla ilgilenmem gerekecek. Pazartesi günü. Şu anda, gördüğüm en güzel kızı yutacağım çünkü ona bu kadar hızlı ve şiddetle aşık olmayı nasıl idare edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Artık neden buna aşık olmak dediklerini anlıyorum."

O böyle biri. Beni ikna ediyor.

Onu öpüyorum. Sıcak dudakları benimkileri açıyor ve öpücük kaygan ve ağgözlü hale geliyor. "Texas, senin yüzünden aklımlı kaçırıyorum."

"İyi," diye mırıldanıyorum ağzına.

Parmakları beni okşuyor, orada olduğunu bildiği ıslaklığı buluyor. Onu amımın her yerine sürüyor, beni kendi azgınlığımla boyuyor, parmaklarını kaygan, titrek merkezime kaydırıyor. "Kızım benim için her zaman çok ıslak." Beni avuçlayıp, inleyene kadar parmaklarıyla oynuyor.

"Benim büyük sikime hazırsın, değil mi Texas? Benden yeterince alamadığın için acıyorsun. Ama yine de daha fazlasını istiyorsun."

Beni geri yatırıyor, parmaklarını sıcak, şişmiş penisiyle değiştiriyor ve yavaşça, yavaşça içeri girerken her damarını hissedebiliyorum. Beni sıkıca tutuyor, boynumu emip ısırırken izler bırakıyor.

Ace, içinde tutamadığı bir tutkuyla benimle sevişiyor.

Bu kadar *değerli* hissetmenin garip bir duygu olduğunu itiraf etmeliyim. Bana, bedenimin ve ruhumun derinliklerine ulaşan, durmak bilmeyen bir zevkle sevişiyor. Kendini tutmuyor. Nazik ama otoriter. Sanki beni tüketmek istercesine, sessiz bir çaresizlikle sevişiyor ve bana daha önce hiç böyle hissetmediğini, görebildiği tek şeyin ben olduğumu fısıldıyor.

Şunu söyleyebilirim: Cash Maddox gibi bir adam, aynı anda çılgınca yoğun orgazmlar yaşarken kulağına çok kirli tatlı sözler fısıldadığında, bu güçlü, hayat değiştiren bir bağ yaratır. Tutuşu ve inlemeleri *gerçektir*. Onu *inanmanı* sağlayan içten bir şehvetle doludur. Ve sadece ona inanmakla kalmaz, ona yaslanıp onu *hissedersin*.

Ona aşık oluyorum ve bunu isteyerek yapıyorum.

Aslında, bir hafta sonu ve bir gecelik çılgın bir ilişki boyunca Cash Maddox'a o kadar aşık oldum ki, tüm bu olanlar başımı döndürüyor.

Şimdilik, o kendi takıntısına teslim oluyor, ben de kendiminkine, çünkü en azından bu gece başka bir şey yapamayacak gibi görünüyoruz.

Gözlerimi açmadan bile, yatağın onun tarafındaki boşluğu hissedebiliyorum.

Gözlerimi açıyorum.

"Ace?" O gitmiş ama yorgan beni sıkıca sarmış. Cevap yok.

Kalkıp çarşafı üstüme sararak oturma odasına giriyorum. Pazar sabahı olmalı. Rustik toprak tonlarındaki sanat eserleri, mobilyalar ve ahşap üzerine eğik olarak düşen altın sarısı güneş ışınları, daireyi daha da rüya gibi bir dünyaya dönüştürüyor. Çılgın manzarayla çerçevelenen lüks iç mekan, mekana hem görkemli hem de rahat bir atmosfer katıyor. Aslında buradan hiç ayrılmak istemiyorum.

Ace terasta yok, ben de dolaşmaya devam ediyorum. Onu mutfakta buluyorum.

Beklediğim gibi abartılı bir manzara.

Mermer mutfak adasında hazırladığı ziyafete bakarken bana göz atıyor. Bir düzine veya daha fazla yiyecek dolu çanta ve kutu var.

"Selam, güzelim." Mangolar, ananas ve papaya içeren dev bir meyve tabağı, krem peynir ve somon füme ile bagel, gurme görünümlü donutlar, zeytin ve peynir içeren bir antipasto tabağı, Fransız ekmeği, omlet, pastırma, patates kızartması, akçaağaç şurubu, taze sıkılmış portakal suyu ve buzlu bir şişe şampanya var. "Bir şeyler sipariş ettim," diyor.

"Vay canına."

"Umarım açsındır."

"Açlıktan ölüyorum."

"Hiç şaşırmadım. Gerçekten iştahın açılmış." O çarpık gülümseme.

Gözleri bu sabah açık gök mavisi.

Dudaklarımı ısırarak gülümsüyorum. "Suçluyum."

Üzerinde sadece gri bir eşofman altı var — Tanrım, yardım et — kalçalarına kadar sarkmış. Gömleksiz, çıplak ayak, tıraşa ihtiyacı var ve çok uzun saçları yataktan kalkmış gibi dağınık. Göğüs kılları, kasları ve eşofman altının kalçalarına sarkmış hali... tam da *aşık olacağın türden bir şey. İkinci randevuda. Ya da belki bunu üçüncü randevumuz sayabiliriz.* "Burada bir orduyu doyuracak kadar yemek var."

"Enerjiye ihtiyacımız var.

Sonra için." "Sonra ne olacak?"

"Yatağa geri döneceğiz. Sana masaj yapacağım, sonra seni arkadan hayvan gibi becerdikten sonra altın rengi gün batımına doğru beni sürersin."

Gülümsüyorum. *Tanrım, bu adam.* "Oh. Yine mi?"

"Evet. Şampanya?" Zaten iki kadeh doldurduğunu fark ettim. Biri sadece yarısı dolu. Diğerini bana uzattı.

"Saat kaç?"

Tezgahın üzerinde duran telefonuna bakar. "İki on beş." Bu hafta sonu ateşli bir rüya gibi geçti. Çok çabuk bitti.

Ve bu gece son gecemiz. Yarın sabah ikimiz de işe dönmeliyiz. "Şampanya için biraz erken değil mi?"

"Hayır. Hafta sonu tatilindeyiz. Daha önce hiç yapmadım. Ve şu anda kesinlikle yapmamam gereken bir şey, ama yine de yapıyorum. O yüzden en iyi şekilde değerlendirelim."

O hiç hafta sonu tatili yapmamıştı. Benim için yaptı. Onun üzerinde bu kadar etkim olması, milyarder yaşam tarzını, şirketini, soruşturmalarını, portföyünü bir kenara bırakıp beni dairesine saklayıp kendine saklaması, başımı döndürüyor.

Ama dünyayı sonsuza kadar uzak tutamayız. Şu anda bile telefonu sessiz modda titriyor.

"Cevaplanman gerekmiyor mu?" "Ben geri ararım."

Bu iş beni gerçekten aşıyor. Belki ikimizi de.

Çünkü bu ne? Biz aslında ne yapıyoruz? Ben CEO'ma kalp şeklinde gözlerle bakarken, o bizim küçük şehvet balonumuzun dışında hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyor.

Mutfak masasında iki paket var, biri büyük, biri küçük. "Onlar senin için. Aç onları."

"Bana bir şey almanı istemiyorum, Ace. Zaten çok şey yaptın. Bu çok..."

"Hızlı, evet. Uygunsuz, belki. Reddedilemeyecek kadar iyi, kesinlikle. Yine de aç."

Beni kaldırıp, büyük mutfak adasının köşesine oturtuyor. Etrafıma sardığım çarşafı belime kadar indiriyor. Açık havanın nispeten serinliği, ortaya çıkan meme uçlarımı sertleştiriyor. Ama artık onun her santimetrekaremi yalamasına, emmesine ve yutmasına o kadar alıştım ki, neredeyse hiç kızarmıyorum. "Hediye yok," diyorum ona.

Ama Ace gidip küçük olanı alır ve bana getirir, çarşafı açar ve dizlerimi ayırarak arasına geçer. Gri eşofman altı, devasa sertleşmesini gizlemeye yetmez. "Lütfen?"

Neredeyse... sevimli bile denebilir - tabii bir alfa milyarder yakışıklısı böyle tanımlanabilirse. Hediyelerini açmam için heyecanlanıyor.

Ben de hediye açıyorum, süslü ambalaj kağıdını dikkatlice çıkarıyorum —böylece isterse tekrar kullanmak için saklayabilir—ve içindeki robin yumurtası mavisi kutuyu ortaya çıkarıyorum. Kutuyu açıyorum.

İçinde bir bileklik var. "Ace." Üç sıra pembe elmas, birbirine geçme altın yuvalarla bir arada tutuluyor. "Bu... gerçek değil, umarım."

"Tabii ki gerçek." Sanki hakarete uğramış gibi.

İnanamayan bir kahkaha atıyorum. "Bunu kabul edemem. Bu çok pahalı olmalı..."

"Tex. Tanrım. Biri sana bir hediye verdiğinde fiyatını analiz etmezsin. Sadece teşekkür edersin." Bileziği alıp bileğime takıyor ve tokasını kapatıyor.

Bu gerçekten gördüğüm en muhteşem şeydi. Elimini uzatıp, ışığı yakalayıp yukarı, aşağı yansıtan elmasların ışıltısını hayranlıkla seyrettim. "Çok, çok güzel... ama *gerçekten* kabul edemem..."

"Protestoyu bırak. Al." Daha büyük kutuyu yanıma koyar. "Bu daha pratik."

Pratik mi? Tamam, merak ettim. Kutuyu açtım. Ve hayatımda gördüğüm en güzel süet paltoyu çıkardım. "Vay canına." Süeti sevdiğimi nereden bildi? Hem de en sevdiğim kahverengi renkte.

"Teksaslı olduğun ve New York kışlarına alışık olmadığını düşündüm, seni sıcak tutar diye düşündüm." Yine sevimli tavırlarına başladı. İçindeki samimiyet beni öldürüyor. Bu samimiyet, heykel gibi kasları ve eşofmanının içindeki devasa canavarla birleşince, şu anda kaldırabileceğimden çok daha fazlası oluyor.

Kadife yumuşaklığındaki paltoyu parmaklarımla okşuyorum. Ralph Lauren marka. "Arkasında bile biraz saçak var." Saçakları sevdiğimi nereden biliyor?

"Teksaslı gibi görünüyordu. Sana yakışır diye düşündüm." Ceketini nazikçe omuzlarıma örter, kalçalarını öne doğru kaydırır, böylece çıplak amım neredeyse onun sikine değecek hale gelir. Sik o kadar sertleşmiştir ki, başı eşofmanının belinden dışarı çıkmıştır. Çok seksi görünüyor ve üzerinde ıslak bir iz var.

"Çok güzel, Ace. Ama durmalısın..."

Dilini ağzıma sokup yavaşça öpüyor. Ben de teklifini kabul edip dilini nazikçe emiyorum. İnliyor, eşofman altını aşağı indirip sikini geniş başı içime zar zor girecek şekilde yerleştiriyor. "Sana verdiğim her şeyi alacaksın. Ne zaman vermek istersem. Teşekkür et, Ace." Kalçamı kavrayıp sikini daha derine sokuyor.

O çok büyük ama ben çok ıslakım. Kalın sürtünme beni çoktan boşaltmaya başlıyor. "Teşekkür ederim, Ace," diye inliyorum, onun ağır, delici penisi sonuna kadar içeri girerken.

Ace yine istediğini elde etti.

Dusty

UT kütüphanesinin en üst katındaki sessiz köşede turuncu kanepede oturuyorum. Gençliğimin büyük bir bölümünü, hedeflerime ulaşmak için deli gibi çalışarak geçirdiğim yer.

Burada olmak istemiyorum. Bazen okuldan arkadaşlarımla alışveriş merkezinde takılmak istiyorum. Neyse, saatime bakıyorum ve gazete dağıtma zamanı geldi. Sonra kalan parayla marketten bir şeyler alacağım, belki bir somun ekmek ve konserve spagetti alabiliriz. Acıktım.

Annem işte olacak. Sky, ona hak ettiği kadar iyi davranmayan erkek arkadaşlarıyla takılacak.

Bize spagetti yapacağım, sonra ders çalışmaya devam edeceğim. UT'ye girebilmek için tüm derslerden A almam gerekiyor. Daha çok çalışmalıyım. Anneme kirayı ödemesinde yardım etmeliyim ve sınavımı geçmeliyim, bunu yapmalıyım...

Uyanıyorum, çok derin bir uykudan yavaşça yüzeye çıkıyorum.

Rüyalarım çok canlıydı ve hala bilincimin kenarlarından sızarak yavaşça kayboluyor.

Şu anda, bu son derece lüks ortamın karanlığında, burada olduğumun farkına varıyorum.

Başardım.

New York'tayım.

Her zaman hayalini kurduğum, uğruna çalıştığım ve çabalamış olduğum yerdeyim. Aynı zamanda patronumun yatağındayım.

Hafta sonu seks maratonumuzdan dolayı ağrılar içinde, onun menisiyle dolmuş, odasının karanlığında bile ışığı yansıtan elmas bileziği hala parmağımda.

küçük bir ses beni azarlıyor.

Her şeyi mahvettin, Dusty, diye azarlayan bir ses duyuyorum. O devasa orgazm çubuğu ve ona bağlı CEO için tüm kariyerini mahvettin.

Hayır. Burada olan bu değil. Bu öyle bir şey değil. Bu sadece seksten çok daha fazlasıydı.

Onun parlak zırhlı şövalyen olduğunu mu sanıyorsun? Onun diğerlerinden farklı olduğunu mu sanıyorsun? Yanında kalıp seni asla terk etmeyeceğini mi sanıyorsun?

Bilmiyorum. Bu soruyu cevaplamak biraz zor.

Ona aşık olduğunu düşündüğün için hayalindeki işi bırakmaya hazır mısın?

Hayır

İkisini birden yapamazsın! Birisi öğrenecek! Ofiste herkes senin hakkında konuşacak. Lacey bu konuyu çok sevecek.

Kahretsin.

Bu işi yatarak elde etmediğimi biliyorum. Ama ofiste tek bir kişi bile bu hafta sonu olanların en ufak bir ipucunu yakalarsa, kariyerime veda edebilirim.

Her katkı, her başarı, her terfi veya fırsat, CEO'ya harika bir oral seks yaptığım için benim sayemde olacak. Bunun için nefret edileceğim ve kimseyi suçlayamam.

Ace ve Tex birbirleri için yaratılmış olabilirler. Ama Cash Maddox ve Dusty Rose birlikte olamazlar, bu kadar basit.

Bu mutlaka doğru değil.

O senin patronun! Sen onun çalışanısın! Mutlu sonların olmadığını bildiğin halde hayal kurmayı bırak! Gerçek hayatta hiç gördün mü?

Hayır. Ama bu demek değil ki...

Dusty, gerçekçi ol. Güzel bir hafta sonuydu. Ama şimdi Pazartesi sabahı.

Keşke kafamdaki o ses susar. Ne yazık ki, haklı.

Bugün, gerçekliğin hayatımıza yeniden girip dişlerini geçireceği gün. Ace artık bundan kaçamaz. Ben de kaçamam.

Ya hayalindeki işinden vazgeçersin ya da hayalindeki adamdan vazgeçersin. Seçim senin.

Hayatım boyunca kurduğum New York hayallerimi, beni ayakta tutan tek şeyi, sırf sonunda ciddi bir nymphomaniacal şehvet yaşadım diye nasıl terk edebilirim? Sikle sarhoş endorfinlerim tüm hayat planlarımı mahvetmeye çalışıyor.

Onlar her zaman gider, bunu biliyorsun.

Biliyorum.

Babam gitti. Annemin umut bağladığı tüm ezikler: hepsi gitti. Sky'a birbiri ardına sözler veren tüm pislikler ve aptallar: gitti. Hayatımda gerçekten yanımda kalan tek bir erkek bile tanımadım. Üzücü, evet, ama yüzde yüz doğru.

Ama Ace farklı olabilir. O farklı. Bana söz verdi ve ben ona inandım.

Bu çok riskli! Hayatınla Rus ruleti oynuyorsun, bunu yapmaya hakkın yok.

Onun sıcak, rahat kollarında kalmayı ne kadar istesem de, sağduyum galip geliyor. Gerçekten güvenilebileceğim tek kişi kendimim ve ne kadar zor olursa olsun, kendimi ve geleceğimi seçmek zorundayım.

Ve bu çok zor.

Onu uyurken izliyorum. Yüzü huzurlu, mükemmel ağzı rahat. Güçlü burnu, hafif kıvrımlı kirpikleri, koyu sakalları. Şafak ışığında yüz hatları büyüleyici görünüyor. *Yüzünü çok seviyorum.*

Onu uyandırırsam, kalmam için ikna edecektir. Yatak odası mavisi gözleriyle bana bakacak ve demir gibi güçlü kollarıyla beni saracaktır. Bana evrenin her şeyini isteyebileceğimi hissettirecek ve benim için elde edecektir. Ve onun söylediği her kelimeye inanacağım.

Onu seviyor

muyum?

Muhtemelen.

Ve şimdi içimdeki seks tanrıçası sözünü söylüyor. *Seviyorsun. Gerçekten seviyorsun.*

yapmak.

Sevmeyi biliyor muyum?

Muhtemelen hayır. Her halükarda çok hızlı. Aşk olamaz. Sadece şehvet. *Ateş gibi. Hayatında başına gelen en güzel şey.* Bunu öğrenmek için her şeyi feda etmeye hazır mıyım?

Kafamdaki bu konuşma beni rahatsız ediyor. Ama gerçekçi olmam gerektiğine ikna etti. Sarhoşken başlayan şey

, büyük olasılıkla kariyerimi mahvedecek tam bir utanç haline dönüşecek.

Ve Ace'yi de düşünmem gerekiyor. Şu anda endişelenecek çok şeyi var. Hatta benim dikkatini dağıttığımı söyledi. Yapması gereken şey işine konsantre olmak. Onun Titanic'inin buzdağı olmak istemiyorum.

Aramızda biraz mesafe koymalıyız.

Şirketini görmezden gelmeye devam edemez. Ve ben de hayatımın fırsatını, beni sikmeye devam etmek isteyen, etkileyici (ve inanılmaz derecede mükemmel ve aynı zamanda devasa) bir penisi olan yakışıklı bir adam yüzünden çöpe atamam.

Çok dikkatli bir şekilde, kolunun altından kendimi çekiyorum. Aynen aylar önce Waikiki'de yaptığım gibi.

Parmak uçlarında yürüyerek kıyafetlerimi ve çantamı buluyorum. Telefonuma bakıyorum. Saat 4:17.

Kalem ve kağıt ararken buluyorum. Hawaii'deki otel odasından kalma küçük not defteri. Bu beni çok etkiliyor. O da benim gibi saklamış.

Ace

Keşke burada seninle kalabilseydim, gerçekten. Ama kendimize dürüst olmalıyız. Ben senin için çalışıyorum. İkimiz de bunun önemli olmasını istemiyoruz, ama önemli. H 'deki hafta sonumuzu çok sevdim. Çok. Ama tüm bunları nasıl halledeceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım var. Lütfen bunu daha da zorlaştırma. Çok üzgünüm.

xx,

Tex

Kağıtların üstüne bileziği bırakıyorum. Süet ceket hala mutfakta. Onu da almayacağım.

Çok sessizce, onun dairesinden çıkıyorum.

Sokağa çıkınca bir taksi durur ve ben binirim. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırır. Çantamda kompakt pudramı ve dairemin anahtar kartını ararken fark ederim ki... Kahretsin. Burada değil. Tek bulabildiğim iş için anahtar kartı

. Beynim, daire anahtarını nerede bırakmış olabileceğimi geriye doğru sarar ve midem düğümlenir. Hâlâ ofisteki masamın üzerinde.

"Affedersiniz," dedim şoföre, "yolumuzu biraz uzatabilir miyiz?"

Ofise vardığımda saat 4:42. Boynumda geçiş kartım var ve personel spor salonu ile havuz 24 saat açık olduğu için binaya girebileceğimi biliyorum, ama ofisin kendisi hakkında hiçbir fikrim yok.

Yeni iş arkadaşlarımdan birine rastlama düşüncesi, ofisin kilitli olması düşüncesinden daha kötü geliyor. Muhtemelen beni gördükleri anda, tüm hafta sonu ne yaptığımı tahmin ederler. Eve gidip uzun bir duş almalı ve cuma günü giydiğim kıyafetlerin aynısını giymemeliyim.

Neyse ki anahtar kartım çalışıyor.

Ofis sessiz. Sadece birkaç ışık yanıyor ve geniş alana dağılmış motivasyonel sözlerin yazılı olduğu neon tabelalar var.

Her zaman imkansız gibi görünür, ta ki gerçekleşene kadar. Sanırım bu Nelson Mandela'nın sözüydü. Teşekkürler Nelson. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Herkes birlikte ilerliyorsa, başarı kendiliğinden gelir. Bu Henry Ford'un sözüydü, yanılmıyorsam.

Elmas, işine bağlı kalmış bir kömür parçasıdır. Bunu hatırlayamıyorum. Ama geride bıraktığım bir elmas bileziği hatırlatıyor.

Hayatımın ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor. Ve *kendi* elmaslarımı alabilmeyi ne kadar istediğimi. Ve gitmem gereken yere *kendi başıma* ulaşmayı. Her zaman olduğu gibi. Kararlılığımı pekiştiriyor: Kariyerimi çöpe atamam, yapamam.

O yerin boş olduğunu görünce rahatladım.

Masama geldiğimde, terk edilmiş kahve fincanımın yanında anahtarım duruyordu.

ana

htarı Tanrıya şükür.

mı Anahtarı alıp hızla fuayeye doğru ilerlerken

bir şey dikkatimi çekti. Hareket. Ortak çalışma alanlarından birinde. İnsanların tek başına veya küçük gruplar halinde çalışabileceği cam ofisler. Ses geçirmez ve insanların yoğun ofisin gürültüsünden uzaklaşırken yine de ofisin bir parçası olabilmeleri için tasarlanmışlar.

Işıklar kapalı ama masaüstü bilgisayar açık, sabahın erken saatlerinde parlak bir şekilde ışık saçıyor.

Bu garip. Sabahın 4:30'unda kim çalışır ki? Yani, hepimiz A tipi kişilikleriz ama bu saçmalık.

Sırtı bana dönük ama saçlarını tanıdım. Tabii ki tanırım. Bu kadar uzun ve düz sarı saçlı tek kadın var, sanki onun markası gibi.

Rylee Winters.

Demek onun hakkında söyledikleri doğruymuş. Bu işte bir terslik var. Benim bakışlarımı hissederek dönüyor.

Beni görür görmez, üzerinde çalıştığı ekranı aniden kapatıp oturumu kapatıyor.

Kahretsin.

Çantasını alır ve odanın kapısını arkasından kapatır. "Merhaba, Dusty."

"Merhaba, Rylee."

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?" Sesi hafif ama bana sert ve çok dikkatli bir bakış atıyor. Hafta sonu seks partisi yaptığımı anladığına şüphem yok.

Takside kendimi düzgün göstermeye çalıştım ama başarabildiğimden emin değilim. Saçlarım dağınıktı ve yanaklarım hala kızarmıştı. "Bu hafta sonu bir arkadaşım da kaldım ve evimin anahtarını unuttuğumu fark ettim. Sen nasılsın? Erken geldin."

"Üzerinde çalıştığım bir projeyi bitirmek istedim. Uyuyamadım, o yüzden biraz iş yapayım dedim."

"Oh." Gerginliği azaltmak için biraz gülümsedim. "O motivasyon sözleri işe yarıyor olmalı."

Çantasını omzuna atıyor ve ipeksi saçları sallanıyor. "Bu arada, hafta sonları Cash'in 'arka kapısını' gözetleyen bir adam var. Çünkü ben kıskanç eski sevgili tiyiyim, ne yapayım? Bu benim zayıflığım."

Yüzümün solduğunu hissediyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Beni görmüş.*

"Ben de eskiden o kapıdan girerdim, biliyor muydun?" Sorusu acımasız ve incitici.

"Ben, şey... hayır." Hayatım, tüm o çalışmalar, dersler, stajlar, uzun zamandır gösterdiğim çabalar, kelimenin tam anlamıyla gözlerimin önünden geçiyor. Ace de öyle. *Ona da daha az göze çarpan girişinden gelmesini söylemiş olmalı. Bana söylediği tüm o güzel sözleri ona da söyledi mi? O anın heyecanıyla ona aşık olduğunu söyledi mi?*

Rylee yanımdan geçerek kapıya doğru yürüdü. "Bu sabah beni burada gördüğünü kimseye söylememeni tavsiye ederim. Cash'e, Noah'a, Penelope'ye, Lacey'e, hiç kimseye. Eğer bunu yapabilirsen, senin sırrını ekipten saklarım. Eminim patronunla yattığını öğrenirlerse çok ilgilenirler.

Patronla yatıyorsun. Ne zamandır devam ediyor? İşe girmeden önce mi başladı? Açıkçası çok etkilendim. Bu işi *gerçekten* istemişsin."

"Öyle değildi." Vay canına, çok soğuk kalpli. Ve ben buna tepki veriyorum. Kendimi durduramıyorum. "Sen olduğunu biliyorlar."

Sarsılmış bir şekilde gözlerini kırıştırtıyor. Ama sonra buz kraliçesi tavrını geri kazanıyor. "Benim olduğumdan şüphelenebilirler. Ama kanıtlayamazlar. Sen de kanıtlayamazsın. Kendine bir iyilik yap ve sırrımızı sakla."

Rylee beni çok iyi tanımıyor. Benim kolay lokma olmadığımı bilmiyor. Ya da zor olmak zorunda kaldığım için sert olduğumu bilmiyor. Ama aynı zamanda nazik deim, çünkü her zaman azim ve nezaketin istediğini elde etmenin en iyi yolu olduğunu öğrendim. Benim için bu, şimdiye kadar işe yarayan tek kombinasyon. "Sadece söylüyorum, bu dünyadaki en kötü, en bariz soygun. Bu ofisteki herkes senden şüpheleniyor. Ve bu şekilde onu asla geri kazanamayacaktın."

Cash'in adı geçince, yüzünde bir kırılma belirir. Onun tamamen kötü olmadığını, sadece çok incinmiş olduğunu görebiliyorum. Onu sevmiştir. Hala seviyor. O kadar çok seviyor ki, yaptıklarının ne kadar çılgınca olduğunu göremiyor.

Onu anlayabiliyorum. Onun ne kadar kolay aşık olabileceğini biliyorum. "Bunu düzeltmek için geç değil, Rylee."

Tereddüt ediyor. Birkaç saniye düşünmek için zaman istiyor.

"Sana yardım ederim," diyorum. Ama yine bakışlarımı fark ediyor. CEO'nun binasının arka kapısından çıkarıldıktan sonra olanların barizliği.

Kıskançlığının geri geldiğini görüyorum. Aşağılama. "Neyi düzeltmek? Dediğim gibi, işe erken geldim. Eğer bunu biriyle konuşmakta ısrar edersen, seni de benimle birlikte batırırım."

Bununla birlikte, dışarı çıkar.

CASH

Yana dönüp ona uzanıyorum. Yatağın onun tarafının boş olduğunu görüyorum.

Gözlerim açılır ve onun bıraktığı boşluğu *hissediyorum*. Ona her şeye kattığı sıcak güzellik olmadan, odanın enerjisi soğuktur. "Tex?"

Cevap yok. Çantası ve kıyafetleri gitmiş.

Siktir.

Yorganı atıp kalkıyorum. Sanki Hawaii'ye geri dönmüşüm gibi, ama bu sefer çok öfkeliyim. Olan onca şeyden sonra nasıl veda etmeden gidebilir?

Beni öpüp işe gitmeden önce evine gitmesi gerektiğini söyleseydi, anlardım. Şoförüm onu eve bırakırdı.

Onunla tekrar seviştikten sonra, onun muhteşem vücudunu iki kez tatmış olsaydım.

Onu eve bırakmak isterdim, ama şimdilik bu konuyu gizli tutmak en iyisi.

Ama öylece çıkıp gitmek? Ne lan bu?

Yani yine aynı günün tekrarı. Bir not arıyorum ve b u l uyorum.

Bıraktığı elmas bileziğin altında. *Lanet olsun, Tex.*

Ace,

Keşke burada seninle kalabilseydim, gerçekten. Ama kendimize dürüst olmalıyız. Ben senin için çalışıyorum. İkimiz de ne kadar

Bunun önemli olmasını istemiyorum, ama önemli. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu çok sevdim. Çok. Ama tüm bunları nasıl halledeceğimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen bunu daha da zorlaştırma. Çok üzgünüm.

xx,
Tex

Notu yumruğumda buruşturuyorum.

Ama sonra açıp düzeltiyorum. Çünkü bu onun. Saklamak istiyorum ve her bir maddenin üzerinde onunla birlikte durup, her konuda yanıldığını ikna edeceğim.

Kendimize *dürüst* olalım mı?

Telefonumu alıp onun numarasını arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Şimdi beni dinle, Texas. Dürüstlük mü istiyorsun? İşte sana dürüstlük: Şimdi ofise gidiyorum ve tüm şirkete birlikte olduğumuzu söyleyeceğim. Çünkü biz birlikteyiz. *Birlikteyiz*. İstersen bunu çatıdan bağırırım. Sana bağımlıyım ve seni seviyorum. Duydun mu? Sana söyledim! Kimsenin bilmesini umursamıyorum. Steroid almış kaçak bir tren gibi olması umurumda değil. Tek umursadığım şey, bu gece seni tekrar görebilmek. Eğer seni lanet bir mağara adamı gibi omzuma atıp, tekmeleyip bağırarak ofisten taşımam gerekirse, yaparım. *Bu* sana yeterince dürüst mü?

Hala çıplak, sikim dik ve onun beni yine terk etmesine çok kızgın bir şekilde notu okurum.

"Evet, benim için çalışıyorsun. Ne olmuş yani? Benim için çalışan bir sürü insan var! Bu birlikte olamayacağımız anlamına gelmez. İkisi birbirini dışlayan şeyler değil. Ben lanet olası CEO'yum! Şirketin çoğunluk hissesi bana ait! Kararları *ben* veririm. Ve kararım şu: Seni istiyorum. Hayatımda ilk kez, bu konuda yarım yamalak davranmak istemiyorum. *Her şeyimle* varım, Texas. Artık benden kaçmayı bırak."

Listeyi kontrol ediyorum.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu çok sevdim. Hem de çok. Bu beni biraz olsun sakinleştiriyor. "Evet. Hafta sonumuz muhteşemdi, değil mi tatlım? Ben de çok sevdim. Ve işleri zorlaştırmıyorum. Daha kolay hale getiriyorum

kolaylaştırıyorum. İmparatorluğum etrafımda çökse bile umurumda değil. Sen imparatorluğumda değilsen, bu benim için önemli değil. Ya da en azından yakınında. Daha fazla imparatorluk kurabilirim. Daha önce yaptım, ne gerekiyorsa yapabilirim. Üzgün olmak konusunda ise, Tex, çok üzgün olmalısın! Ama bu gece bunu telafi edebilirsin. Hoşça kal öpücüğü bile vermeden gittiğin için tatlı poponu şaplakladığımda *çok* pişman olacaksın. *Kahretsin, yine sertleştim.* "Şimdi kapatacağım ve ofise geleceğim, buluşup her şeyi konuşacağız. Artık kaçmak yok. Sana *ihtiyacım var*, bebeğim."

Lanet olsun. Çılgın bir sapık gibi konuştuğum için sinirlenerek telefonu kapatıyorum.

Ama sesimin tonunu düşüremeyeceğim gibi görünüyor. Onu çok uzun süredir görmemiş bir bağımlı gibi ona can atıyorum. Kalbim sanki *biri*, tabii ki o, göğsümün içine girip yumruğuyla sıkıyor gibi.

Onun terk edilme sorunları var, anlıyorum. Bana her şeyi anlattı. Benim yanında kalacağıma güvenmiyor. Genç ve deneyimsiz ve bunun bir sonraki aşama olduğunu henüz anlamıyor. Bu tür bir kimya sadece kıvılcım saçmaz, *yakar*. İz bırakır. Feromonlarımız o kadar elektrik yüklü ki, beni lanet olası iziyle damgaladı.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Tek bildiğim, gözümün gördüğü tek şeyin o olduğu.

Bu hafta sonu boyunca, ona olan takıntım, hayır cevabını kabul etmeyen bir canavara dönüştü. Ve benim sikim de öyle. Lanet şeyi *sönüyor*.

Evet, seks inanılmazdı. Tutkulu. Şefkatli. Vahşi. Tam kıvamında sapkın. Nazik. Ve hepsi eşit ölçüde, o kadar tatlı ve ateşli bir şehvet çılgınlığına karışmış ki, hiç bitmesin istiyorsun. Sanki ruhlarımız çarpışmıyor, eriyip birleşiyordu. Gözlerine baktım ve onun da benim için benim için olduğu kadar aşık olduğunu görebiliyordum.

Aramızda açıkça kaynayan duygulara teslim olmak istememesi beni sinirlendiriyor. Ama aynı zamanda beni her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

İstedigimi almaya alışkınım. Ve Teksaslı kızımı istiyorum.

Duşta sikimi yumruklamama neden olan o azgın, sinirli enerji.

Ama vaktim yok. Ve sikimde onun elini istiyorum. Üstümde, yüzüme binmiş, mükemmel amını dilime sürterek

dilime sürtm e s i n i i istiyorum. Onun içine girip, tekrar tekrar, tekrar tekrar, sıcak spermlerimi onun içine fişkirtmadan önce.

O benim. Onu elde etmek ve elde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve bunun bana neye mal olacağı umurumda değil.

Dusty

Daireme geri dönüp duşa giriyorum. En az yirmi dakika sıcak ve buharlı duşun keyfini çıkarmayı planlıyorum. Tabii ki bu, hafta sonu eğlencelerimdeki sıcak ve buharlı duştan farklı bir şey ve onu üzerimden yıkamak beni neredeyse üzüyor. Tex ve Ace arasındaki aşkın artık bittiği çok muhtemel.

Tabii, tabii. Geçen sefer de öyle demiştin.

Ve ondan önceki sefer de.

Mükemmel su basıncıyla stresimi en aza indirmeye çalışan yağmur duşunun altında dururken, yeni keşfim hakkında ne yapmam gerektiğini düşünürüm.

Ace'e Rylee'den bahsetmeli miyim?

Tabii ki söylemeliyim. Tabii ki söyleyeceğim, her ne kadar beni ve Ace'i tüm şirkete ifşa etmekle tehdit etse de ve ofisteki herkes hemen işimi yatarak aldığıma düşünse de.

Yine de, sonunda doğru olanı yapacağımı biliyorum.

Lanet olsun bu vicdan azabı. Sonunda her şeyimi kaybetmeme neden olacak. Ama Ace, yıllarca emek vererek kurduğu işi ve milyarlarca doları kaybedebilir.

ve milyarlarca doları da. IE'ye yıllarca emek veren Noah ve Colton da öyle. Bunu engellemek için elimden geleni yapmazsam kendimi asla affedemem.

Kendi kariyerini feda ederek mi?

Ne yazık ki, bilinçaltımın sorusunun cevabı evet. Belki şirketlerini kurtarırsam bana karşı yumuşak davranırlar.

Ve böylece, tam yirmi dakikalık buharlı mutluluğun ardından, duşu kapatıp, mobilyalı dairemde bulunan yumuşacık havlulardan biriyle kendimi kuruladım. Bu, şimdiye kadar kullandığım en yumuşak havlu, kendi duşumda aldığım en güzel duş, en güzel banyo paspası, en şık yatak odası ve daha niceleri.

Haberler duyulur duyulmaz, muhtemelen birkaç gün içinde taşınmak zorunda kalacağım. Emma'nın evinde kalıp, kahve servisi yapan bir iş bulmak için New York'un acımasız sokaklarına düşeceğim. Bu sorun başka bir günün meselesi, en azından bugünlük.

Hem şık hem de profesyonel görünen açık mavi bir triko elbise seçiyorum. Aynanın önünde durup biraz maskara ve dudak parlaticısı sürüyorum. Saçlarımı uzun ve açık bırakıyorum.

Hazır ol ya da olma, Cash Maddox, günü kurtarmaya geliyorum. Ve sonra tüm umutlarımı ve hayallerimi yok ettikten sonra enkazdan çıkmanın bir yolunu bulacağım.

Telefonumu şarj aletinden çıkarıyorum ve Ace'den bir arama geldiğini fark ediyorum. Beni yine ektiğim için mutlu olmayacak, ama ikimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyoruz.

Bir mesaj bırakmış. Dinlemeden önce tereddüt ediyorum.

Bana evet, güzel bir hafta sonu olduğunu söyleyeceğini umuyorum. *Öyle muhteşem bir hafta sonu ki, kendini kaybedip, sadece romanlarda ya da Netflix'teki ucuz romantik komedi filmlerinde olan türden sonsuza kadar mutlu bir hayat dilersin.* Ama dikkat çekmemek en iyisi. İşler biraz sakinleşince beni arayacağını söyleyeceğinden eminim. Mesajı dinliyorum. Alçak, boğuk sesi, o yaramaz ağzını ve bana yaptığı tüm şeyleri anında canlandırıyor.

"Şimdi beni iyi dinle, Texas. Dürüstlük mü istiyorsun? İşte sana dürüstlük: Şimdi ofise gidip tüm şirkete bizim birlikte olduğumuzu söyleyeceğim. Çünkü biz birlikteyiz. Biz *birlikteyiz*. İstersen çatılardan bağırırım. Sana bağımlıyım ve seni seviyorum. Duyuyor musun? Kimsenin bilmesini umursamıyorum. Bunun steroid almış bir yük treni gibi olması umurumda değil. Tek umursadığım şey, bu gece seni tekrar görebilmek. Eğer seni lanet olası bir mağara adamı gibi omzuma atıp, tekmeleyip bağırarak ofisten taşımam gerekirse, yaparım. *Bu* sana yeterince dürüst mü?" Heyecanlı bir sessizlik olur. "Evet, sen benim için çalışıyorsun.

Ne olmuş yani? Benim için çalışan bir sürü insan var! Bu birlikte olamayacağımız anlamına gelmez. İkisi birbirini dışlayan şeyler değil. Ben şirketin CEO'suyum! Şirketin çoğunluk hissesi bana ait! Kararları *ben* veririm. Ve benim kararım şu: Seni istiyorum. Hayatımda ilk kez, bu konuda yarım yamalak davranmak istemiyorum. *Her şeyimle varım*, Texas. Artık benden kaçmayı bırak." Öfkesini sürdürürken sesi yumuşar. "Evet. Hafta sonumuz muhteşemdi, değil mi, bebeğim? Ben de çok sevdim. Ve işleri zorlaştırmıyorum. Daha kolaylaştırıyorum. İmparatorluğum etrafımda çökerse umurumda değil. Sen imparatorluğumda değilsen, bu benim için önemli değil. Ya da en azından yakınında. Daha fazla imparatorluk kurabilirim. Daha önce yaptım, ne gerekiyorsa yaparım. Üzgün olmaya gelince, Tex, üzgün olmalısın! Ama bu gece bunu telafi edebilirsin. Hoşça kal öpücüğü bile vermeden gittiğin için tatlı poponu şaplakladığımda *çok* pişman olacaksın. Şimdi kapatıyorum, ofise geliyorum, buluşup her şeyi konuşacağız. Kaçmak yok artık. Sana *ihtiyacım var*, bebeğim."

Vay canına.

Uzun zaman önce, kendime mükemmel erkeği hayal etme izni verirdim. Tam da ihtiyacın olduğu anda, duymak istediğin sözleri söyleyen türden bir erkek.

Senin için savaşacak bir adam. Disney filmlerinde gördüğün gibi hayatını sana adayacak bir adam.

Yanında kalacak bir adam.

Ama bu fanteziyi uzun zaman önce vazgeçtim. Keşke kendimdeki bu idealizmi geri kazanabilsem. Keşke Ace'in bunu geri kazanmasına izin verebilseydim, tabii o da isterse.

Üzücü gerçek şu ki, benim için çok uzun zaman geçti. Yıllarca her gün mücadele ettim. Çalıştım. Çabaladım. Umut etmedim, kazanmak için ne gerekiyorsa *yaptım*. Umut hiçbir zaman denklemde yer almadı, bu yüzden geleceğimi umuda bağlamak benim için inanılmaz zor. Umut etmeye meyilli olan ruhumun bir parçası, dört yaşındayken tanınmayacak kadar zarar gördü.

Gözlerimin arkasındaki acıyı görmezden gelerek omuzlarımı dikleştirip, roller coaster gibi geçecek bir güne hazırlandım.

Dairenin kapısını kapatıp asansörle Sky Walk'a iniyorum. Birkaç dakika orada durup New York trafiğine bakarak hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum.

Sonra Ace'in numarasını arıyorum.

CASH

Ofisime vardığımda, ruh halim berbat. Bu gece onu göreceğim, görmeliyim. Ama saat altı olmadan önce başımdan bir sürü bela geçecek.

Saat sabahın 7:30'u bile olmamış, bu yüzden ofisime geldiğimde beni bekleyen iki kardeşimin değil, üçünün de olduğunu görünce şaşırıyorum.

Ofisimdeki çeşitli sandalyelerde oturuyorlar, Noah ve Colton kanepelerde, Alexander ise sanki burası onun eviymiş gibi ergonomik masamın sandalyesine yerleşmiş. Barın üzerindeki makineden aldıkları kahve fincanlarını ellerinde tutuyorlar.

"Bütün ailemin istilasına uğramış olmanın bu muazzam zevkini neye borçluyum?"

"Bunu bir müdahale olarak düşün," diyor Alexander. Dördümüzün en büyüğü olan Alex, belli bir stoiklik sergiliyor. Doğduğundan beri en büyük oğul olarak babamızın beklentilerinin yükünü her zaman omuzlarında taşımıştır. Bunun kolay olmadığını çok iyi biliyorum. "Kontrolünü kaybediyorsun Cash, bu çok açık. Buraya sana ne olduğunu öğrenmek ve şirketini tam bir yıkımdan kurtarmak için geldik."

Kahretsin. Kahveye ihtiyacım var. "Bana da bir tane doldurur musun, Colton?" Köpük makinesi falan olan, dünyaya mal olan espresso makineleriyle hiç uğraşmadım. Sade, bol kahveyi tercih ederim.

Noah hemen sorguya çekmeye başladı. "Bütün hafta sonu neredeydin? Seni kaç kez aramaya çalıştığımızı biliyor musun?"

Telefonumu çıkarıp cevapsız aramaları kontrol ettim. "Otuz yedi mi?" En son aramaları Tex'in araması olmadığından emin olmak için gözden geçirdikten sonra telefonumu cebime geri koydum.

Kardeşlerimin endişelerini ciddiye almam gerektiğini anlıyorum. Burada her şeyi kaybedecek olan benim. Ama hiçbir şey eskisi kadar önemli gelmiyor, Tex hayatıma yeşil gözlü bir yıkım topu gibi girip her şeyi paramparça etmeden önce. Şu anda benim için en önemli şey o. Hislerimde karmaşık bir şey yok. Onu istiyorum ve onu elde etmek için her şeyi feda ederim. Bundan mutlu değilim, ama durum bu.

Aslında, bunu sil. Bundan mutluyum. Mutluluk, benim pek aşına olduğum bir duygu değil. Şimdiye kadar. O gün, plajda, minicik leopar desenli bikiniyle bir Teksaslı kız masamın önünden geçene kadar. Şimdi hissedebildiğim tek duygu bu. Onun varlığı. Onun benim olması.

Onu nasıl elde tutacağımı ve benden kaçmayı nasıl engelleyeceğimi bulabilirsem

Deri koltuklardan birine oturdum, istemeden de olsa ağırlığımı koyarak çünkü onu çok özledim — ve Colton kahve fincanını önüme koyar. "Şu anda biri dikkatini dağıtıyor ve biz sadece kardeşlerin değil, aynı zamanda iş ortakların olarak da, hoşuna gitse de gitmese de senden bazı bilgiler alacağız."

"O kim?" diye sorar Alex, doğrudan.

Noah mavi gözleriyle bana bakar. Hawaii'de biriyle tanıştığımı ona zaten itiraf etmiştim. Ve Tex'e, birlikte olduğumuzu herkese duyuracağımı söylemiş olmama rağmen, bu konuyu açmadan önce tereddüt ediyorum. "Tanıştığım biri. Yeni bir gelişme var mı?"

Noah'ı hiç bu kadar sinirli görmemişim. Genelde kolay sinirlenmeyen, rahat bir kardeşidir. Ama bugün değil. "Hangi yeni gelişmelerden bahsediyorsun? SEC, Invested Enterprises hakkında soruşturma açmaya karar verdiği anda hayatından tatile çıktığın gelişmeler mi? Yoksa basın bu bilgiyi taze avın etrafındaki akbabalar gibi yutması an meselesi olduğu gelişmeler mi?"

"Kahretsin." Kız arkadaşım bana da bulaşmış. Bu kelime neredeyse Teksaslıların hafif aksanıyla söylenmiş gibi geliyor.

Üçü de beni tanımamış gibi bana bakıyor. Colton gerçekten gülüyor. "Siktir mi? Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Siktir?" diyorum. "Bu daha mı iyi?"

Cebimde telefonum titreyerek bir arama geldiğini bildiriyor ve telefonu çıkardığımda bir saniye geç fark ediyorum ki ekranda *Tex* yazıyor ve üçü de bunu açıkça görebiliyor. Şu anda kardeşlerimin bana söyledikleriyle ilgili binlerce duygu hissetmem gerekirdi, öfke, azim, kararlılık, her neyse. Ama hissettiğim tek duygu rahatlama. *Mesajımı almış.*

"Bunu açmam lazım."

"Burada cevaplayabilirsin," diyor Noah.

Aramayı açıyorum. "Selam."

Kardeşlerimin dikkatini daha önce çekmemiştiysem, şimdi kesinlikle çekmiştim. Keşke "*Selam*" demeseydim. Nazikçe. Neredeyse umutla.

Neredeyse nefessiz gibi geliyor. "Ace, bu sabah olan bir şey hakkında seninle gerçekten konuşmam lazım. Önemli."

"İyi misin?"

"İyiyim. Senin şüphelendiğin sızıntı ile ilgili. Anahtarımı unutmuşum, bu yüzden işe ilk önce gelmek zorunda kaldım ve sanırım bunu duymak isteyeceksin. Konuşabilir miyiz?"

"Neden şimdi ofisime gelmiyorsun?" Muhtemelen pişman olacağım, ama kardeşlerimin istesem bile gitmeyeceklerini biliyorum. En azından aşık olduğum kızla tanışsınlar. Onu hayatımda istemekte kararlıyım, başka çarem yok. Ve eğer Rylee hakkında bir bilgisi varsa, bu karmaşayı çözmeye yardımcı olabilecek somut bir şey, o zaman onlar da bunu duymak isteyeceklerdir.

"Tamam. Hemen geliyorum. Görüşürüz, Ace." Telefonu

kapattı. Bekledim ve Noah beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Tex?"

Siktir et. "Evet. Tex. Hawaii'de tanıştık. Waikiki'deki otel odamdan adını ve numarasını vermeden ayrıldı. Onu aradım ama bulamadım çünkü Dallas'tan geldiği konusunda bana yalan söyledi. Sonra, cuma günü, yeni junior analistimiz olarak burada ortaya çıktı. Bir çalışanla ilişki kurmak kötü bir fikir, inan bana, elimden gelse ondan uzak dururdum. Ama bu aylar önce başladı ve ben... Sanırım ben... Hayır, *biliyorum*. Ona aşık oluyorum." Kardeşlerim aynı şoklu ifadeyle beni izlerken, sinirli bir şekilde saçlarımı elime alıp çekiştirdim. "Sadece aşık olmakla kalmadım, çoktan aşık oldum. Oltaya, kancaya, kurşuna kadar."

"Dusty Rose mu?" diye sordu Noah. "Hafta sonunu onunla mı geçirdin? Dusty Rose, *Tex* mi?"

"Evet. Dusty Rose, *Tex*." *Benim Tex'im. Benim.*

"Seni pis şeytan." Colton saçlarını karıştırdı ama ben elini ittim. "Dostum, son kez bir çalışanla çıktığında nasıl bittiğini biliyorsun. Yani, *ben* bunu her zaman yapıyorum ama senin benim gibi çekiciliğin yok."

"Siktir git, Colton."

O gülüyor. En azından itirafım bir kardeşimin keyfini yerine getirmiş.

Ama sonra interkomum çalıyor ve Hayley'nin sesi duyuluyor: "Dusty Rose seni görmeye geldi."

Üç kardeşim de dikleşir. "İçeri gönder."

Dusty

Ace'in ofisine girdiğimde Noah ve Colton'ı orada görünce şaşıyorum. Ve onların ağabeyleri olabilecek başka bir adam daha var. O da diğerleri gibi yakışıklı, ama daha kurumsal, ciddi bir havası var. Takım elbisesi muhtemelen benim bir yıllık maaşımdan daha pahalıdır.

İçeri girdiğimde hepsi ayağa kalkar. Maddox kardeşlerin dördü de 1,80'den uzun boyludur. İnternette okuduğum bir makaleye göre, milyarderler ve Manhattan'ın en "evlenilebilir" dört bekarı. Sanki içine batırılmış gibi, hepsi güç, zenginlik ve testosteron yayıyor. Biraz korkutucu.

"Dusty Rose," diyor Ace, benim gerçek adıma duymak garip geliyor, "Noah ve Colton ile tanıştın. Bu da diğer kardeşim Alexander. Alex, Dusty ile tanış."

"Hey, Tex," der Alexander, Ace'in benim için kullandığı takma adın duyulmasıyla Ace'in vahşi bakışına sırtarak, ama önce beni baştan aşağı yavaşça süzdükten sonra. "*Şimdi* anladım."

"Söylemeliyim ki," diye ekledi Colton, "kardeşimize olan etkinden bu kadar endişelenmesek, tüm bunlar çok eğlenceli olurdu. Zavallı çocuk düzgün göremiyor bile."

Demek onlar da bizim hakkımızda biliyorlar. "Oh," diyebildim sadece.

Ace bana doğru yürüdü ama ben bir adım geri attım. Şu anda bana dokunmasını istemiyordum çünkü ikimiz çok gergindik. Ona nasıl tepki vereceğimi tahmin edemiyordum. Biraz mesafe koymak en iyisiydi.

"Kahve ister misin, Dusty?" Colton, benimle Ace arasındaki gerginliği tamamen fark ederek sırttı.

"İsterim, teşekkürler."

Ace'ye "*Söyledin mi?*" diye bakıyorum. En azından ince bir bakış olduğunu umuyorum.

"Yapmak zorundaydım, bebeğim." *Bebeğim mi?* Dudaklarımı ısırıyorum ama görünüşe göre o *tüm* sırlarımızı ortaya döküyor. "Seni beş dakikadan fazla gözümün önünden ayırmaya dayanamıyorsam, senin için ne kadar deli olduğumu bilmeleri gerekir."

Vay canına.

Colton da geri kalmıyor. "Onun kafayı yediği apaçık ortada, Dusty. Aranızdaki kıvılcımlar gözle görülür. Biz de anlardık."

Yani, ideal bir durum değil, ama Colton haklı olabilir. Ve ben Rylee'yi anlatmak için buradayım, onu suçladıklarında, her halükarda öğrenecekler. Çünkü o onlara anlatacaktır.

Noah kanepeye doğru işaret etti. "Otur, Dusty. Cash, bizimle paylaşmak istediğin bazı bilgiler olduğunu söyledi."

Colton önüme bir fincan kahve koyar. Hayatımdaki bu büyük dönüm noktasının farkındayım. Sadece birkaç ay önce, bir astın astıydım. Şimdi ise New York'un en güçlü dört adamı her sözümü dinliyor. Ve içlerinden biri, avını en vahşi şekilde yutmak üzere olan bir kaplan gibi beni izliyor.

"Teşekkürler. Evet." Sanırım lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum. "Şey, bildiğiniz gibi, hafta sonu Ace'in... yani Cash'in evinde kaldım. Ve daire anahtarımı almayı unutmuşum. Cuma öğleden sonra işten çıkarken masamda bıraktığımı fark ettim. Bu yüzden sabah erkenden gelip almaya geldim. Saat beşten biraz önceydi."

"Devam et," diye ısrar etti Noah, Colton'ın şakacı bir şekilde kaldırdığı kaşlarını görmezden gelerek.

İşte Rylee'nin hayatını mahvedeceğim kısım. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum, ama ya onlara gerçeği söyleyeceğim ya da şirketlerinin yerle bir olmasını izleyeceğim. Ya Rylee'nin gününü mahvedeceğim ya da Ace'in, bu da kararı çok daha kolay hale getiriyor. "Rylee Winters ben geldiğimde buradaydı. Ortak ofislerden birinde çalışıyordu. Beni görür görmez oturumu kapattı ve çıkmaya başladı, ama önce Cuma günü Cash'in dairesine gittiğimi zaten bildiğini söyledi. O da Madison Avenue girişini kullanıyordu."

Ace'e karanlık bir bakış attım (kendimi tutamadım) ve onun safir gözleri bana dikildi. Bu bakış, "*Sakın benden şüphe etme*" diyordu. *Ona hislerimi zaten söylemiştim.*

"Dusty," Colton, sadece benim için, "Onun onu ilk günden beri tahammül edemediğini bilmelisin. Birlikte geçirdikleri birkaç kısa hafta içinde onu çok mutsuz etti. Ama senin için, son dört yıldır takıntılı olduğu şirketle ilgili bazı çok gerçek sorunları tamamen görmezden gelmeye hazır. Cash'in daha önce hiç böyle davranmadığını söylediğimde bana inan. Endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmedim." Ve bu doğru. Ace'de her zaman olduğu gibi, ilk günden beri ona inandım. Ve şimdi de inanıyorum. Devam ederken daha çok Ace'ye konuşuyorum, ama hepsi dikkatle dinliyor. "O kapıyı izleyen biri var. Kendisinin kıskanç bir eski sevgili olduğunu ve gelen gidenleri takip ettiğini söyledi."

Dördü de bu sözlerle açıkça sinirlenmiş. Bu, açıkça sınırı aşıyor. "O ilişki aylar önce bitti," diyor Noah.

"Sürtük," diye mırıldanıyor Colton.

"Buraya erken geldiğini kimsenin bilmesini istemiyordu. Eğer kimseye söylersem, tüm ofise hafta sonunu patronumun dairesinde geçirdiğimi duyuracağını söyledi. Bu da herkesin işimi yatarak aldığı düşüneneği anlamına geliyor."

"O zaman gerçeği ortaya çıkarırız," diye homurdanır Ace. "Hangi bilgisayarı kullanıyordu, Dusty?" diye sorar Noah.

"411 numaralı odadaki. 'Başkalarının senin hakkındaki düşüncelerinin senin gerçeğin haline gelmesine izin verme' yazan neon tabelanın olduğu oda." Nedense bu çok uygun.

Noah cebinden telefonunu çıkarır. "Jared'dan o bilgisayardaki etkinlik kayıtlarını getirmesini isteyeceğim." Benim için ekler, "O bizim IT ekibinden biri."

O telefon ederken Ace yanıma gelip kanepeye oturur. Bana dokunmaz ama yakınlığı bile bana ona yaslanmak istememe yeter. Mükemmel takım elbisesi ona tam oturmuş, kaslarını gerginleştiriyor. Onun medeni giysilerinin altında ne hissettiğini bilmem çok hoşuma gidiyor. Ne kadar sıcak, ne kadar büyük ve sert. *Heyecanlanıp boşaldığında çıkardığı sesleri bilmem hoşuma gidiyor. Adımı inlerken sesinin bas tonları.* "İyi misin, Texas?"

"İyiyim." Ama haklı. Köşeye sıkıştırdığın biri tarafından tehdit edilmek sinir bozucu bir şey. Özellikle de o hala benim ve onun hayallerindeki adama aşıkken.

"Yine beni terk ettin," diye suçluyor beni yumuşak bir sesle.

Cevap veremeden Noah telefonu hoparlöre aldı. "Diğerleri de dinliyor Jared. 411'in etkinlik günlüğünde ne var?"

Telefonun diğer ucundaki adam hemen cevap vermez ama klavye tuşlarına basarken çıkan sesler duyulur. "Sabah 4:22'de bir e-posta hesabı silinmiş."

"Silindi mi?"

"İzlerini silmeye çalışıyor," diyor Alexander.

"Yapamaz," diyor Jared. "Etkinlik günlükleri tamamen silinemez. Bu e-posta hesabı şifrelenmiş olsa da, hala sistemde duruyorlar. Bunu gönderen kişi oldukça gelişmiş kodlama becerilerine sahip. Arka uçtan şifrelenmiş, ama anahtarı atlatmayı başardım. E-posta adresi officeinfo@investedenterprises.com. Yedi adet gönderilmiş e-posta var, hepsi Sanderson Fitzpatrick'e gönderilmiş ve birkaç ay öncesine ait. Gönderildikleri adres ise fucm@sandersonfitzpatrick.com."

"Bingo." Colton, Ace'in sırtını okşadı.

"Jared," Ace'in sesi öfkeden boğuk çıkıyor. "Bu kayıtları bana e-posta ile gönderebilir misin? Noah ve Colton'a da CC'ye ekle. 411'de kamera var mı?"

"Hayır, ama ana ofiste bir tane var. Bir bakalım..." Jared duraksar. "... bu sabah saat 4:44'te iki kadın ofisteymiş. Birini tanıyorum ama diğerini tanımıyorum. Bu görüntüleri göndereyim mi?"

"Evet," diyor Ace. "Her şeyi gönder."

"Tamam. Hemen gönderiyorum."

Ace, Noah ve Colton'ın telefonları aynı anda çaldı.

Ace hemen e-postayı açar ve işte biz, videoda, Rylee'nin pürüzsüz platin saçları, benimkiler ise yatakta geçirdiğim hareketli bir hafta sonunun izlerini gizleyemiyor.

"Teşekkürler, Jared. Elindeki her şeyi inceledikten sonra seninle görüşmek istiyoruz. Öğleden sonra birde ofisime gelebilir misin?"

"Tabii ki. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra Ace, Noah'a döner. "Rylee'yi ara ve onunla konuşmamız gereken bir şey olduğunu söyle. Hemen. Kendim arardım ama telefonda sinirlenirsem gelmez ve kendimi tutabileceğimden emin değilim. Hemen gelmesini söyle."

Colton, Noah telefon ederken kahve fincanlarımızı doldurur. "Merhaba, Rylee, ben Noah. Evet. Güzel. Dinle, Cash ve ben seninle ofisinde görüşmek istiyoruz. Evet. Aslında hemen. Müsait misin?" Bir süre sessizlik olur.

ona bir şey söylediği için bir sessizlik oldu. "Hayır, bekleyemez. Hayır, maalesef biraz acil. Evet. Tamam. Görüşürüz."

Ayağa kalkıp çantamı önümde sıkıca tutuyorum. "Sizi yalnız bırakayım..."

"Hayır, gitme, güzelim." Ace beni kanepeye geri çeker. Ona sert bir bakış atarım ama o da bana yarı sert, yarı yalvaran bir bakışla bakıyor. Nedenini bilmiyorum ama onun yalvaran bakışı içimde bir şeyleri harekete geçirir. Beni burada istiyor. "Kal." Bu bir emirden çok içten bir rica gibidir.

Sana ihtiyacım var.

Daha önce hiç *ihtiyaç* duyulduğumu bilmiyorum. Bu milyarder, porno gibi takım elbisesi ve Manhattan'daki gökdelende sahip olduğu lüks ofisiyle... bana ihtiyaç duyuyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Ace hafifçe başını sallar, sonra ayağa kalkar. Ve volta atmaya başlar.

Herkes kahvesini içerken ve beklerken birkaç dakika geçer.

Alexander, şık deri ofis koltuğuna yaslanmış, ayaklarını Ace'in maun masasının köşesine dayamış. "Sanırım *ben* de burada çalışmam gerek. Burası Maddox Enterprises'tan çok daha eğlenceli."

Kimse cevap veremedi, Hayley'nin sesi interkomdan duyulur. "Rylee Winters sizi görmek istiyor, Bay Maddox."

Ace kapıya gidip açmadan önce hepimiz kendimizi hazırlıyoruz.

Dusty

Rylee içeri girerken ^{hepimiz} ayağa ^{kalktık}. Gözleri önce Ace'e gitti. Ama sonra bana sabitlendi ve hiç de dostça değildi. Beni elinden gelen her şekilde alt etmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Rylee her zamanki gibi muhteşem görünüyor ve onun bir model ve mirasçı olduğunu hatırlıyorum. Her yönüyle öyle. Elmacık kemikleri camı kesebilir ve esnek, incecik vücudu podyumlara yakışır.

Her şeyi para kokuyor. Beyaz sarı saçları neredeyse beline kadar uzanıyor ve sıvı gibi akıyor. Krem rengi takım elbise ve ona uyan ayakkabılar açıkça tasarımcı marka ve makyajı kusursuz.

Bir an için yüzüm, güvensizliğin rahatsız edici sıcaklığıyla kızarıyor. Elbisem sade, etek ucundaki süet detaylarda hafif bir kovboy havası var. Bu elbiseyi Austin'de aldım ve bu belli oluyor. Sadece bu da değil, Rylee'den daha dolgunum ve birdenbire egzotik bir ceylan yanında duran tahıl beslemeli bir düve gibi hissediyorum.

Ben bu şehirden değilim ve gardıropları açıkça Saks Fifth Avenue'den veya benzeri yerlerden alınmış New Yorklularla çevriliyim, kendimi buraya ait hissetmiyorum.

Düşüncelerimi okuma konusunda yetenekli olan Ace, elini kalçamın kıvrımına koyuyor ve başparmağıyla hafifçe bastırıyor. Bir patron, bir çalışana böyle dokunmaz. Bu çok samimi bir hareket. Hem güven veriyor hem de bir iddiada bulunuyor. Rylee'nin keskin bakışları bizim aramızdaki bağı fark ediyor ve fondötenin pürüzsüz maskesi altında yanakları pembeleşiyor.

"Demek artık birlikte misiniz?" diye sorar buz gibi bir sesle. "*Birlikte* birlikte mi?"

"Şu anda asıl mesele bu değil, değil mi Rylee?" diye cevaplar Colton. Colton için hayatta hiçbir şey çok ciddiye alınmamalıdır. Ancak iyi niyetle söylene bile, sözleri bir kazma kadar keskin.

Bu odadaki kardeşlik havası hemen dikkatimi çekiyor. Bu dört adam güçlü oyuncular. Wall Street'in devleri. Milyarderler. Ayrıca birbirlerine son derece sadıklar.

Rylee onları alt etmeye çalışarak aptallık etti ve bence şimdi bunu çok net bir şekilde anlamaya başlıyor. "Seni *sevdim*, Cash. *Hala* seviyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

"Onu seviyorsan, neden onu hapse attırmaya çalışıyorsun?" Alexander soğukkanlılıkla sorar. "Onu şantajla tehdit etmek, onun sana aşık olmasını sağlamanın en iyi yolu değil."

"O benim kalbimi kırdı!" Rylee ağlayarak bağırır. "O bana yaptığı gibi ona acı çektirmek istedim acıyı tattırmak istedim!"

"Bunu gerçekten başarabileceğini mi sandın?" Noah'ın şaşkın bir soruyla sorar. "Bu *içeriden bilgi sızdırmak*, Rylee. Cash senden ayrıldı diye hepimizi mahvetmeye gerçekten niyetli miydin?"

"Biz birbirimiz için mükemmel bir çifttik," diye hıçkırarak ağlıyor. "O benim ruh ikizim."

Ace sinirli bir şekilde saçlarını karıştırıyor. "Biz ruh ikizi değiliz, Rylee. Tanrım, senin neyin var? Hayır cevabını kabul etmiyorsun. Ve şimdi tüm şirketi çamurun içine sürükledin, kendi kariyerini de tehlikeye attın. Ne için? Önemsiz bir şikayet için. Bu kadar kindar olacağını düşünmemiştim, gerçekten. Sana şüpheyle yaklaşmadım çünkü *senin* bile bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Belli ki bu konuda çok yanılmışım. Ama şunu bil ki, seni şikayet edeceğim ve yasaların tüm ağırlığıyla yargılanmanı sağlayacağım."

Rylee, nefes almakta zorlanıyormuş gibi hafif bir ses çıkarır. "Bunu yapmak istemedim, Cash! Seni bu kadar çok sevdiğim halde bu kadar soğuk davranıp beni böyle dışlayabileceğine inanmadım! Dikkatini çekmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama sen beni sanki *senin* için *hiçbir* önemi yokmuşum gibi dışladın." Rylee gözyaşlarına boğulur. "Sen *kalpsizsin*, piç kurusu."

"Yani beni *mahvetmeye* razı mıydın? Kim *yapar* böyle bir şeyi, Rylee?"

Ace'yi hiç bu kadar kızgın görmemişim. Colton ve Noah da çok öfkeliydi. Colton, "Bence avukatlarımızı, davaya atanan dedektifi ve e-postaları tespit eden SEC'deki adamı aramamızın zamanı geldi. Onlara da *senin* sapkın intikam hikayeni anlatabilirsin, Rylee," dedi.

Noah ayrıntıları incelemeye başlar. "Rylee, bu sabah saat 4:44'te 411 numaralı ofisten çıkarken güvenlik kamerası tarafından görüntülendin. Şifreleme yazılımları konusunda çok bilgili olduğun ortada. Ama önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırmış olabilirsin: e-posta hesabı silindi diye etkinlik kayıtları da silinmez."

Colton devam eder. "411 numaralı odadaki bilgisayardaki etkinlik günlüğü, şifreli bir e-posta hesabının saat 4:22'de, yani senin ofisten çıktığın görülmeden tam olarak 22 dakika önce silindiğini gösteriyor. Tesadüfen, silinen e-posta hesabının etkinlik günlüğünde, dokuz hafta boyunca fucm@sandersonfitzpatrick.com adresine gönderilmiş yedi e-posta görünüyor. Bu adres, SEC'in Invested Enterprises hakkında soruşturma başlatmasına neden olan e-posta adresinin aynısı."

Noah ekliyor: "Ayrıca, basın da SEC soruşturmasının kokusunu almaya çok yaklaştı. Ve kokuyu aldıkları anda, IE Titanic'ten atlayan fareler gibi müşterilerini kaybetmeye başlayacak." Rylee artık hıçkırarak ağlıyor. Her şeye rağmen, ona acıyorum. Burada, haklı olarak öfkeli kardeşlerinin arasında ağlıyor ve onlar onu onu hapse attırmak üzere.

Neredeyse ona Ace diye seslenecektim. Sonra Bay Maddox. Bunun yerine, "Cash. Rylee'ye SEC ile kendisi konuşma şansı verirsen, polise karışmadan bu işin halledilebileceğinden eminim" diyorum.

Ace ikna olmadı. "Dusty seni bu sabah yakalamamış olsaydı, Rylee, hepimizin mahkum olmasına izin mi verecektin? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Böyle bir şeyden asla kurtulamayacağını anlamadın mı?"

"Hesabı sildim," diye yalvarır Rylee.

"Bu aylarca başımızın üzerinde asılı durdu," diye bağırır Ace, "sen ise kibirle bizim acı çekmemizi izledin."

Rylee gözyaşlarını siler. "Benimle *konuşmadın*, yüzüne bakmadın bile! Çok *acımasızdın*, Cash. Ve şimdi *onunla birlikte* oldun." Bir kez daha hıçkırarak ağlamaya başlar. "Ona hiç bana dokunmadığın gibi dokunuyorsun."

Ace derin bir nefes alır ve içinden küfür eder. Konuşmaya devam ettiğinde öfkesi kontrol altında ama zar zor. "Senden ayrıldım çünkü seni sevmiyordum, Rylee. Her halükarda, yaptıklarını haklı çıkarmaz."

Onu neden korumaya çalıştığımı bilmiyorum, ama o kadar kalbi kırık ve çaresiz görünüyor ki. "Rylee'nin bunu çok abarttığı konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım."

Çok ileri gittin, ama itiraf edip SEC ile konuşursan, her şey yoluna girebilir. Henüz çok geç değil.

"Bunu halledeceğim," diye yalvarır Rylee. "Yapabilirim, söz veriyorum." Daha fazla gözyaşı.

Ama Cash etkilenmez. "Sadece dedektife ve SEC'e itiraf etmekle kalmayacak, herhangi bir sızıntı olursa basına da itiraf edeceksin. Bu senin sorumluluğunda, Rylee. Ve derhal istifanı vereceksin."

Rylee başını sallar ve burnunu siler.

Noah'ın rahatlaması belli oluyor. "Hapse girmekten kurtulduğun için şanslısın."

"Sen suç duyurusunda bulunmazsan hapis cezasından kurtulabilir." Bunun doğru olup olmadığından bile emin değilim, uyduruyorum. Benim varsayılan modum her zaman her şey yolundaymış gibi davranmaktır. Bunu yeterince uzun süre yaparsan, sonunda çoğunlukla işe yarar. "İtiraf edecek, istifa edecek ve IE soruşturması devam etmeyecek. Rylee açıkça duygularına yenik düştü, ama işleri düzeltmek istiyorsa, belki de ona izin vermelisin."

"Yapacağım," diye fısıldadı Rylee umutla. "*Lütfen.*"

Cash beni izliyor. Yüzünde fırtınalı bir ifade var ama arkasında sadece bana sakladığı bir yumuşaklık var.

"Öyleyse anlaştık," diyorum, daha fazla gözyaşı, öfke ve hapis cezalarından kaçınabileceğimizi umarak. "Artık SEC ile iletişime geçebilirsin ve Rylee onlara bilmek istedikleri her şeyi anlatacak. Sonra istifasını verecek. IE de basına bir açıklama yaparak hatanın tekil bir olay olduğunu, söylentileri bastırmak ve sorunu doğrudan ele almak için bir açıklama yapabilir. İçeriden bilgi sızdırma olayı yok ve hiç olmadı. Her şey normal ve kârlar hiç bu kadar iyi olmamıştı. Her şey halloldu."

Dört kardeş de, benim mantıklı yaklaşımından biraz şaşkın gibi bana bakıyor.

Colton neredeyse gülümsüyor. "Dusty Rose tarafından halledildi. Rylee, bu şartları kabul ediyor musun?"

"Evet," diyor hızlıca. "Gerçekten dava açmayacak mısınız?"

Ace ona cevap vermeden önce bana bir bakış attı. "Sözüne sadık kalırsan, tam olarak işbirliği yaparsan ve bir daha bizi rahatsız etmezsen, bunu düşüneceğim."

"Teşekkürler," diyor Rylee ona, ama gözleri benim üzerimde.

Noah, Cash'in sırtını okşadıktan sonra kapıya doğru yönelir. "Ben gidip açıklamayı yapayım. Bir de Dusty Rose'a terfi verin."

CASH

Günün geri kalanı mucizevi bir şekilde plana göre ilerliyor.

Rylee tamamen işbirliği yaptı ve avukatlarımız SEC'i bu konuyu kapatmaya ikna etti. E-postalar sahte olduğu için – e-postaların, var olmayan bir kişiye gönderildiği ve Sanderson Fitzpatrick'in CEO'su dışında kimse tarafından görülmediği doğrulandı; CEO ise bunun bir aldatmaca olduğunu ya da e-postadaki bilgilere göre hareket ederse başını büyük belaya sokacağını zaten biliyordu – gerçek bir içeriden bilgi sızdırma vakası yoktu.

Tex'in isteği üzerine, isteksizce suç duyurusunda bulunmamayı kabul ettim. Dedektif, bu "tutku suçu"ndan büyük keyif aldı. Rylee, dolandırıcılık teşebbüsünden on bin dolar para cezasına çarptırıldı ve dava kapanma aşamasında.

Rylee istifasını verdi ve avukatlarım aracılığıyla dışında benimle bir daha asla iletişime geçmeyeceğine dair bir anlaşma imzaladı. Bu hafta işini bitirecek. Suçu bir süre peşinde kalsa bile, ayakları üzerinde duracağından şüphem yok. Sistemi kendi lehine çevirecek kadar kurnaz bir kız. Bizden uzak olduğu sürece benim için sorun yok.

Noah, şirketin web sitesinde dolaşan söylentilere ilişkin bir basın açıklaması yayınladı. O zamandan beri 17.000'den fazla yeni abone kazandık.

Her şey yolunda gibi görünüyor.

Toplantıların çoğunda Tex'in yanımda kalması için ısrar ettim. O, öfkemi yatıştırıyor. Onun nazik ısrarı olmasaydı, Rylee'ye bu kadar

Rylee'ye bu kadar hoşgörölü davranmayı kabul etmezdim, ama Teksaslı kızımın yaydığı şefkatin süreci çok daha sorunsuz hale getirdiğini kabul etmeliyim. Öncelikle, davayı o çözdü. İkincisi, Rylee ile sadece ben ve üç erkek kardeşim uğraşsaydık, muhtemelen onun hayatını mahvettiğimiz ve belki de onu boğazladığımız için pişman olurduk.

Tex'e göre, kaderimiz bozulmadı.

Şimdi onu izliyorum, uzun saçları omuzlarına dökölmüş. Elbisesinin altındaki vücut hatları. Koyu renkli ahşap, çelik çerçeveleli pencereler ve sert hatlarla donatılmış bu toplantı odasında bile çok yumuşak görünüyor. İnanılmaz derecede güzel. Teksas güneşini içine çekip odayı aydınlatıyormuşçasına sağlık ve güneş ışığıyla parlıyor.

Artık başımızın üzerinde bir fiyasko olmadan, daha net görebiliyorum. O sadece muhteşem ve seksi değil, benim için her şey. Çalışmakla meşgul olduğum için hiç dilemeye cesaret edemediğim her şey.

O, içten dışa gördüğüm en mükemmel şey. Ona takıntılı değilim, ona aşığım. Kesinlikle, delicesine aşık. Onu hayatımın geri kalanında istiyorum. Her sabah onunla uyanmak ve her gece onun güzelliğine sarılmak istiyorum. O gerçek gibi görünmüyor, o kadar çarpıcı ki.

Beni onu izlerken yakalıyor ve hafifçe gülümsüyor. Ayağa kalkıyor ve masadan izin isteyerek ayrılıyor. "Şimdi ofise geri döneceğim," diyor. "Evan, saat dörtte ekip toplantısı olduğunu söyledi."

Odadaki herkesin gözü ona dikilmiş durumda. Alexander bugün moral desteği için bizimle kaldı. Colton ve Noah, büyük masanın diğer tarafında, avukatlarımızın arasında oturmuş, son evrakları inceliyoruz.

Onlar onun mükemmelliğini hayranlıkla izlerken, hepsine saldırmak istiyorum. O *benim*. Bunu bilmesini istiyorum. Bütün dünyanın bilmesini istiyorum. Parmağına yüzüğü ne kadar çabuk takarsam o kadar iyi.

"Aşağıda beni bekle," diyorum ona. "Seni alacağım."

Cevap vermiyor ve ofisteki dedikodulardan çekindiğinin farkındayım. Bu toplantı odasının dışında henüz kimse bizi bilmiyor ve onun da böyle kalmasını istediğini hissediyorum.

Benim başka planlarım var.

"Bugün harika iş çıkardın, Dusty," diyor Noah ona. "Sen olmasaydın, Rylee'nin saldırısından bu kadar kolay kurtulamayabilirdik."

daha üst bir pozisyona terfi etmeni öneriyorum. Suçlamayla ilgili bilgi için bir ödül de vardı, onu almanı sağlayacağız."

"Herkesin yapacağı şeyi yaptım," diyor, yüzü dikkatli bakışlar altında hafifçe kızarıyor.

"İlle de öyle değil," diye Colton işaret eder. "Kaybedecek bir şeyi olan herkes dürüst olmayı seçmez."

"Bunu sizden asla saklayamazdım. Gerçeği bilmeniz gerekiyordu."

"Sana büyük bir borcumuz var, Dusty Rose." Noah'ın samimiyeti dikkatimi çekiyor. Ama haklı.

Onu takip etmeden gitmesine izin vermek Herkül'ün gücünü gerektiriyor. *Bir saat sonra onu göreceksin, seni aptal.* Geçmişteki başarısız ilişkilerimden dolayı kaybettiğim zamanı telafi etmek istediğimden mi bilmiyorum. Ya da her odayı aydınlattığı için ona yapışkan bir pislik gibi davranıyorum. Bunu düşünmek bile çok saçma ama o gerçekten hayatımı aydınlatıyor.

Onsuz bir gelecek hayal etmek bile şimdiden dayanılmaz. Belki de başka hiç kimseye en ufak bir aşk hissetmedim çünkü o, tüm hayatım boyunca beklediğim kişi.

Şu anda bile, kapıyı kapatmadan önce bana bir kez daha sessizce bakarken, pencerenin dışındaki fırtına bulutları daha da koyulaşüyor. O olmadan, ruh halim anında kötüleşiyor.

"Burada birkaç iş kaldı, Ace," diye şaka yapıyor Noah. "Sonra onun peşinden gidebilirsin."

"Ace yenildi," diye gülüyor Colton.

Haklı da. "Hadi bitirelim şunu."

Dusty

Takım toplantısı için sandalyeme ^{daha} yeni oturmuşum ki Lacey yanıma yaklaşıyor. "Doğru mu? *CEO* ile yatıyorsun?"

"Ne?" Nasıl öğendi ki? "Tabii ki hayır."

Ama sonra, ben toplantı odasından çıkmadan bir saat kadar önce Rylee'nin masasını temizlemeye başladığını hatırladım. Onu hapisten kurtarmış olabilirim, ama aynı zamanda işinden de oldu ve hayatının aşkı sandığı adam tarafından tamamen aşağılanmış durumda. Son bir çırpınış olarak, belki de bana son bir darbe vurmaya karar verdi.

"Çok seksi, onu kabul ediyorum," diye fısıldadı Lacey. "Ama *Cash Maddox* mu? O tam bir pislik. Herkes bunu biliyor. Ve o senin *patronun*. Kızım, ateşle oynuyorsun."

Kahretsin. Ben de bilmiyor mu sanıyorsun?

Ortak ofisin cam bölmesinden Evan'ın yaklaştığını görebiliyorum.

Bekliyorum ve Lacey beni hayal kırıklığına uğratmıyor. "Şimdi neden bu kadar genç olmana rağmen bu kadar imrenilen bir pozisyona seni aldıklarını anladım. Yani, bunu hak ettiğini biliyorum Dusty, ama şimdi daha mantıklı geliyor."

"Öyle değil."

Ama hasar çoktan verilmiş. Kalbim sıkışıyor ve toplantıyı bitirip, toplantı sonrası ekip ile sohbet etmek veya bir şeyler içmek için beklemek yerine, sadece formaliteleri yerine getiriyorum. Bu gece hiç havamda değilim. Dün gece neredeyse hiç uyumadım ve uzun bir gün oldu. Aslında, tüm bu fırtınalı aşk ilişkisi, sabahın erken saatlerinde Rylee ile yaşadığım yüzleşme ve güçlü

avukatlar, dedektifler ve hükümet yetkilileriyle maraton gibi toplantılar... çok yorucu oldu. Hepsi birden üstüme üstüme geliyor.

Ve Lacey, dedikodularla sevinçten patlamak üzereyken, herkesin önünde gözyaşlarına boğulmadan buradan çıkmam gerekiyor. Ace'in yine kaçtığını düşünmesini istemiyorum... ama belki de kaçıyorum. Belki de tüm hayatımı mahvettiğim gerçeğiyle başa çıkabilmenin tek yolu budur.

Bu yüzden kibarca iyi geceler mırıldanıp asansöre doğru ilerleyerek eve gidiyorum.

Daireme döndüğümde, günün yorgunluğunu atmak için duş alıp, Austin'den ayrılmadan önce bir hevesle aldığım pembe babydoll geceliğini giydim.

Kanepeye yığılırcasına uzanıp kendime bir kadeh şarap doldurur ve pizza sipariş ederim.

Ace bundan hoşlanmayacak ama bu gece onu görmek için çok yorgunum. Pizza yiyip, bir kadeh şarap içip, dokuz saat boyunca komaya girer gibi uyumam lazım.

Ona bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba Ace, bugün her şey yolunda gittiğine çok sevindim. Erken yatacağım ama yakında görüşürüz xx Tex

O da muhtemelen çok yorgundur. Umarım mesajım çılgın bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi olmamıştır.

Cash Maddox'a aşık olduğumu biliyorum. Ve içimden bir ses: *savaş! Onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yap!* Ama içimdeki başka bir ses, hala yarı akli başında olan ve açıkça dinlemem gereken ses —bütün bu olayın bir süre soğumasının en iyisi olacağını düşünüyor.

Son dört gün içinde, hayalimdeki işe başladım, feci şekilde aşık oldum, o kadar ateşli seks yaptım ki kendimi tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum, şirketimin neredeyse çöküşüne neden olan kötü adamla yüzleştim ve milyarlarca dolarlık şirketi düzeltmede önemli bir rol oynadım. Ve hepsinin üstüne, her şeyi mahvettim. Artık ofisin alay konusu olacağım. Bu duygu selini nasıl işleyeceğimi bilmiyorum.

Mutfak tezgahındaki telefonum çalıyor ve ekranında kız kardeşimin adı beliriyor. "Selam, Sky."

"Selam, Dust. *Sonunda* açtı. Yeni işin nasıl gidiyor?" Kız kardeşimin bu kadar neşeli olduğunu hiç duymamıştım. "Bugün sana, tüm dünyada en iyi kız kardeşin olduğunu söyledim mi?"

"Hayır, öylesin. Nashville nasıl? Her şey yolunda mı? Hala orada mısın?"

"Nerede olduğuma inanmayacaksın. Kade Tucker'ın evindeki boş dairesindeyim! *İnanabiliyor* musun? Onunla *tanıştım*! O kadar yakışıklı ki, inanılmaz. Birisi var ama kızlar hayal kurmaya devam edebilir, değil mi?"

"Seçmeler nasıl gitti? Plak sözleşmesi yaptın mı? Roxie nasıl biri?"

"Aman *Tanrım*, Dust, sana anlatacak çok şey var. Sözleşme imzaladım! Roxie harika birisi. İşinde *çok* iyi. Yazdığım yeni şarkıları çok beğendi. Kayıtlarla ilgili bazı önerileri var ve Tucker Brothers ile aynı yapımcıyla çalışacağız. Ben sadece..." Sky gözyaşlarına boğulur. "...Dusty, bu sihirli şeyi gerçekleştirmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Şu anda rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sana hep söylemiştim Sky, senin büyük işler başaracağını biliyordum." "Hepsi senin sayende."

Aslında Ace sayesinde oldu tabii ki, ama bu gece anlatmak için çok uzun bir hikaye.

"Dust, Billy beni terk edip tüm konserlerimi iptal ettikten sonra çok kötüydüm. Sana bile anlatmak istemedim. Beni aldatıyordu ve ben bunu öğrendim, onu terk etmek üzereydim. Onun hakkında çok haklıydın. Erkekler *her zaman* terk eder, bunu biliyoruz. Ama seni ve kendi içgüdülerimi dinlemedim ve yine yıkıldım. Ondan sonra her şeyden vazgeçmek üzereydim."

"Sky—"

"Ama tam bir saat sonra, *Roxie Tucker*'dan ansızın bir telefon geldi. Yani, vay canına. İlk başta biri bana şaka yapıyor sandım. Senin bir bağlantın olduğunu ve onu benim şarkılarımı dinlemeye ve bana bir şans vermeye ikna ettiğini söyledi. Sonra beni Nashville'e davet etti, böylece beni çalarken dinleyebilecekti ve şansıma inanmadım. Sonra annemin *evini* ona satın aldın, Dust? Ne oluyor? Piyango mu vurdu sana? Bunları nasıl *yaptın*?"

"Ben—"

Bang bang bang.

Biri kapımı çalıyor.

Bang bang bang.

"Tex," diye boğuk bir ses kapıdan geliyor. "Beni içeri al." "Sky, seni sonra ararım. Şunu dinlemek istiyorum..."

Her şey. Gitmem gerek ama yarın daha fazla konuşuruz, tamam mı?

Tamam, Dust. Seni seviyorum. Çok teşekkür ederim. Her şey için.

Kız kardeşim için çok mutlu olduğumdan gülümsüyorum. "Seni daha çok seviyorum. İyi eğlenceler."

Telefonu kapatıp kapıya giderim, Ace'in benim gitmeme ve onu bu gece resmen ekmeme tepkisini beklerken kendimi hazırlarım. Kapının kilidini açıp kapıyı açarım.

1,90 boyundaki öfkeli CEO kapıdan içeri girer ve kapıyı arkasına çarpar. "Beni bekle demiştin." Elinde pizzam var. "Pizzacı kapının önünde bekliyordu." Pizza kutusunu tezgahın üzerine koyar.

Kravatı neredeyse hiç gevşemiş ve saçları sanki avuçlarıyla tutmuş gibi biraz dağınık. Fırtınalı enerjisi, sanki bir kasırga gelip de burayı silip süpürmüş gibi küçük alanı dolduruyor. Her zamanki gibi, devasa ve son derece erkeksi görünüyor. Sert ve otoriter. Ve benim dünyadan bıkmış halimde bile, kesinlikle çok çekici.

Bakışları üzerimde dolaşıyor, küçük geceliğimi, temizlenmiş yüzümü ve nemli saçlarımı inceliyor.

"Haberler yayıldı," diyorum ona. "Invested Enterprises'daki herkes şu anda içkilerini yudumlarırken, benim bu işe yatarak girdiğimi tartışarak harika vakit geçiriyorlardır."

"Kimin umurunda." Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp beni kollarına aldı, kaldırdı ve mermer mutfak tezgahının üzerine oturttu, çıplak dizlerimi ayırarak arasına dikti. "Yarın senin yönetim pozisyonuna terfi ettiğini açıkladığımda zaten öğrenecektlerdi."

"Ama ben bunu istemiyorum. İş görüşmesinde senin sikini çok iyi yaladığım için terfi aldığımı düşünecekler." *Tanrım, gerçekten çok yorgunum. Bu gece hiç filtrem yok.*

Gözleri kararır. "Dizlerinin üzerine çökmeye hazır değilsen, sikimi emmekten bahsetme, Texas."

"Ciddiyim, Ace."

"Ben de. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Bu işi yatarak elde etmedin, o yüzden insanların yanlış bir fikre kapılmasından takıntı yapmayı bırak."

"Tabii ki takıntılıyım! Buraya gelmek için çok çalıştım, seninle bir ilişki yaşayarak her şeyi mahvetmek istemiyorum, hem de herkesin önünde. Biraz zamana ihtiyacım var." Zamana *ihtiyacım olup* olmadığını bile bilmiyorum, sadece biraz mesafe koymak için bir şey söylemem gerekiyor. Çok hızlı ve çok fazla aşık oluyorum ve sonra ne olacağını biliyorum. Bir şey vaat eden her erkeğin yaptığı şey: terk ederler. Hayatımın hikayesi bu. Sky'ın telefonu bunu sadece doğruluyor.

"Mekan mı?" Sanki küfür etmiş gibi söylüyor. "Bu ne demek lan?"

"Mekana ihtiyacım var demek! Hem işimi *hem de* akıl sağlığımı korumak için. Bu çok fazla, Ace. Sen yanımdayken düzgün düşünemiyorum ve hayatımın geri kalanını tamamen kaybetmek istemiyorum!"

Söylediklerimin mantıklı olmadığını ben bile duyabiliyorum, ama Ace, çok küçük yaşta, seni herkesten daha çok sevmesi gereken kişi tarafından terk edilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Ace'ye güvenmediğimden değil, *güvenemediğimden*. Bir erkeğin yanımda kalacağına dair güvenim çok uzun zaman önce paramparça oldu. Kız kardeşimin telefonuyla yeniden hatırladığım bu gerçek, tüm eski yaralarımı deşti.

Her halükarda, Ace şu anda bana alan vermek yerine tam tersini yapıyor. Elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve vücudumu kendine yapııştırıyor. Dizlerim açık ve aramızda sadece pamuklu külotumun ince kumaşı var, onun penisinin *çok* sert olduğunu hissedebiliyorum.

Vücudum onun vücuduna o kadar uyum sağlamış ki, benim iznim olmadan tepki veriyor. Çok güzel kokuyor. Pantolonunun içindeki kocaman şişkinlik bana doğru yükseliyor ve kalçalarım hafifçe eğilerek ona sessiz bir davetle bastırıyor. *Lanet olsun ona*.

Başparmağı külotumun içine giriyor ve klitorisime sürüyor.

"Sana biraz alana ihtiyacım olduğunu söyledim," diye itiraz ediyorum, ama tabii ki çoktan ıslanmışım. O benim kriptonitim, bu artık kesinleşmiş bir gerçek. Savunmam, onun erkek kokusu ve sert saldırganlığı karşısında hiçbir işe yaramıyor.

"Madem mesafeye ihtiyacın var, neden amın benim için ıslak, tatlım?"

"Çünkü beni deli ediyorsun!" Bu kesinlikle doğru ve yumruklarımın ceketinin önünü sıkıca kavırıyorum. Hayal kırıklığımı ondan çıkarmak istiyorum. Onu o kadar kızdırmak istiyorum ki, gidecek, gideceğini biliyorum.

Eski yaralarım ortaya çıktığında yorgunluğumun beni yakaladığını anlıyorum. Bir ara bir terapistle bu konulardan bazılarını konuşmam

ama bu gece müsait olan tek kişi Ace.

Ve kırılganlıklarım garip bir yönde birleşiyor. Onu incitmek istiyorum ama aynı zamanda onu *seviyorum*, ona ihtiyacım var ve onu istiyorum. *Hem de çok*. Her şeyin büyüklüğü, ateş ve ihtiyaçla karışmış gibi. "Tamam. O zaman büyük sikini yalayayım patron."

Ceketini omuzlarından aşağı indirirken gözleri bana dikleşiyor. Gömleğinin düğmelerini açarken ona sürtünüyor, göğsüne küçük öpücükler konduruyor, meme ucunu nazikçe ısıyorum, bu da onu irkilip daha da sertleşmesine neden oluyor. "Texas..."

Ama pantolonunu çıkarmak için vücudunu aşağı doğru kaydırduğımda tıslayarak bir adım geri çekildi. Onu dikkatlice kanepeye ittim, ki bu çok zordu çünkü o benden çok daha iri ve güçlüydü. O oturdu, ben de bacaklarının arasına diz çöktüm ve kocaman, sıcak aletini ellerime aldım.

Şu anda sözlerimin ve eylemlerimin birbiriyle uyuşmadığının farkındayım. Ne kadar dengesiz hissettiğimin tamamen farkındayım. Onu kızdırmak ve beni kızdırdığı kadar onu da çılgına çevirmek istiyorum.

Gözlerimiz kilitlenir, başındaki nemli inciye yalarım, ağır gövdesini yumruğumla kavrayarak onu daha derine alırım. Onu açgözlülükle yalar ve emerim. Dağınık bir şekilde. Sert ve hızlı boşalmasını istiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor.

Onu biraz dışarı çekip, onunla oynayarak, dilimle penisinin altını okşuyorum. "Ağzıma boşal."

"Tanrım, Texas."

"Yap. Ağzımı sik. Ver bana."

Gözleri şehvetle parlar. "Sen gelmeden ben gelmem, bebeğim. Buraya gel."

Sanki şarabıma nympho hapi katmışlar gibi onun iri vücuduna tırmanıyorum, kocaman sikine sürtünüyor, geceliğimin ince pamuğunu ıslatıyorum. Külotumu çıkarıyor ve geceliğimi göğüslerimin üzerine itiyor, sert parmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Üstüne çöküp kalın sikini kavırıyor ve kaygan amıma yönlendiriyorum. Bütün vücudum tek bir kalp atışı gibi atıyor. Yavaşça onun üzerine kayıyorum, ikimiz de inerken kendimi yavaşça içine alıyorum.

İlk başta yavaşça onu sürüyorum, iç kaslarımı onun etrafında sıkarak üzerine zıplıyorum, ta ki o en kirli sözleri mırıldanana kadar.

Ona kızgınmışım gibi sevişiyorum. Ve öyleyim. O kadar güzel ki kalbimi kırıyor. O kadar erkeksi ki, onu sevdiğim kadar bundan da nefret ediyorum.

onu sevdiğim kadar nefret ediyorum. Sonunda bununla bana zarar vereceğini biliyorum ve önce ben ona zarar vermek istiyorum.

Ama çılgınlığım bizi daha da ateşli hale getiriyor. Cash Maddox beni bir hayvana dönüştürüyor.

Birbirimizin gözlerine bakıyoruz, kalın ve sert penisi içimde kaygan bir şekilde beni deliyor. Her çıkıntıyı, her damarı hissedebiliyorum.

Bu sadece seks, diye hatırlatıyorum kendime. Çok, çok iyi seks. Ona ihtiyacın yok.

Onunla sevişmeyi seviyorsun.

Kalçalarımı sıkıca kavrar ve daha sert girer. Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizer. Kıçımı kavrayan eli, içime girmeye devam ederken nazikçe keşfeder, yoklar ve kayar.

"Ace," diye inlerim.

"Benim sikimin etrafında boşalırken bana bak," diye emrediyor.

"Oh." Zevk, parmaklarının oynadığı yerde yoğunlaşıyor, içimde derinlere giren kalın penisinin kaymasıyla daha da yükseliyor. Titreyen, çiçek açan, beyaz-sıcak bir yıldız patlaması gibi yayılıyor, ta ki beni tamamen tüketene kadar. O kadar sert boşalıyorum ki, sadece onun üzerinde kıvrınabiliyorum.

Vücudum aşırı bir coşkuyla kilitleniyor, onu sıkıca sıkarak, penisini lezzetli bir şekilde emen dalgali hareketlerle sıkıştırıyorum. "Siktir," diye homurdanıyor. "Tex, oh siktir... oh siktir." Sikini içimde sürerken sikini içimde içimde sıçrayarak titriyor. Sıcak, taşan spermlerinin nabzı beni başka bir zengin, neredeyse dayanılmaz orgazma sürükler.

"Ace. Ace. Oh tanrım. Oh tanrım."

Boşalıyorum, boşalıyorum, dalgalar uzayıp tatlılaşıp sakinleşmeye başladığında sonunda onun üzerine yığılıyorum.

"Lanet olsun, çok güzelsin. Benim mükemmel kızım." İkimiz de nefes nefeseyiz.

Beni kollarının arasına alıyor, saçlarımı okşuyor. Aşırı ıslaklıktan uyluklarımdan damlayan nemi hissedebiliyorum.

Beni mahvediyor, bedenimi ve ruhumu. Bunun olduğunu hissedebiliyorum. Onu çok seviyorum.

Kendime birkaç dakika daha yakınlık izni veriyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum, odun dumanı ve viski karışımı, ateşli seksle baharatlanmış. Kalp atışlarımız senkronize.

Ve benim kimliğimin ve yaşadığım hayatın bir parçası olan o küçük mantra fısıldıyor: *Kendini koru, yoksa ondan asla kurtulamazsın.*

Yavaşça kendimi ondan kaldırıyorum, sıvının bacaklarımdan akmasına izin veriyorum. Göğüslerimin üzerinde toplanmış geceliğim yerine düşüyor, ıslak, morarmış uyluklarımdan üstünü zar zor örtüyor. "Ace?"

"Evet?"

"Söylediklerimde ciddiymdim."

"Ne *hakkında*?" Penisini hala yarı sert, hiç tamamen inmiyor gibi, şimdi masumca parıldıyor ama hala çok... etkileyici.

"Gitmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Söyledim ya. Biraz zamana ihtiyacım var."

Alçak sesle güldü, şaşkın ve sinirliydi. "Ne için zaman?"

"Düşünmek için. Tüm bunları. Bence bazen birbirimizden biraz uzaklaşmalıyız. Şu anda olduğu gibi. Belki sen gidersin, ben de tüm bunları nasıl halledeceğimi düşünürüm."

Yine derin, inanamayan bir kahkaha. "Bebeğim, az önce beni rodeo kahramanı gibi sürdürdün. Ben gitmiyorum."

"Bugün olan her şeyi düşünürsek... Bence en iyisi bu. Bence gitmelisin."

"Olmaz, Texas."

İçimde uzun zamandır yaralı bir köşe ona saldırmak istiyor. O, tüm bu olayı uzatmaya çalışıyor, beni kendisine o kadar aşık etmeye çalışıyor ki, gittiğinde kalbim milyonlarca parçaya bölünecek. "Sana daha önce söylemeye çalıştığım şey, birbirimizi böyle görmeye devam etmek istemediğim. Yani, her zaman."

Aramızdaki çılgın kimya ve ikimizin de hala akıllara durgunluk veren eşzamanlı orgazmların etkisinden kurtulamamış olmamıza rağmen, o anda ciddiymim. Bunu gözlerimde görebiliyor ve bir an için onun çok derinden incindiğini görebiliyorum. "Tex, ben gitmiyorum..."

"Eninde sonunda yapacağını biliyorum ve bunu şimdi yapmanı istiyorum. Üzgünüm, bu gece yine işleri çığırından çıkarmamalıydım. Ben sadece... Senin yanında kendimi kaybediyorum ve sorun da bu. Kendimi kontrol etmem *lazım*." Kendimi korumak için bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ona gitmesini söyleyen ben olmak istiyorum, tersi değil. Onun kararı olmadan önce *benim* kararım olsun istiyorum. "Gitmeni istiyorum," diyorum tekrar.

"Hayır. Gitmiyorum." Sözleri ölçülü ve öfkeli.

Bunun hiçbir mantığı olmadığını biliyorum. Onun yanıdayken mantıklı düşünemediğimi ve kendimi kaybettiğimi hissediyorum. Sınırlar bulanıklaşıyor. Karışık zihnim her şeyi bölümlere ayırmak istiyor. Biz. Ben ve o tek bir şey haline geldik.

Bu yüzden bir havlu alıp kendimi kuruluyorum. Sonra henüz açmaya bile başlamadığım valizden bir tayt ve bol bir sweatshirt bulup giyiyorum. Bu gece New York'ta tüm bu eşyaları taşımak istemiyorum, bu yüzden birkaç şeyi sırt çantasına tikiştirmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "O zaman *ben* gidiyorum."

Yaklaşıp sırt çantamı elimden alıyor. "Kes şunu. Deli gibi davranıyorsun."

"Çünkü deliyim! Demek istediğim bu! Beni delirtiyorsun ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"O zaman yapma."

"Üzgünüm, Ace." Birden fazla nedenden dolayı kalbim kırık. "Ama sen hiçbir şeyi anlamıyorsun."

"Her şeyi anlıyorum. Uzun bir gün olduğunu biliyorum. Çok kısa sürede çok şey olduğunu biliyorum. Seni yatağa götüreyim, sana sarılayım, sakinleştiririm ve konuşmak istediğin her şeyi konuşabiliriz..."

"Hayır." O hep böyle yapar. Bana inanmamı ve ona ihtiyacım olduğunu hissettirir. Sanki onun rahatlığı sabit ve sonsuzmuş gibi davranır, sanki onu benden asla almayacakmış gibi.

Hiç bitmeyen bir rahatlık görmedim. Sadece bitmez, kötü bir şekilde biter. Katlanamayacağım türden bir acı ile.

Eğer beni ikna etmesine izin verirsem, bana sarılmasını ve ona alışıp onsuz yapamayacak hale gelene kadar beni sıcaklığıyla sarmalamasına izin verirsem, sonra ne olacak? Sonra o sıcaklığı benden alacak ve ben paramparça olacağım.

Tek savunmam, çok geç olmadan şimdi biraz mesafe koymak.

Sesim hissettiğimden daha kararlı geliyor. "Ya sen gidersin ya da ben giderim."

Söylediğim şeyi içten söylemiyorum, ama yaralarım beni yakıyor. "Seni görmeye devam etmek istemiyorum. Yapamam. Hem seni hem de işi yapamam ve işi istiyorum."

"Bu iş mi?" Onun bu kadar incinmiş görünmesi hiç yardımcı olmuyor. Bu ona yakışmıyor, sanki her zamanki havası sarsılmış gibi.

"Evet." Kısmen işimle ilgili. En azından öyle düşünüyorum.

"Lanet olsun, Tex. Tamam o zaman. Eğer seçim işimle senin arana kalırsa, o zaman kovuldun. Hemen geçerli."

Dusty

"NE TAMAMEN VE TAMAMEN SALAK!" En yakın arkadaşımın benim çaresizliğimi sanki kendi çaresizliğiymiş gibi hissedeceğine her zaman güvenebilirim. "Yani, tamamen beklenmedik bir şey değil, değil mi? Sonuçta bir ünü var. Huysuz, güç düşkün ve tüm o tür şeyler. Nazik biri olarak bilinmiyor."

"Hayır. Sanırım öyle." *Sessiz anlarda, saçlarımı okşayıp beni yumuşakça öptüğü anlar hariç.*

Emma'nın dairesinde acil durum Pinot Grigio'yu yudumlarken, internetten aldığı dört yeni lambayı ambalajından çıkarıp yerleştirmesini izliyorum. Emma'nın birkaç arkadaşı, New York'taki minicik dairelerini dekore edip Instagram'da paylaşarak şaşırtıcı derecede iyi bir hayat sürüyor. Emma da aynı şeyi yapmak için biraz yarım yamalak bir girişimde bulunuyor. Ama kalbinin tamamen bu işte olduğunu sanmıyorum. "Kahretsin. Sence bunlar birbirine uymuyor mu? Hepsi farklı renklerde. Neden satın alırken bunu düşünmedim ki?"

"Eklektik olmuş. Bence uyumlu." Bir yudum daha şarap içiyorum. Ama sonra bardağı masaya koyup gözyaşlarımı siliyorum. Şarap şu anda bana yardımcı olmayacak. Ace'in önünde ağlamaya izin vermedim ama Emma'nın kapısına varır varmaz bebek gibi ağlamaya başladım. Normalde ağlayan biri değilim. Duygularım çığ gibi döküldü ve şimdi bittiğine göre, biraz daha iyi hissediyorum.

Emma, balonlu naylon yığınının başını kaldırdı. "Seni kovduğunda ona ne dedin?"

"Sırt çantamı aldım, hafta sonuna kadar daireyi boşaltacağımı söyledim ve çıktım."

"Peşinden geldi mi?"

"Mağara adamı gibi, parmaklarını sürüyerek merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Asansörde birlikte kalmamamız gerektiğini düşündüm. Beni dinlememi istedi, yalvardı ve vazgeçirmeye çalıştı. Taksi şoförünü bile tehdit etti ama ona psikopat gibi davrandığını ve beni bırakması gerektiğini söyledim. Sonunda taksiye atladım ve doğruca buraya geldim."

"Onu terk ettiğine hala inanamıyorum." Ben de inanamıyorum.

"Seni kovduğuna hala inanamıyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, er ya da geç olacağını bekliyordum. Başından beri ince buz üzerinde yürüyordum. Onu yönetici odasında otururken gördüğüm anda anladım."

Emma bana anlayışla baktı. "Muhtemelen ani bir tepkiydi. Seni kovması yani. O bunu yaparken ne hakkında konuşuyordunuz?"

"O ve iş arasında seçim yapmam gerekirse, işi seçerim demiştim."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, şimdi biraz kötü hissediyorum. "Ve şimdi ikisi de yok." "Zavallı Cash. Çok acımasızca."

Biliyorum. Keşke söylemeseydim.

"Kızmasına şaşmamalı," diyor. "Muhtemelen incinmiştir."

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, zamanı geri alabilmeyi diliyorum. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama bu gerçekten yürümez, Em, değil mi? Onu patronum olarak kabul edip, aynı zamanda 24 saat onunla seks yapamam. Söylentilerin üstesinden gelmeye çalışırdım ama işyerinde yaptığım her şeyin değersizleştirildiğini hissederdim. Her başarım, patronla yattığım gerçeğiyle gölgelenirdi."

Emma birkaç saniye beni düşündü. "Sorunun ne biliyor musun?"

"Benim sorunum ne mi?"

"Başkalarının ne düşündüğünü çok önemsiyorsun. Yanlış bir izlenim edindiler mi kimin umurunda?"

"O da öyle dedi." Telefonum, kapının yanında duran sırt çantamın içinden tekrar titredi. Ondan kaçınıyorum, bu muhtemelen çok çocukça ama ona tüm bunları çözmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve bu doğru.

"Söylentilerin üstesinden gelmeye *çalışmana* gerek yok, Dust. Sadece üstesinden gel! Onları geride bırak. *Gerçek* hikayeyi biliyorsun, önemli olan tek şey bu."

"Belki haklısın." Ağrılı, yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

"Tabii ki haklıyım. Yine de, söylemesi kolay, yapması zor olduğunu biliyorum." "Ben ne kadar aptalım."

"Aptal değilsin. Sadece sonunda alfa erkeklerin en iyisiyle düzgün bir şekilde sevişiyorsun ve bu seni biraz şaşırttı. Duyguların çok yoğun. Anlaşılabilir bir şey."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle. Her neyse, belki de çok farklıyız. O New York'un kralı ve ben... değilim."

"Sen sert bir Teksaslı güçlü kadınsın, Dusty Rose. Bir yolunu bulursun. Ya ona geri dönersin ya da yeni bir iş bulursun ve ben de seni tanıdığım tüm takım elbiselilere tanıştıtırırım, harika bir teselli seksi yaparsın."

"İkinci bir ilişki istemiyorum."

"İkinci bir ilişki harika olabilir."

"Başka kimseyi istemiyorum."

Emma lambayı kucığına koyar. "Gerçekten inanılmaz bir penisi olmalı."

"Maalesef, gerçekten öyle."

O gülüyor ve ben de kendimi tutamıyorum. O kadar gergin ve yorgunum ki, onunla birlikte gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Gözyaşları yüzümüzden akıyor. Komik olmaktan çok histerik ve tepkisel bir durum ama yine de bir şekilde yardımcı oluyor.

Sonunda nefes almaya başladığımızda, "Bekle. Bir saniye geri almalıyım. Sen dedin ki... o yalvardı mı?" Bu soruda onda en ufak bir hayranlık hissedebiliyorum. "Nasıl? Ne dedi?"

"Gerçekten kovulmadığımı ve kalmamı istediğini söyledi." Emma'nın gözleri büyüdü. "Neden kalmadın?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "*Bilmiyorum*, Em. Çünkü ben deliyim ve çok kötü bir durumdaydım. Onca yıl boyunca çalışıp Ace'i bir anda kaybetmişken, tüm geleceğimi çöpe attığıma inanamıyorum. Ben dünyadaki en aptal insanım."

"Geleceğini çöpe atmadın," diye azarladı Emma. "Bu kadar dramatik olma. O *sana yalvardı*, Dusty." Hâlâ bu düşünceyle dalgın görünüyordu. "Manhattan'ın en başarılı şirketlerinden birinin CEO'su sana *yalvardı*. Keşke bunu görebilseydim."

Yeni akan gözyaşlarımı silerim.

"Dust, bu hafta başına gelen her şey yüzünden bunalmışsın. Ama bence önemli bir ayrıntıya geri dönmeliyiz. *Cash Maddox* sana gitmemek için yalvarıyordu."

İç çekiyorum. O gerçekten... samimiydi. Ve tabii ki çok yakışıklıydı. "Belki de aklımı kaybediyorum. Her şeyi mahvettim."

Emma nazikçe sorar. "Neden bu kadar korkuyorsun, Dust?"

"Bilmiyorum." Ama biliyorum. O da biliyor.

"Onun seni terk edeceğinden korkuyorsun." Emma, eski, sigara almaya çıkıp bir daha geri dönmeme hikayesinin yüzeysel detaylarını biliyor. "Bu, her zaman üstesinden gelmen gereken bir şeydi, Dusty."

"Biliyorum."

Beni birkaç saniye düşünür. "Başka?"

"Kendim gibi hissetmemekten korkuyorum. Hayatımın kontrolü her zaman bendeydi. Nereye gittiğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı tam olarak biliyordum. Ama onunla... kontrol yok. Kendimi tamamen ona kaptırıyorum."

Emma'nın gözleri parladı. "Vay canına. Sen ona aşıksın."

Ona karşı çıkmıyorum bile. Belki de hayatımda ilk kez, duygularımı saklamak yerine ona gerçek hislerimi söylüyorum. "Sanki içimde varlığını bilmediğim yepyeni bir evren açtı. Orada tapılıp, seviliyorum ve bir tanrıça gibi hissediyorum. Bu sadece büyük bir cinsel uyanıştan daha fazlası, ilk kez herhangi bir düzeyde samimiyet yaşıyorum ve bu tamamen gerçeküstü bir düzeyde. Ona karşı koyamıyorum ve asla koymak da istemiyorum. Ama sonra... gerçeklik ortaya çıktığında, bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını hep merak ediyorum."

"Bence yürüyecek. Bence yürüyecek."

Gözlerim yine dolmaya başladı. "Öyle mi?"

Onunkiler de öyle. "Ne kadar *şanslı* olduğunu biliyor musun? Hiç bu kadar lanet olsun."

Onun yanına yere çöküp ona sarılırım.

"İhtiyacın olan şey iyi bir gece uykusu, Dust. Sabahleyin her şeyin sandığın kadar kötü olmadığını ve ikinizin muhtemelen ruh ikizi olduğunuzu göreceksin, çünkü kimse tüm varlığı altüst olmadıkça böyle davranmaz."

"Sanırım her şeye aşırı tepki verdim."

"*Tepki* veriyorsun. Bu daha önce hiç yapmadığın bir şey. Bu iyi bir şey." Emma, kahve masasının üzerine küçük kırmızı bir kablosuz lamba koyar ve

açar. "Aslında bu kadar da kötü görünmüyor, tabii genelevle Ikea karışımı bir atmosferi seviyorsan."

Emma'nın telefonu, yanında yerde duran yerinden ses çıkarır. Telefonu alır ve mesajı birkaç saniye inceler. "Ne..." "Ne oldu? Kimden?"

Dikkatini başka yerde. Gözleri fal taşı gibi açılmış, okuduğu şeye dalmış durumda.

"Em?"

"Um. Bir saniye bekle. Kahretsin."

"Kim o?"

Hızlı bir mesaj yazıp geri gönderdi. "Emma, kime mesaj yazıyorsun?" "İşten biri."

"Gece saat 11'de mi?"

"Editörleri bilirsin. 24 saat çalışırız." Telefonu bırakır. Sonra, olması gerekenden biraz daha neşeli bir şekilde, "Şimdi, ben bunları yerleştirirken sen gidip uzun ve sıcak bir duş al. Sonra benim süper lüks yatağımın senin tarafına uzan. Yeni işim sayesinde yatağa yepyeni bir yorgan aldım. Instagram'a layık görünmesi lazımdı."

Yatak kelimesini duyunca birdenbire kendimi çok yorgun hissettim. "Şu anda cennet gibi geliyor. Teşekkürler Em. En iyi arkadaşım olduğun için."

"Ben de sana, tatlım. Sen..." Durup dikkatlice sözlerini seçti. "Yarın işe gidecek misin diye soracaktım. Yoksa sana haber verdi mi?"

"Beni kovduğunda, kararın hemen geçerli olduğunu söyledi." "Ben izin alıp seninle kalacağım."

"Gerek yok."

"Zaten öyle yapmayı düşünüyordum. Arkadaşım geçen hafta bir gönderisinde Instagram hesabımın linkini paylaşmış ve on bin yeni takipçim ve dört yeni müşteri talebi geldi. Bu iş gerçekten işe yarayabilir. Hem evdeyken düzenlemeleri de yapabilirim."

"Sadece istersen. Ama her halükarda ben iyiyim. İnternette başka bir iş arayacağım."

"Görürüz."

CASH

BEN LANET OLASI BİR TAKIKLIĞIM DEĞİL, ama benim gibi insan formundaki mükemmelliğe bağımlıysan, belirli önlemler alman gerekir.

Beni korkutup kaçırmak için melek yüzlü bir ergenin krizinden çok daha fazlası gerekir.

Taşıdığımız yaraların bazen en beklemediğimiz anda yeniden alevlenebileceğini çok iyi biliyorum. Sonuçta, kendi yaralarım dört yıldır başımı kaldırmamamın nedeni. Hayatım boyunca başımı zar zor kaldırmamın nedeni.

Ta ki o gelene kadar.

Onun öfke nöbetini iyi bir şey olarak görüyorum. Öteye geçmek için aşması gereken duygular bunlar. Ve onu hala yerinde tutan bataklıkta yolunu bulması için ihtiyaç duyduğu can simidi olmayı planlıyorum.

Ne kadar gerekirse o kadar yapacağım. Onu yukarı çekip elinden tutup tozunu silip gülümsemesini geri kazanmasına yardım edeceğim. Melek bana ihtiyaç duyuyor. Artık onun kayası benim. Ağlayabileceği omuz. Duygularını emen sünger. Onun öfkesini emip ona sevgi, rahatlık ve ateşli seksle geri vereceğim. O neredeyse ben de oradayım.

Tex, IE'de iş görüşmesine ilk gittiğinde arkadaşı Emma'nın yanında kaldığını söylemişti. Ben de biraz araştırma yaptım.

İhtiyacım olan bilgileri aldım.

Emma Fontaine'in nerede yaşadığını elbette biliyorum. City Publishing Company Ltd.'de yardımcı editör olarak çalıştığını biliyorum. Hatta ne kadar kazandığını bile biliyorum. Yılda 54.000 dolar. Merak ettiğim şey, insanların bu kadar maaşla nasıl geçindiği.

Emma ile birlikte yaşayan diğerk iki kızın isimlerini de biliyorum. Hannah Goldberg ve Lauren Johnson. Emma'nın e-posta adresini City Publishing'in web sitesinde buldum. Telefon numarası Instagram profilinde yazıyor.

Tex benden kaçtığında önlem almam gerektiğini anladım. Ona o kadar aşığım ki, benim için güneş gibi oldu ve onu tekrar kaybetme riskini göze alamam. Birbirimiz için yaratıldığımıza onu ikna etmek için ömrümün sonuna kadar yalvaracağım.

Ben de bir taksi tutup onun taksisini takip ediyorum. Sadece güvenli bir şekilde gitmesi gereken yere vardığından emin olmak için. "Önümüzdeki taksiyi kaybetme." Cebimdeki para destesinden birkaç yüzlük çıkarıp şoföre veriyorum. "O taksiyi kaybetme."

"Peki, efendim."

Tamam, o anın heyecanıyla onu kovmak pek akıllıca bir hareket değildi. Ama o gitmekle tehdit ettiğinde, benim çılgına döneceğimi bilmeliydi.

Bu gece mantığı dinleyecek durumda değildi. Ama ona ulaşacağım. Parmağına yüzük takıp, çıplak ve hamile olarak yatağımda yatana kadar her anımı buna adayacağım, bu yüzden sonunda onu ikna edeceğimi düşünüyorum.

Bazı takıntıları ve sorunları varsa ne olmuş? Kimin yok ki? O'nun koyduğu tüm engelleri aşacağım. Çünkü o beni şehvet, aşk ve özlemle deli ediyor ve benim tek seçeneğim bu.

O artık benim ve onu ikna edene kadar, güvende ve iyi bakıldığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Teksaslı kızım, gece yarısı korumasız bir şekilde New York sokaklarında dolaşmayacak.

Taksisi Emma'nın binasının önüne geldi, benimki de öyle. Emma'nın dairesinin interkomuna basmasını izledim. Kapının açılmasını, içeri girmesini ve asansöre binmesini izledim. "Burada birkaç dakika bekle."

"Evet, efendim. Eşiniz sorun mu çıkarıyor, efendim?" "Öyle de denebilir."

Emma'nın numarasına mesaj atıyorum.

Emma, ben Cash Maddox. Lütfen Dusty'ye mesaj attığımı söyleme. Yarın için bir plan yapıyorum. İşini kaybetmeyecek.

Ayrıca terfi alacak. Ve hazır olduğunda, bir elmas yüzük. Umarım bana yardım edersin. Sabah 9'da onu binanın önüne getir, ama nedenini söyleme. Sana çok iyi bir karşılık vereceğim. Onu çok mutlu etmek, benim için tek önemli şey.

~CM

Ve Dusty'nin bu gece dairenizden ayrılmadığından emin olun. Ayrılırsa, hemen bana mesaj atın.

Üç nokta işaretini beklerim ve neredeyse anında belirir.

Tamam!

Dusty

PLAJ ÇOK GÜZEL. Çok sıcak ve rüya gibi. Otelin terasına bakıyorum ve onu orada görüyorum, tıpkı ilk gördüğüm gibi. Koyu saçları ve mavi gözleri. Beni izliyor. Ayağa kalkıyor, plaja doğru yürüyor ve yanıma oturuyor, takım elbisesi kumla kaplanıyor. Seni seviyorum, diyor. Zilin sert sesi beni ondan uzaklaştırıyor ve ben gitmek istemiyorum. Onunla kalmak istiyorum. Ona inanıyorum.

"Siktir," diye inliyor Emma, sabahın erken saatlerinde telefonunu arıyor. "Alarmım çaldı."

Ugh. Yorgunum. Keşke güzel rüyamda biraz daha kalabilseydim. Dün gece yatmaya gittiğimizde saat gece yarısını geçmişti.

Onu çok özledim. Her konuda çok yanılmışım.

Kendi telefonuma uzanıyorum. Ve bugün işe gitmem gerekmediğini hatırlıyorum. Ace beni kovdu, karar hemen geçerli. "Saat 7:00. Bu kadar erken kalkmamız mı gerekiyor?"

Emma bana dönmek için yanına dönüyor. Bukleleri dağınık ve sinsi sinsi gülümsüyor. "Çünkü bu sabah yapmamız gereken bazı şeyler var."

"Ne yapacağız?"

"Sürpriz."

Tavana bakıyorum. "Sürprizler için çok erken, Em. Söyle hadi."

"Söyleyemem. Gizlilik yemini ettim." Ona bakıyorum.

"Kime?"

Gülümser ve kalkar. "İlk duş ben alacağım, sonra sen. Sana mükemmel bir kıyafet bulmalıyız."

"Ne demek istediğini söyleyene kadar bu yataktan çıkmıyorum."

"Göreceksin," diye şarkı söyleyerek banyo kapısını çarptı.

Tam iki saat sonra, küçük sırrıyla keyif çatlایan en yakın arkadaşımın hala hiçbir bilgi alamadım. Emma'nın en son aldığı sevimli siyah elbiseyi giydim. Giymem için ısrar etti. Saçlarımı, Emma'nın yeni Instagram takipçileri sayesinde hediye aldığı pahalı bir Avrupa şampuanıyla yıkadım ve saçlarım her zamankinden daha kalın ve parlak görünüyor. Topuklu ayakkabılar ve en sevdiğim altın takılarımı takmıştım. Emma makyajımı yaptı (yine bedava hediyelerle) ve bu konuda çok yetenekli. Makyajım abartısız ve doğal görünüyor. Aynada, hissettiğim kadar yıkılmış görünüyorum, ama makyaj biraz yardımcı oluyor.

Onunla konuşmam lazım. Deli gibi davrandığım için özür dilemeliyim. Beni işe geri almamak ya da affetmemek isterse onu suçlamam, ama en azından açıklamaya çalışmalıyım.

Asansörle aşağı inip lobiden geçerek binanın ön kapısına doğru yürüdük. Onu takip ederek sokağa çıktım. "Nereye gittiğimizi söyleyen çok sevinirim," dedim tekrar. "Uber çağırdın mı?"

"Tam olarak değil."

O sırada siyah bir limuzin kaldırıma yanaşıyor.

"Bu bizim arabamız." O bu anın tadını çıkarıyor. Şoför arabadan inip bize kapıyı açmak için geliyor. Emma beni neredeyse arabaya itiyor.

Ve bu kadar abartılı davranacak tek bir kişi tanıyorum.

Limuzin şoförü kapıyı kapatır. Kısa süre sonra kaldırımdan uzaklaşırız. "Neden dün beni kovmuş olan kişiyle iletişim kurduğunu hissediyorum? Tamam, belki bunu hak ettim. Söyle bana Emma, ciddiym."

"Tamam, evet. Ama bence onun söyleyeceklerini duymak isteyeceksin."

"

"Ne söyleyecek?"

"Bilmiyorum, ama iyi bir şey olacak. Seninle birlikte gidip Senin aracılığınla yaşayacağım. Limuzinler, milyarderler, hadi ama Dust. Akışına bırak. Cash Maddox'un yalakalık yapmasını izlemekten beni mahrum bırakamazsın, kızım."

"Ya yalvarmayı bitirirse? Ya her şeyi onarılamayacak şekilde mahvetmişsem?"

Artık dinlenmiş ve o kadar gergin değilim, daha sakin hissediyorum. Ama kalbim acıyor. *Neden bu kadar uzun zaman önce başıma gelen bir şey yüzünden bu kadar zarar görmüş olmalıyım?* "Sanırım dün biraz mantıksız davrandım."

"Hepimiz o yollardan geçtik,
kardeşim." "Cash sana ne dedi,
söyle bana."

"Söyleyemem." Kahverengi gözleri parıldadı. "Sürprizi
mahvedebilir." Ona sert bir bakış attım. "Hain."

"Bu çok güzel, Dust. Sadece bırak kendini."

Karnımda küçük kelekler uçuşmaya başladı. "Ne zaman seninle
iletişime geçti?"

"Dün gece. Lambalarımı yerleştirirken." "Yani
işten biri değilmiş."

"Tam olarak değil. Aman Tanrım, geldik."

Şoför bir kez daha kapıyı açar ve biz arabadan ineriz. Bir kapıcı bizi
beklemektedir ve binaya gireriz. Penelope orada durmaktadır.

"Herkes seni bekliyor," diye gülümsüyor.

"Herkes mi?"

"Evet," diye parıldadı. "Bu Emma mı?"

"Penelope, bu en iyi arkadaşım Emma Fontaine. Emma, Penelope
Callahan, insan kaynakları müdürü."

"Memnun oldum, Emma. Cash ikinizin geleceğini söyledi."

Öyle mi? Penelope de Emma kadar ketum ve ikisi komplo kurar gibi
birbirlerine bakışıyor. İçimdeki terk edilme korkusu olan küçük kız kaçmak
istiyor ama onu dinlemekten bıktım. Son zamanlarda bana çok kötü tavsiyeler
veriyor.

Bu asansör yolculuğunun sonunda ne olacağı belli değil, ama her
halükarda çok etkileyici olacak.

Onu seviyorum. O gün verandamızda duran dört yaşındaki kız çocuğu
gibi, gazete dağıtan on yaşındaki kız çocuğu gibi, ya da UT kütüphanesinde
takılan on altı yaşındaki kız çocuğu gibi, hayal bile edemeyeceğim kadar çok
seviyorum. Ve onun söyleyeceklerini duymak istiyorum.

Yönetici katına vardık ve Penelope bizi büyük bir toplantı odasına
götürdü ve kapıyı açtı.

İçerisi doludur ve biz girerken herkes ayağa kalkar.

Ace orada ve bir an için tek görebildiğim o. Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim, mükemmel kesimli takım elbisesiyle fırtınalı gözlü bir Adonis gibi. İş takım elbisesinin içinde bastırılmış vahşi hırsı... inanılmaz derecede seksi.

Odanın diğer ucundan bile rahatladığını hissedebiliyorum. *Beni gördüğüne çok mutlu.* Bu farkındalık kalbimde küçük bir çatlak açıyor. Kafamın karışık olduğu birkaç saatlik mesafe sayesinde, bunu hissettiğim kadar görebiliyorum. *Birbirimize ihtiyacımız var. Eşit derecede.*

O, masanın başında duruyor.

Üzgünüm, demek istiyorum. Yüzündeki ifade, bunu zaten bildiğini söylüyor.

"Dusty," diyor, neredeyse soğukkanlı bir şekilde, ama bakışları ateşli ve derin sesinde boğuk, kontrollü bir sevinç var. Sağındaki boş koltuğu işaret ediyor. Yanına oturmamı istiyor.

"Bay Maddox." Kulağa tuhaf ve aşırı resmi geliyor, ama New York'un en güçlü insanlarından bazıları bu odada.

Noah burada, Colton da. Alexander da burada. Evan ve ekibimin geri kalanı da. Pek vakit geçirmedi ama Patel de burada. Ve bana gülümseyen Lacey. Bu odada ne olursa olsun, yakında ofis efsanesi olacağı kesin.

Emma ve Penelope, Alexander ile Evan'ın arasındaki iki boş koltuğa oturdu.

Ben de Ace'in yanına oturuyorum. Ace hariç herkes oturuyor.

"Teşekkürler Emma," diyor, "bu sabah Dusty'ye eşlik ettiğin için. Ve tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de, Cash." Emma bunu çok seviyor. "Benim için de zevkti."

Ace odayı incelerken birkaç saniye sessiz kalıyor.

Onu görmeyeli yaklaşık on iki saat oldu ve etkisi doğrudan mideme iniyor. *Onu çok seviyorum.* Kalın ipeksi saçlarındaki küçük dalgalanmayı seviyorum. *Ellerimde nasıl hissettirdiğini bilmemi seviyorum.* Son tıraşının pürüzsüzlüğünün altında, zar zor hissedilebilen bir pürüzlülük var. *Uyluklarıma sürtünmesinin hissini seviyorum.*

Ona olan özlemim, kalbimin atışlarıyla birlikte içimde nabız gibi atıyor.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Ace, bu sabah tamamen iş modunda. "Bunun biraz beklenmedik olduğunu biliyorum ama Bunun biraz beklenmedik olduğunu biliyorum ama söylemem gereken bazı şeyler var ve

hepsi bundan sonra olacakların bir parçası olacağınız için bunları duymanız gerekiyor."

Ace bana bakıyor, gözleri kararlı, kutsal olmayan bir mavi.

"Birkaç ay önce, satın aldığımız fonla ilgili olarak Ty Dyson ile görüşmek için Hawaii'ye gittim. Toplantımızın ardından, otelin terasında oturmuş, çok ihtiyacım olan bir içki içiyordum. İçeriden bilgi sızdırma e-postalarının tespit edildiği günün ertesi günüydü. Ve o gün Dusty'yi ilk kez gördüm. Plajdaydı. Gülümsedi ve yanımdan geçip gitti. O anda, bir gün daha kalmaya karar verdim."

Alexander sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturarak bu anın tadını çıkarır. Colton'a dirsek atar. "Haklıydın. Buraya gelmek için tüm toplantılarımı iptal etmem gerekiyordu." "Söylemiştim," diye fısıldar Colton.

İkisi de Ace'in devam etmesini bekler.

Ace devam eder. "Ertesi gece, sahil barında Dusty'ye rastladım. Onun gerçek olduğuna inanamadım. Bana rüyamın gerçek olduğu gibi geldi." Kulağa romantik geliyor ve öyle de, hafta sonu bana söylediği bir şey aklıma geliyor.

O ana kadar romantizmden uzak, sert bir sayılar adamıydım. Sen beni aşık olmak isteyen birine dönüştürdün. Hem de çok aşık. Derinden. Gerçekten.

Yine de, Hawaii'de o gece olanların ayrıntılarına girmediğine sevindim. "Sabah Dusty veda etmeden gitti. Ortadan kayboldu ve onu bulmamı çok zorlaştırdı."

Ona baktığımda, bana *yaramaz bir kız* gibi bakıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Sonraki iki ay hem kabus hem de ateşli bir arayış oldu. Şirketimin yaklaşan çöküşüne konsantre olamıyordum ve kardeşlerime boşluğu doldurdukları için hem özür dilemem hem de teşekkür etmem gerekiyordu, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızın ortadan kaybolmasıyla kafam çok karıştı."

Lacey'nin gözleri parlar ve Ace'ye, her zaman kibirli bir pislik olduğunu düşündüğü adamın bu kadar aşk sözleri sarf etmesine inanamıyormuş gibi bakarak gözlerini kırpar.

"Cuma sabahı en yeni genç analistimiz ofisime getirildiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz," diye devam eder Ace. "Ne tesadüf, Hawaii'deki rüyam gerçek olmuş, nefes alan bir çalışan olarak karşımda duruyordu."

Alexander ve Colton birbirlerine tekrar dirsek atarlar. "Bu çocuk *aşık* olmuş," der Colton fısıldayarak.

Ace onlara sert bir bakış attı ama bakışında öfke yoktu. "Gerçekleri söylüyorum ve en azından geçmişimiz hakkında biraz bilgi sahibi olmanızı istedim, çünkü IE'de bazı değişiklikler yapacağım ve nedenini hepinizin bilmesini istiyorum. Öncelikle, bugün burada söylediğim hiçbir şey bu odanın dışına çıkmayacak." Sorusu özellikle bir kişiye yöneliktir. "Anlaşıldı mı?"

Lacey içtenlikle başını sallar. "Elbette, Bay Maddox."

"Güzel. Çünkü sızıntılar derhal işten çıkarılmaya neden olur. Son zamanlarda olanlara bakılırsa, hepimiz bu konuda hemfikirizdir herhalde. İkincisi, Dusty eski pozisyonu olan kıdemsiz analistlikten alınmıştır."

Ne? Az önce söylediği onca şeyden sonra hala beni kovuyor mu?

Ama sonra şöyle devam etti: "Dusty, Noah ve benimle birlikte yeni görevine ilişkin kararları almaya yardımcı olacak. Onun yeteneklerine ve vizyonuna uygun bir pozisyon yaratacağız."

Odadaki herkes fısıldaşmaya başladı. Ben de onlar kadar şok oldum. "Bu şirketi neredeyse batıracak olan sahtekarlığı ortaya çıkaran ve ifşa eden Dusty'di," diye devam etti Ace. "Bu nedenle ve yeteneklerinin alt kademe bir pozisyonda boşa harcanıyor olması nedeniyle, onu terfi ettirme kararı aldım.

Bir şeyi açıkça belirtmek istiyorum: ona aşık olduğum için terfi ettirilmiyor."

Emma hafifçe inler. Yanında oturan Evan, onun tepkisini fark eder. Hatta, sanki ona hayran hayran bakıyor gibidir. Ace'in romantik eğilimleri ona da bulaşmış gibi görünüyor.

"Terfi alıyor çünkü IE için değerli bir çalışan," diyor. "Ve... eğer istediğimi elde edersem, ki bunu yapmak için hayatım boyunca uğraşmam gerekse bile, sonunda karım olarak IE'nin en üst düzey ortaklarından biri olacak."

Az önce *karım mı* dedi? Bu soru, Alexander'ın Colton'a "Az önce *karım mı* dedi?" diye fısıldadığı anda beynimde yankılanıyor.

"Bu çok hızlı gelişti," diye mırıldanıyor Colton.

"Aklını kaçırmış," diye mırıldanıyor Alexander.

"O yüzden, şu andan itibaren şirkette üst düzey bir pozisyona gelmesi mantıklı," diyor Ace. "Tiffany's'i kapatıp onun istediği yüzüğü seçmesi için onu ikna etmem biraz zaman alırsa, olsun. Sabırlı olabilirim. Ama bu olacak."

Odadaki tepkiler pek anlaşılmıyor, ama Emma'nın ve Lacey'nin gözlerinin parladığını görüyorum. Penelope duygulanarak ellerini birbirine sıkıştırıyor. Colton "*hoo, evlat*" diye mırıldanıyor ve Alexander sadece başını sallıyor.

Bana gelince, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, sadece ona karşı eşit derecede korku ve o kadar çok sevgi duyuyorum ki, neredeyse çarpılmış gibi hissediyorum.

"Şimdi," diyor Ace, "Dusty ve bana biraz zaman verin. Onunla özel olarak konuşmamız gereken bazı şeyler var. Birazdan Sky Bar'da buluşuruz."

"Sabah on da mı?" diye sorar Noah, kimseye özel olarak değil.

"Orada kahve var," diyor Penelope ve bunun üzerine herkes odadan çıkıyor, bazıları hala sersemlemiş, bazıları ise yüzlerinde çok daha fırtınalı ifadelerle.

Herkes çıkıp kapı kapanınca Ace yanıma oturur ve sandalyemi kendine doğru çekerek beni dizlerinin arasına alır.

Mavi gözleri duygulu. "Bunu sana böyle bir anda söylemek istemedim, ama herkesin benim işimi yatarak aldığı düşünmesini bir kez olsun ortadan kaldırmak istedim. Artık bunun için endişelenmene gerek yok." Ace ellerimi tutar. "Sanırım seni gördüğüm ilk andan beri seviyorum, Texas. Sana takıntılıyım, iyi anlamda. Gerçek ve çok büyük bir takıntı, beni sadece işini düşünen birinden, sadece seni düşünen birine dönüştürdü. Ve seni benden kaçmaktan nasıl vazgeçirebileceğimi düşünmeye başladım."

"Senden kaçmak istemiyorum, Ace."

"Ama yine de kaçıyorsun. Her seferinde."

"Bu benim varsayılan davranışım. Beynim, sen fırsat bulamadan gitmemi söylüyor. Böylesi daha kolay. Böylece kalbim kırılmamış oluyor. Üzgünüm, Ace." "Anlıyorum, Tex. Baban, terk edebilecek türden bir adamdı. *Terk eden bir adamdı.*"

Ellerini daha sıkı tutuyorum çünkü bu sözler, içimdeki en eski ve en ilkel yarayı, o derin duygu haznesini her seferinde vuruyor.

"Tex?"

"Evet?"

"Ben öyle bir adam değilim. Babam zalim bir piçti ama her zaman çok *yanımızdaydı*, bu senin için yeni normal olacak. En azından şu an için. Uzun zamandır,

Zaten demek istediğim şu: Sen istesen de istemesen de, ben kalacak olan adamım."

Yakışıklı yüzü şimdi bulanıklaşmıştı. "Öyle misin?"

"Evet, öyleyim. Her günün her saniyesinde her şeyin mükemmel olacağını garanti edemem. Hayat genellikle böyle değildir. Ben kibirli bir pislik olabilirim ve inatçı biriyim. İstedikimi elde etmeyi severim. Ama sana karşı dürüst olacağımı garanti edebilirim. Ve seni terk etmeyeceğime söz veriyorum."

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslak. "Terk etmeyecek misin?"

"Hayır. Benden kurtulamazsın, güzelim. Şimdi, bir sonraki kısmı sabırla dinlemeni istiyorum."

Ace bir elimi bırakıyor. Cebine uzanıp bir kutu çıkarıyor. "Tiffany's hakkında söylediklerimde ciddiydim. Hazır olduğunda seni oraya götüreceğim, istediğin yüzüğü seçeceksin ve ben diz çöküp sana evlenme teklif edeceğim. Bu gece benimle birlikte taşınacaksın ve her adımda paniğe kapılmadan, bana güvenip inanmaya başlayana kadar adım adım ilerleyeceğiz. Eğer yardımcı olacağını düşünürsen, sana terapi ayarlayabiliriz. Ne gerekiyorsa yaparım. O zamana kadar, senin bileziğini alırken bu yüzüğü de aldım. Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama benim zamana ihtiyacım yok, Texas. Sadece bana izin verdiğin kadar yakınında olmana ihtiyacım var. Bu yüzden, bu bir söz yüzüğü."

Devasa yakut yüzüğü çok önemli bir parmağına taktı.

"İçindeki kırık parçaları onaracağım, Tex, göreceksin, sevgiyle, şehvetle ve şimdiye kadar kurduğun tüm hayallerini gerçekleştirerek."

Aman Tanrım.

"Kendi şoförün olacak ve çalışanlar binasındaki çatı katı dairesini boşalttım. Üç yatak odası var. Boş ve senin. Böylece, ihtiyacın olursa kaçabileceğin güvenli bir yerin olur. İstersen Emma da oraya taşınabilir, böylece ihtiyacın olduğunda destek ekibin yanında olur. Korkacak bir şey yok."

Vay canına. Beni gerçekten çok iyi anlıyor.

"Çünkü biliyor musun, Texas?"

"Ne?"

"Ben *tamamen bu işin içindeyim*. Seni sadece sevmiyorum, bebeğim. Sana fanatik, coşkuyla, *bağımlılık* derecesinde aşığım. Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce aşık olmayı hiç düşünmemiştim. Bu benim istek listemde ya da radarımda bile yoktu. Her zaman işimle ve para kazanmakla

ve babama kendimi kanıtlamakla meşguldüm. Ama artık bunların hiçbiri önemli değil. Çünkü sana şunu söyleyebilirim: Sana aşık olmayı çok *seviyorum*. Her şey *anlam* kazanıyor. Her şeyin bir *nedeni* var. Ve bu nedenin ne olduğunu biliyor musun, Tex?"

"Nedeni ne?"

"Sen, bebeğim. Sen." Yüzümü sıcak elleriyle dikkatlice tuttu ve gözyaşlarımı sildi. "Lütfen, tatlım, bırak deneyeyim."

Ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kucağına ve kollarına sürünüyorum ve onu öpüyorum. "İstiyorum. Denemek istiyorum. Yapabilirim. Yapacağım."

"Gerçekten mi?" Sorusu çok derin ve umut dolu. "Evet.

Çok istiyorum."

"Tabii ki evet."

Bağımız fiziksel olarak başladı ve her zamanki gibi birbirimizin çekimine karşı koyamıyoruz. Öpücüklerimiz kaygan ve açgözlü hale geliyor ve kalbim bu tatlılıktan acıyor. Ellerim onun pantolonunu açarken, onun elleri benim elbisenin altında ve birbirimize yeterince hızlı yaklaşıyoruz.

"Umarım kahvelerini çok hızlı içmezler," diye nefes nefese söylüyorum. "Bizi rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirler."

Beni pozisyona getiriyor, külotumu yana itiyor, penisinin başını ısrarla sürtüyor, beni ayırıyor ve kalın penisini içime kaydırıyor. Kendimi güvende ve kalp kırıcı bir şekilde iyi hissettiğim için inliyorum.

Sıkı vücudum ıslak ve isteyerek teslim olurken, o beni tutar ve içime daha derine girer. Onun sıcak nefesini içime çekerken, onun dilini benimle oynarken onu öperim. O her şekilde içimde ve ona doyamıyorum.

Zaten gelmeye başladım.

"Seni seviyorum, Dusty Rose," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Güven bana.

İnan bana. Seni çok seviyorum."

Ve ben de deniyorum, ve bu beklediğimden çok daha kolay, çünkü o Ace. "Sana güveniyorum, Cash Maddox. Sana inanıyorum."

Hayatımız buna bağlıymış gibi birbirimize sarılıp öpüşüyoruz ve çok uzun sürmüyor. İkimiz de aynı anda boşalıyoruz, benim zevkim onun zevkini emiyor, onun fişkırان nabzı beni daha da yükseğe çıkarıyor.

Ace'in dediği gibi, hayat söz vermez. Bize sürprizler yapar. Ama onları yakalamaya istekli olduğumuz sürece, bazen yakalayabiliriz.

Vücudum onu sevgiyle taparcasına sararken, onu sıkıca sarıyorum.

"Seni seviyorum, Ace."

Beni şaşırtan, bunu sonunda söylemenin ne kadar iyi hissettirdiği.

SON

Dusty

Eğer belirli bir Uber şoförünü talep etmenin bir yolu varsa, ben bilmiyorum, ama Waikiki'deki otelimize Earl'ün götürmesini isterdim. Böylece ona her konuda haklı olduğunu söyleyebilirdim.

Yeni iş unvanım Kreatif Direktör Yardımcısı. Kulağa... oldukça havalı geliyor.

Ace'in söz verdiği gibi, Noah ile oturduk ve şirket için güçlü yanlarımın neler olduğunu, kariyerimin geleceği hakkında vizyonumun ne olduğunu ve ikisinin de iş kurma ve yönetme konusunda gerçekten işin ehli olduklarını kanıtlayan birçok başka şeyi konuştuk. Ben de onlara bunu öğrenmek istediğimi söyledim.

Böylece, yapmayı bildiğim ve öğrenmek istediğim her şeyi içeren bir iş tanımı yazdık ve onlar da benim için bir iş yarattılar. Bu sadece hayalimdeki iş değil, fantezilerimdeki iş. Her şey o kadar heyecan verici ki, her sabah işe gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ace'in bana yakut yüzüğü verdiği gece onunla birlikte yaşamaya başladığımdan beri, işe gidip gelmek için onun Maybach'ının arka koltuğunda, ekibindeki şoförlerden biri tarafından sürülen arabayla gidip geliyorum.

Ace ayrıca kendi katında bana bir ofis ayarlamamda ısrar etti. Ofis çok büyük değil, aslında eskiden yönetici katındaki küçük toplantı odalarından biriydi, ama Empire State Binası manzaralı bir köşe penceresi var ve tamamen bana ait. Ofisi çok seviyorum.

Ace'in ofisinin hemen koridorun sonunda olması da çok kullanışlı (kapısında kilit var ve ikimizin ağırlığını taşıyacak kadar sağlam bir masası var),

Çünkü bana bir saatten fazla beni görmeden duramayacağını söylüyor.

Ace'in herkese birlikte olduğumuzu söylediği toplantının ardından, Evan Emma'ya iş çıkışı bir şeyler içmek ister mi diye sordu. İki insanın birbirinden daha farklı kişilikleri olabileceğini hayal bile edemiyorum, ama ikisi gerçekten çok iyi anlaşıyorlar.

O, onun çekingen kodlama meraklısına karşı neşeli bir güneş ışığı gibi, kesinlikle zıt kutupların birbirini çektiği bir durum. İki ne hakkında konuşuyorlar, hayal bile edemiyorum, ama bu hafta dördüncü randevularını planlıyorlar, yani her şey yolunda gidiyor olmalı. Emma ile son konuştuğumda, onun "bir nerd için şaşırtıcı derecede iyi donanımlı" olduğunu söyledi. Ona bunun çok fazla bilgi olduğunu söyledim ama o yeni keşfinden dolayı sevinçle çığlık attı. Onun mutlu olmasına sevindim.

Rylee Winters, Ace'in avukatlarının da yardımıyla, sorunsuz bir şekilde ortadan kayboldu ve içeriden bilgi sızdırma skandalı neredeyse anında unutuldu. IE'nin müşterileri ve aboneleri, yönetimin olayı gizlemeye çalışmak yerine dürüst ve açık davranmasını takdir etti. Hatta, tüm bu olaylar IE'nin profilini daha da yükseltti.

İşler hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Lacey sözünün eri biriydi. Ace'in ona beni övmesi için gizlice ikramiye teklif ettiğinden şüpheleniyordum, çünkü ofisteki herkes yeni görevim hakkında bana sadece cesaret verici sözler söylüyordu. Ya da belki de sonunda paranoyaklığımı bir kenara bıraktım. Zaten hiçbir faydası yoktu. Her halükarda, bir haftadan kısa bir sürede kıdemsiz bir çalışanlardan başkan yardımcılığına terfi etmeme rağmen, birlikte çalıştığım herkes bununla bir sorunu yok gibi görünüyor. Özellikle de patronum.

Lacey ve ben iş çıkışı sık sık Sky Bar'da bir şeyler içmek için buluşuyoruz. Rylee'nin kendi fonunu kurduğu ve şimdiden çok ilgi g rd ğu söylentileri dolaşıyor. Lacey'e göre, Rylee bir Bitcoin milyarderiyse çıkıyor. Onun için en iyisini diliyorum. Hiç kin tutan biri olmadım, ama Ace, Rylee'nin geçmişimizde kalmasını ve şimdiki ya da gelecekteki hayatımızda yer almamasını sağlamak için çok titiz davranıyor.

Ace'in teşvikiyle, "terk edilme sorunlarım" hakkında bir terapistte gitmeye karar verdim. Uzun süre devam etmem gerekeceğini sanmıyorum. Bana çok basit geliyor. Terapistte hikayemi anlattım, konuştuk, bu sorunun erkeklere güvenmemi zorlaştırdığını söyledim, ama sonra Cash Maddox ile tanıştım ve o fikrimi değiştirdi. Terapistin görüşü, en kötüsünü atlattığım yönündeydi ve ben de aynı fikirdeydim.

Ace'in sevgisi, ateşli seks ve bitmek bilmeyen bağlılığıyla beni iyileştirdi, öyle görünüyor.

Rylee'nin e-postalarının ardındaki gizemi çözdüğüm için yirmi bin dolar ödül aldım. Doğru olanı yaptığım için bana ödeme yapmalarına gerek olmadığını söyledim, ama şirket politikası olduğunu söylediler.

Ben de parayı anneme verdim. Sky'ın artık paraya ihtiyacı yok. Plak sözleşmesi, Nashville şehir merkezindeki yeni dairesinin ve yeni, gösterişli yaşam tarzının masraflarını karşılamaya yetiyor da artıyor. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, country-rock müziğin en büyük yeni gruplarından biri olan Hay Seeds'in açılış grubu olarak turneye çıkacak.

Onunla son konuştuğumda, Luke adında bir başçıyla çıkıyordu. Eski erkek arkadaşlarının aksine, iyi birine benziyor, ailesi ile yakın ve bir partnerde aranan dürüstlüğe sahip. Söz verdiği zaman arıyor. Ona çiçek alıyor. Hatta onun hakkında bir şarkı yazdı, şu anda listelerde yükseliyor. Kız kardeşimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Annemin evinin borcu bitti ve bankada parası olduğu için iki temizlik işinden de ayrılabilirdi.

Annem on yedi yaşında Sky'a hamile kaldığından beri ilk kez, eskiden yapmayı hayal ettiği resim yapmaya başladı. Hatta yerel bir galeriye bir suluboya resmi sattı.

Benim ısrarım üzerine annem (nihayet) bulaşık makinesi taktırmaya karar verdi, bu da mutfağında küçük bir tadilat yapması gerektiği anlamına geliyordu. Tadilat işini yapan Jim adındaki müteahhit anneme çıkma teklif etti. Onu, nehir kenarında yenilediği eski evine davet etti ve ona hayatında yediği en lezzetli yemeği pişirdi. Annemle son konuştuğumda, Jim ona gelecek hafta sonu tekrar gelmesini istemiş. Annem Jim'in sigara içmediğini bile söyledi. İkimizin de düşündüğünü söylemesine gerek yoktu: *Sigara almak için dışarı çıkmasına asla gerek olmayacaktı.*

Bu hafta işimde "yaratıcı" hafta.

Şirket politikası gereği, her ay bir hafta boyunca istediğimiz yerden çalışabiliyoruz. İlk yaratıcı haftamı Ace'in dairesinde geçirdim, neredeyse hiç dışarı çıkmadık. Ona, yatakta yaptığı bazı yaratıcı şeylerin bazı eyaletlerde yasa dışı olabileceğini söyledim, ama umursamadı. O hafta Ace beni en sevdiği restorana yemeğe götürdü. Sonra limuzini bizi mesai saatinden sonra

Tiffany'ye götürdü, orada çalışanlar tüm nişan yüzüklerini getirdi. İstedigimi seçmemi söyledi.

Bir sıra pembe elmasla birbirine bağlanmış iki gül altın yüzük seçtim. Meğer bu yüzük, Ace'in bana aldığı ve şu anda sürekli taktığım bileziğe uyuyormuş.

Ace, yüzüğü henüz alamayacağımı söyledi. Beni öptü ve sevdiğini söyledi, ben de ona aynı şekilde cevap verdim. Ama o gece bana evlenme teklif etmedi. Aklında özel bir şey olduğunu ve bunun benim ikinci yaratıcı haftamla ilgili olduğunu söyledi.

Bunun için tabii ki Waikiki'yi seçtim. Ace benimle geleceğini ve bizim için ilk gecemizi geçirdiğimiz penthouse süiti ayırttığını söyledi. Ben olmadan bir hafta geçiremeyeceğini, özellikle de ben leopar desenli bikinimle plajda olursam, dedi.

Şimdi, dünyadaki en sevdiğim otele giriş yaparken, buraya ilk kez gelmemin üzerinden sadece dört ay geçtiğini düşünmek çok garip.

Her açıdan hayatım, fethedilmesi, aşılması veya katlanılması gereken bir şeye dönüştü, sadece minnettar olabileceğim bir şeye. Earl haklıymış. Lucas da öyle.

Ace, sahil boyunca yürürken elimi tutuyor ve havlularımızı sermek için bir yer buluyoruz. "Seni ilk burada gördüm," diyor, güneş gözlüğü, mayosu ve başka hiçbir şey giymeden şeytani bir yakışıklılıkla. Bu adam, asla alışamayacağım bir erkek mükemmelliği örneği. Her gün ona hayran kalıyorum.

Etrafına bakmıyor. "Sörfçü çocuk gitmiş," diyor. "Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü o küçük serseriye yine boğazlamak isterdim."

Ace haklı. Kahverengi, dağınık saçlı yeni bir adam var. Belki Lucas, North Shore'a yaptığı geziden hiç dönmemiştir.

"Hemen dönerim," diyor Ace. Beach Bar'a doğru gidiyor.

Yüzmeye gidiyorum, hava kadar ılık mavi suda bir süre yüzüp, bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Havlularımızın yanına döndüğümde Ace orada durmuş, sanki hayranıymış gibi sahilde yürüyen beni izliyor. Elinde iki içki var ve birini bana uzatıyor. "Dünyanın en güzel kızına bir slushy guava kokteyli." New York'ta yağmurlu bir günde ona bu kokteyllerden övgüyle bahsetmişim.

Sonra içkisini yere koyup güneş gözlüklerini yukarı kaydırdı. Cebinden açık mavi kutuyu çıkardı, diz çöküp elimi tuttu.

“Dusty Rose, benim Teksaslı kızım, sen yanımda değilsen nefes alamıyorum. Seni ilk gördüğüm anda, tam burada, bu yerde aşık oldum ve senin iç güzelliğin ve dış güzelliğin karşısında kendime gelebileceğimi sanmıyorum. Sana deli gibi aşığım. Biliyorum, çok hızlı oldu ama bir yandan da sanki seni bir ömür boyu beklemişim gibi hissediyorum. Evlenmek için istediğin kadar bekleyebiliriz, ama sana verdiğim sözü şimdi, burada, parmağında ve kalbinde istiyorum. Seni seviyorum, Texas. Seni o kadar çok seviyorum ki, normal bir insan gibi davranmak ve her anın her saniyesinde sana aşık bir köpek yavrusu gibi peşinden koşturmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Lütfen evlen benimle, bebeğim. Lütfen evet de.”

Ace, umutla bana bakarken yakışıklılığıyla beni hayrete düşürüyor. Mavi gözlerinin arkasında bir kırılmalık parıltısı görüyorum. Benim için çok erken olduğunu ve evet dememeyi düşündüğümü düşünüyor.

Ama artık korkmuyorum. Onun için bu riski almaya hazırım. Çünkü ona güveniyorum. Ona inanıyorum. En önemlisi, onu sevmenin mümkün olduğunu bilmediğim kadar çok seviyorum.

"Evet."

"Evet?"

Beni çok mutlu ettiği için ona gülümsüyorum. "Evet, Ace. Seninle evlenirim."

Yüzüğü parmağıma takıyor, yakutlu söz yüzüğünün yanına tam oturuyor. Ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıyor. Sanki tüm hayatı boyunca beni öpmek için beklemiş gibi öpüyor.

Tüm plaj alkışlar ve tezahüratlarla çınlıyor.

Onları neredeyse fark etmiyorum. Ateşli nişanlığa çok aşığım. "Beni düzelttiğin için teşekkür ederim, Ace." Sesim, bir şekilde dünyanın her köşesine yaydığı mutluluktan boğuluyor.

"Bana izin verdiğin için teşekkür ederim, meleğim. Ve hayatımın aşkı olduğun için." Beni tekrar öper.

Sonra Ace fısıldar, "Artık odamıza dönebilir miyiz lütfen? Yeni karım için o kadar sertleşmişim ki, hayır cevabını kabul etmiyor ve mutlu tatilcileri korkutup kaçırmak istemiyorum."

Gülerek kulağına fısıldarım, "Altın rengi gün batımında senin büyük sikini sürmek istiyorum, patron."

O, küfürler mırıldanarak beni yere indirir ve beline bir havlu sarar. Çantamızı devasa ereksiyonunun önüne tutar. "Dusty Rose Maddox ne isterse

Dusty Rose Maddox ne isterse, Dusty Rose Maddox alır. Sonsuza kadar." Sonra elimi tutup beni sahilden yukarı çeker.

Bunun üzerine, müstakbel kocam beni yatağa götürür ve aşırı kibirli sevgilimle tartışırken ve tartışma bitmeden ateşli bir seks yaparken, sonsuza kadar mutlu yaşarız.

Billionaire Boss'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yorumlar yazarlara yardımcı olur! Bu kitabı beğendiyseniz, [Amazon'da](#) kısa bir puan veya yorum bırakmayı düşünün.

Dusty ve Cash'in iki ve altı yıl sonra ne olacağını merak mı ediyorsunuz? 20 sayfalık ücretsiz bonus epilogu (bebekler de dahil!) buradan edinebilirsiniz:

<https://BookHip.com/MKHSLVX>

Heyecan verici haberler var!

Alexander, Colton ve Noah'ın kendi kitapları yakında çıkacak! Güncellemeler için mailing listeme ve/veya Facebook grubuma katılın (bağlantılar için birkaç paragraf aşağı kaydırın :)

Kade Tucker'ın hikayesini ve kardeşleri/grup arkadaşları Travis ve Vaughn'un hikayelerini daha yakından incelemek isterseniz, onların ateşli rock yıldızı romantizm serisi [Music City Lovers Series'e](#) göz atın. Serideki tüm kitaplar bağımsız romanlardır. Aşağıda Kade'in kitabı Nashville Dreams'in ilk bölümünü paylaşıyorum.

xoxo, Julie

Lütfen Facebook okuyucu grubum [Julie Capulet's Romantics'e](#) katılın. Burada kapak tanıtımları, içeriden bilgiler paylaşıyor ve romantizmle ilgili her şeyi tartışıyoruz!

[Gruba katıl](#)

Ücretsiz bonus içeriklerimi almak, ön izlemeler ve özel hediyeler kazanmak için haber bültenime kaydolun!

Posta listesine katıl

NASHVILLE DREAMS

Bas gitarist Kade Tucker, sadece riff'leriyle değil, Magic Man lakabıyla da tanınır. Felaketle sonuçlanan bir ilişkiden sonra kadınlardan vazgeçer. Tek sorun, beş dakika sonra hayatının aşkını tanıyabilir olmasıdır.

Stella Bell her zaman kendisinden bekleneni yapmıştır. Ta ki aynı gün aldığı gizli bir mektup ve beklenmedik bir teklif onun için bir dönüm noktası olana kadar. Hayatında ilk kez, kendisi için bir şey yapmaya karar verir. Kaderin cilvesi, bu kararın onu Nashville'e ani bir seyahate çıkmasına neden olur.

Umutsuz bir romantik olan Stella, gerçek benliğini çok uzun zamandır saklıyordu. Ve yakışıklı, gizemli bir yabancı onu şiddetli yağmurdan kurtardığında, o da bu maceraya atılmaya karar verir. Seksi, rüya gibi Kade Tucker, Stella'yı her şekilde aydınlatmaya başlar, ta ki Stella bazı hayallerin gerçekten gerçekleşebileceğini fark edene kadar.
bazı hayallerin gerçekten gerçekleşebileceğini fark edene kadar.

Ama Kade'in sapkın eski sevgilisi, Stella'nın aile sırları ve çok tesadüf bir hamilelik, onların mutlu sonuna engel olacak mı? Yoksa bu, Müzik Şehri'nin cenneti tarafından yaratılmış, kader tarafından birleştirilmiş bir çift mi?

Nashville Dreams, seksi bir alfa müzisyen ve onun her zaman bir yerlerde olduğunu bildiği tatlı ve cesur bir hayalperestin başrollerini paylaştığı, süper seksi, bağımsız bir rock yıldızı romantizm romanı. Artık onu bulduğu için, onun hayallerinin hiçbirinin gerçekleşmemesine izin vermeye niyeti yok.

Music City Lovers Serisi

Birinci Bölüm

KADE

"Yılbaşını Aspen'de geçirelim. Sadece sen ve ben. O zamana kadar kutlayacak bir şeyimiz olabilir. İkimizin de istediği bir şey. Çok eğlenceli olur, Kade. Yapabilir miyiz?"

Kız arkadaşım Carmen son zamanlarda bazı ağır imalar yapıyor. Ve ben kaçınılmaz olanı erteliyorum. Ona gerçekte ne hissettiğimi söylediğim anda çılgına döneceğini biliyorum.

Bu senaryoyu önlemek için elimden geleni yapıyorum. Ama sonsuza kadar kaçamayacağım. İşleri bu noktaya gelmesine hiç izin vermemeliydim.

Aslında, neden yaptım ki?

Nedenini çok iyi biliyorum. Çünkü bir kadını ağlatmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok. Bu benim tek zayıflığım ve beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatsız eden bir şey.

Babam, içki alemleri ve huysuzluklarıyla annemi ağlatırdı. Onu ağlatmaktan kendini *alıkoyamayan* babamın bu davranışı, onun çöküşünü hızlandırdı ve sonunda ikisinin de hayatına mal oldu. Bu olay bende derin bir iz bıraktı ve kadınların gözyaşlarına ve üzüntüsüne, özellikle de benim yüzümden akan gözyaşlarına ve üzüntüsüne karşı mutlak bir nefret beslememe neden oldu.

Bu takıntım o kadar derin ki, her gece binlerce kadın bana yaklaşmaya çalışsa da, ilişkiye girmekten kaçınıyorum. Her cesaretimi toplayıp bir ilişkiye girdiğimde – ki bunu asla hafife almam – her zaman *onun doğru kişi* olduğunu umarım. Başımı döndüren, yıldız gibi parlayan, benim için yaratılmış, delicesine aşık olacağım, asla terk etmek istemeyeceğim, her anını onun mümkün olduğunca mutlu ve mutlu olmasını sağlamak için geçireceğim o kişi.

Derinlerde, bunu bulmayı çok istiyorum. Buna özlem duyuyorum. Bana göre, bu dünyadaki en güzel rüya gibi.

Ama hepsi bu kadar: bir rüya.

Gerçeklik tamamen farklı.

Şimdi, her zamanki gibi, bunu bitirmek üzereyim. En azından onun tarafında olacak gözyaşları ve kalp kırıklığına ve bununla birlikte gelecek tüm sinir bozucu melodramlara kendimi hazırlıyorum.

İşler yolunda gitmiyor. Belki o da bu havayı alır ve anlar diye düşünmüştüm. Ama şansım yok. O, yüzükler, evlilik teklifleri ve birlikte yaşamaya taşınmaya takmış durumda, oysa benim tek düşündüğüm, bu acınası ilişkiden mümkün olduğunca çabuk ve acısız bir şekilde kurtulmak.

Carmen, durum gerektirmediğinde bile olay çıkarmaya ve öfkelenmiş gibi davranmaya bayılır. Ve durum gerektirdiğinde, ki benim yapmak üzere olduğum şey kesinlikle gerektiriyor, işler çirkinleşir. Bu yüzden önümüzdeki yirmi dakika ikimiz için de cehennem gibi geçecek. Ona en gerçek gözyaşlarını dökmesi için bir neden vermek üzereyim. Bu yüzden de bunu erteliyordum.

Bu sefer farklı olacağını umuyordum.

Başından beri ona aşık olmadığımı biliyordum ama bunun değişeceğini ummaya devam ettim.

Değişmedi.

Bu benim sorunun.

Asla değişmez.

Her seferinde, şüphe hemen ortaya çıkıyor. Bu düşüncelerle savaşıyorum. İyi yanlarını, güzelliğini, çekiciliğini görmek için çok uğraşıyorum. Gerçek, mükemmel bir bağ hissetmek için. Ama zamanla, kaçınılmaz olarak, bu daha da zorlaşıyor. Daha fazla çaba gerektiriyor. Kendimi zorladığımı hissediyorum. Uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyorum.

Şu anda, mesafeden daha fazlasına ihtiyacım var. İlişkimizin dönüştüğü cehennemden tamamen kopma ihtiyacı duyuyorum.

Küçük ve zayıf görünmesini sağlayan beyaz bir tulum giymiş. Ona gerçek bir yemek yedirmeye çalıştım ama hiç yemiyor. Hayattaki güzel şeylerden kendini mahrum bırakmaya çalışıyor. Yemek, yüksek sesli müzik... Lanet olsun, bizim birlikte olmamız bile saçmalık... Ve bu konuda hiç bahsetmediğim, daha sert ve derin bir şehvet tarafı var. Aramızdaki her şeyi oldukça sıradan tutuyorum çünkü o daha karanlık şeyleri kaldıramıyor. Bu çok yazık, çünkü en yoğun zevk her zaman orada bulunur.

Bu ilişkinin başlamadan önce mahkum olmasının bir başka nedeni de bu. Kendimi tutmaktan yoruldum. Şehvetimin canavarını serbest bırakmak istiyorum... birine. Henüz *kim olduğunu* bilmiyorum ama o dışarıda bir yerde olmalı.

Orada bir yerde olmalı.

Hayattan istediğim sadece iki şey var. Birincisi, müzik yapmak, ki bu benim ve kardeşlerim için olabileceği en iyi şekilde gerçekleşti. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar zengin ve başarılıyız. Son albümümüzdeki tüm şarkılar ilk ona girdi ve şu anda ne yapacağımızı bilemeyecek kadar çok paramız var.

Denklemin ikinci kısmı ise çok zor. Kalbimin derinliklerinde sakladığım kısım. Birine o kadar çok değer vermek ki, hayatında tek önemsendiğin şey o olsun.

Benim sorunum bu. Ben asla böyle hissetmiyorum.

Carmen ile bir after party'de tanıştık. Oldukça sevimli bir kızdı, miras kaldığı parası, sosyal medyadaki takipçileri ve kendini pazarlama yeteneği ya da her ne yapıyorlarsa onunla ünlü bir grup insanın içinde koşturuyordu. O bir hayran değildi. Bir grupta olduğunda kaçınılmaz olan, çoğu gibi açgözlü ve muhtaç değildi.

Kadınların gözünde nasıl göründüğümü biliyorum. En azından dışa dönük ve çoğunlukla son derece rahat olan kardeşlerime kıyasla, gergin ve gizemli. 1,90 boyundayım ve çok iyi bir vücudum var. Mavi gözlerim var. Kadınlar her zaman gözlerimin renginden bahsedip dururlar, bu bana sahte reklam gibi gelir. Gözlerim siyah olmalı. Bana karamsar, karanlık at, hayalperest derler. Bunlardan hangisi olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, yaratıcılığımı gerçek bir şeye dönüştürmek ve hayatın her damlasını aç bir insan gibi içmek için yaşadığım. En önemlisi, bir şeyler *hissetmek*. Derinden. Seni öldüren, parçalayan ama aynı zamanda seni seçilmiş azınlığın daha yüksek bir düzlemine yükselten türden bir aşkı yaşamak.

Bunu hak ettiğimi biliyorum, tıpkı ailemin hiç yapamadığı gibi. Onlar için çok fazla yük vardı. Mutluluk her zaman kolay gelmez. Ve gerçek aşk, dünyada bulmak ve elde tutmak için en zor şey gibi görünür.

Carmen yanıma yaklaşıyor, solgun kirpiklerini bana kırıştırıyor. Bugün henüz dışarı çıkmadık. Her sabah neredeyse bir saatini harcadığı makyajını yapmamış, renksiz ve bitkin görünüyor. "Dün internette yüzük bakıyordum..."

Yine başlıyoruz.

Carmen, nazıkçe söylemek gerekirse, çok gergin biridir. Kardeşlerime göre gergin, kız kardeşime göre ise tam bir cadalo. Sessizliğime verdiği tepkiyi izlerken, onu ilk başta bana çeken şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Coşkusu mu? Beni görür görmez ne istediğini bilen ve elinden gelen her şeyi ortaya koyan o çevik, ateşli kız mı?

Bu beş ya da altı ay önceydi ve kardeşlerim haklı: O geceden beri gerçekten mutlu olmadım. Aslında, hayatımda hiç bu kadar mutsuz hissetmemiştim. Melankolim o kadar koyu bir hüzne büründü ki, ailemin bunu bende görebildiğini hissedebiliyorum. İlk günden beri

İlk günden beri beni onu terk etmeye ikna etmeye çalışıyorlar ve haklılar. Terk etmeliydim. Sanırım içimde küçük bir parça, bu ilişkiden kurtarılabilecek bir şey olduğunu umuyordu. Yirmi yedi yaşına girmek üzereyim ve hiç aşık olmadım. Aşkın yanına bile yaklaşmadım.

İki küçük kardeşim de deli gibi aşık, o kadar ki, kız arkadaşlarını yanlarına taşınmaları ve parmaklarına yüzük takmaları için ı ışık hızıyla hareket ettiler. Zavallı kızlar - kız kardeşlermiş meğer - ne olduğunu anlamadan, kardeşlerim neredeyse dizlerinin üzerine çökmüşlerdi.

Belki de bu benim kaderimde yok, bu da beni çok üzüyor. Belki bir yerde bir hata var ve kaderim benim için yanlış yöne doğru çok fazla eğilmiş. Ya da ruhumda aşık olma mekanizmasının olması gereken yerde bir boşluk var.

Her neyse. Tek bildiğim, *bunun* aşk olmadığı ve yapılması gerekeni ertelemeye yorgun olduğum.

"Şey hakkında..." diye başlıyorum.

"Ne hakkında?" Sinirli bakışlar çoktan yüzüne yerleşmiş. "Kade? Tatlım? Bence geleceğimiz hakkında konuşmalıyız."

Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir kıvılcım yok. Öfke ya da şefkat bile yok. Sadece boşluk.

Ve gelecek olan şeyden korkuyorum.

Siktir et. İlişkilerden bıktım. Asla yürümezler.

Keşke kuzenim Gage gibi şehirde uyuyarak dolaşabilsem. Sorun şu ki, hiçbir anlamı *olmadan* uyuyamıyorum. Her zaman onun olmasını diliyorum - asla bulamayacağım talihsiz kız - ve açıkça o olmadığı anlaşıldığında ilgimi kaybediyorum. Bir başka takıntım.

Gage bile aşık oldu, ki bunun olacağını hiç düşünmemiştik. Noel için ailemle birkaç günlüğüne uzaklara gitmiştim. Carmen kendi ailesinin yanına döndüğünde inanılmaz rahatlamışım. Kardeşlerime, üç gün boyunca onun benim için ne kadar yanlış olduğunu dinlemek zorunda kalmamak için, ondan ayrıldığımı söyledim.

Kardeşlerim ve üç kuzenim de hayatlarını birlikte geçirmek istedikleri kişiyi buldular. Onlarla birlikte olduğum süre boyunca beşinin de gözleri parlıyordu. Elbette onlar için mutluyum. Bu da kararımı daha da sağlamlaştırdı.

Çünkü Carmen ile benim aramda aşk ve hayranlık yok. En azından benim için. Her zamanki gibi.

Onun kalbini kıracağımın farkındayım. Mümkün olduğunca dikkatli davranıyorum. "Yılbaşını Aspen'de geçirmek istemiyorum. Yüzük bakmak da istemiyorum. Seni sevmiyorum. Bu ilişkiyi yürütmek için uğraştım ama olmadı. Bence artık görüşmemeliyiz."

Bana keskin bir bakış attı. Buz mavisi gözleri doldu, ama üzüntüsü hızla cehennem ateşi ve öfkeyle yerini aldı. "Benden *ayrılıyor* musun?" Sesi tiz ve sert çıkıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum, Carmen. Ama her şey yolunda değilken yolunda gibi davranmaya devam edemem."

"Nasıl böyle *söyleyebilirsin*? Aramızda her şey çok iyiydi."

Sorun da bu zaten. Tamamen farklı dalgalarda gidiyoruz. Neden aşılmaz bir uçurumu kapatmaya çalıştığımı bilmiyorum. Belki de sürekli kendimi bu kadar yalnız hissetmemek için. "Hayır. İyi değil. Uzun zamandır iyi gitmiyor. Belki de hiç iyi gitmedi. Bitti Carmen."

"Kade. Bu doğru değil! Biz birbirimiz için *yaratılmışız*. Herkes öyle düşünüyor."

Öyle mi? Benim dünyamda değil. Zaten pek de önemli değil. "Sorun şu ki, *ben* öyle düşünmüyorum."

Yüzü kızarmış ve lekelenmiş, öfkesi ince boynuna bir leke gibi yayılıyor. "Ve bunu bana birdenbire mi *söylüyorsun*? Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Söyledim. Sen dinlemedin. Ama haklısın, haftalar önce kendimi daha açık ifade etmeliydim."

"*Haftalar mı*?"

"Ya da aylar. Duygularımın değişeceğini umuyordum. Ama değişmedi."

"Ama Kade..." Parlak kırmızı yanaklarından gözyaşları akıyor. Bu manzara, hayatımın en kötü anılarını sarsıcı, korkunç bir sel gibi geri getiriyor. "Benim yaptığım bir şey mi? Benim neyim var?"

"Sende bir *sorun* yok, Carmen. Ben sadece hiçbir şey *hissetmiyorum*, bu iyiye işaret değil. Başka biriyle daha mutlu olursun. Böylesi en iyisi."

"*Senin* için belki. Senin için çok *kolay*, seni piç! İstedğin kadını elde edebilirsin! Öyle mi? Başka biri mi var?"

"Hayır." Keşke olsaydı. Keşke olsaydı. "Sadece bitti." "Ama ben sana aşığım, Kade. Seni *seviyorum*. Seninle evlenmek istiyorum!"

Bu kızla evlenme düşüncesi, uzun zamandır hissetmediğim kadar karanlık ve öfke dolu hissettiriyor beni. Lanet olsun, bunu bu kadar uzun süre sürdürdüğüm için aptalım. "Üzgünüm ama ben aynı şekilde hissetmiyorum. Sen çok güzel birisin, Carmen," diyorum, ama bunun tamamen doğru olduğuna inanmıyorum. Onu tanıdıkça, daha açgözlü ve manipülatif olduğunu görüyorum. "Başka birini bulacaksın. Sana istediğini verebilecek birini."

"*Sen* bana istediğimi verebilirsin, Kade. *Sen*. Bebeğim, *lütfen*." Bana yapışıyor ve onu sertçe itmekten kendimi zor tutuyorum. Onun dokunuşuna karşı ani ve şiddetli bir tiksinti duyuyorum. Şu anda tek istediğim ondan uzaklaşmak.

Onu kendimden uzaklaştırıp omuzlarından tutuyorum, kol mesafesinde tutuyorum, bu da onun üç katı ağırlığım olduğu için kolay oluyor. Yavaşça söylüyorum, oyun oynamadığımı ya da dalga geçmediğimi anlamasını istiyorum. Çıkmak istiyorum. "Sana istediğini veremem çünkü seni sevmiyorum."

"Bunu söylemeyi kes!" diye bağırıyor. "Sen beni seviyorsun. Sevmek zorundasın!" Daha fazla gözyaşı ve bu beni, ailemi parçalayan tüm kavgalara ve üzüntülere geri götürüyor.

Beni tokatlamak istercesine elini kaldırıyor ama ben bileğini tutuyorum, kırmamak için kendimi zor tutuyorum. Çok kolay kırılabilir. "Bunu gereksiz yere zorlaştırma." Bu durum beni sinirlendirmeye başlıyor. Hayatımın üzerinde asılı duran kara bulut, ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar ağırlaşıyor.

"O zaman benden ayrılma Kade," diye yalvarır. "*Lütfen*. Her şeyi düzelteceğim, söz veriyorum. Seni çok seviyorum Kade. Beni terk etme."

Bileğini bıraktım. "İşe yaramıyor. Sen de bunu hissediyor olmalısın. Bitti, tamam mı? Şoförümü arayayım, seni eve götürsün. Böyle daha mutlu olursun. Göreceksin."

Dizlerinin üzerine çöküp kemerimdeki tokayı tırmalıyor. "Sana *göstereceğim*, Kade.

Seni ikna edeceğim. *Lütfen*. Ne olursa yaparım. Seni mutlu edeceğim."

Bir adım geri çekildim. Lanet olsun. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve başlamak için çok kötü bir zamandı. Bu, sorunun en büyük kısmıydı. O, tanıdığım en cinsel açıdan bastırılmış ve maceracı olmayan kadındı. Onunla ya misyoner pozisyonunda sevişirdik ya da beni sapık ve ahlaksız olmakla suçlardı.

Hiçbir fikri yok.

Siktir, bunu daha önce yapmadığım için aptalım.

"Kalk." Son altı ayı ani ve vahşi bir öfkeyle pişmanlık duyuyorum. Onu hayatımdan çıkarmak istiyorum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp şoförüne mesaj atıyorum.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış. "Beni seviyorsun, Kade," diye hıçkırıyor. "Bana söylemiştin."

Bir kez. Denemek için. Söyleyince, bunun kalıcı bir şey olabileceğini hissedip hissetmeyeceğini görmek için. Ama tam tersi oldu. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, tamamen, tamamen yanlış olduğunu hissettim. Tek istediğim, bir şekilde onları geri almak, havadan yakalayıp toprağa gömmektir. "Seni sevmek istedim. Gerçekten denedim. Ama yapamıyorum. Sevmiyorum." Kulağa sert geliyor ve öyle de.

Ve tepki alıyor. "Sen sevemeyen bencil bir pisliksin! Sevmeyi bilmiyorsun. Aşkın ne olduğunu bilmeyen kalpsiz bir orospu çocuğusun."

Bu, bana söylenen en kötü şeydi. En derin korkularımı doğruluyor ve hayatımı hiç olmadığı kadar kasvetli hale getiriyor. *Bu doğru olamaz.* Sorun şu ki, belki de doğru olabilir. "Belki de haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Artık ayağa kalkmış ve gözyaşları yerini öfkeli, patlamaya hazır bir öfkeye bırakmış. "Sen *bir pisliksin*, biliyor musun?" Bir kitabı alıp bana fırlatıyor. Iskallıyor.

"Tanrım, Carmen. Sakin ol."

"Sakin ol? *Sakin ol* mu? Sen kim olduğunu biliyor musun, Kade Tucker? Sen kalpsiz, bağlanmaktan korkan bir cahilsin!" diye bağırdı. "Sen, kendi çarpık kafana takılıp kalmış, başka birine yaklaşamayan bencil bir pisliksin. Ünlü oldun diye kendini havalı ve derin sanıyorsun, değil mi? Ama *ben* seni iyi tanıyorum. Soğuk ve kalpsizsin. Kendini beğenmiş bir taklitçiden başka bir şey değilsin, işte sen bu!"

Özentisi mi? Bu beni neredeyse güldürüyor. En azından gözyaşlarından iyidir. Carmen asla sessizce gitmeyecekti. Güvenlik ekibime mesaj attım.

Ağır bir pirinç mumluk fırlatıyor. Ben eğiliyorum ve mumluk cam sehpaye çarpıyor, kırık parçalar yere saçılıyor. "Lanet olsun."

"Seni kibirli, cahil, bencil, kendini beğenmiş *pislik*!"

Dört güvenlik görevlisi daireme girer. "Hanımefendi?" diye sorar içlerinden biri. "Lütfen bizimle gelin. Sizi limuzine kadar eşlik edeceğiz."

"Siktirin!" Ne hoş. Carmen bir vazo aldı ama korumalar kolayca elinden aldı. Yuvasından düşmüş, zayıf, öfkeli bir kuş gibi görünüyordu, şimdi iri yarı korumalar tarafından tutulan. "Çekin ellerinizi üzerimden, sizi sikik aptallar!"

"Lütfen, hanımefendi," diyor içlerinden biri. "Sizi zorlamadan eşlik etmek isteriz." Kibar davranıyorlar ama gerekeni yapacaklar. Düzenli olarak kalabalığın içinde kalmaktan biliyorum ki bu adamlar işlerinde iyiler.

Yatak odasına gidip valizini alıyorum. Birlikte yaşamaktan bahsettiği onca zaman, ben onu başımdan savmışım. Şimdi işim daha kolay. Zaten son altı ayımın çoğunu yollarda geçirdim, yerleşecek zamanım olmadı. Şimdi bunun için minnettarım.

Çantasını korumalardan birine veriyorum. Sonra ceketini giymesi için ona uzatıyorum. Dışarısı soğuk. Korumalar onu bırakıyor ve ben de ceketini giymesine yardım ediyorum. Gitmesini ne kadar istesem de, içime işlemiş koruma içgüdüsünden kurtulamıyorum, özellikle ona karşı değil, herhangi bir nedenle savunmasız olan herkese karşı.

Bu hareketi görünce gözleri yine doldu. "Beni gerçekten kovuyor musun, Kade? Bebeğim?" Düşününce, bu kelime beni hep rahatsız etmişti, çünkü ben hiç onun bebeği olmadım. Şimdi ise tırnakların kara tahtaya sürtülmesi gibi bir etkisi var.

"Hemen başka birini bulursun, göreceksin." Bu noktada artık umurumda bile değil. Ne o, ne de başka bir şey. Tamamen, tamamen boş hissediyorum. Hayatımın yol haritasının bu kadar ıssız hale gelmesi beni neredeyse endişelendiriyor. "Sen ve ben asla birlikte olamazdık."

"Yanılıyorsun," diye yalvarır Carmen. "Bırak kalayım, Kade. Konuşup halledebiliriz, biliyorum. Lütfen fikrini değiştirmem için bana bir şans daha ver. *Lütfen.*"

Ona nazıkçe bakıyorum. "Konuşacak bir şey kalmadı, hayatım. Kendine iyi bak. Her şey yoluna girecek."

"Bunu bana nasıl *yaparsın*? Çok acımasızsın!"

"Ben acımasız değilim, Carmen." Sesim boğuk ve duygusuz çıkıyor. "Sadece bittim."

Gardiyanlar onu asansöre götürür ve o da onları takip eder, artık isteyerek gitmezse onu zorla tutacaklarını bilmektedir. Kapılar kapanırken çığlık atar, "Benden kurtulamadın, Kade Tucker, seni lanet olası piç! Bunun bedelini *ödeyeceksin!*"

Tanrım.

Tam beklediğim kadar korkunçtu, ama en azından bitti.

Bara doğru yürüdüm ve kendime bolca Jack doldurdum, sonra bir dikişte içtim. Kovboy şapkası, uzun yağmurluk ve güneş gözlüğü taktım, yağmur yağmasına rağmen, ve deponun arka kapısından çıkıp sokağa çıktım. Güvenlik ekibim benden hoşnut olmayacak, ama elli bin kişi olmadıkça, küçük gruplar halinde gelirlerse hayranlarımla başa çıkabilirim. Onlardan çok daha iriyim.

Ceketimin yakasını olabildiğince yukarı çekiyorum, belki bir faydası olur.

Nedense, diğer başçılardan çok daha fazla ilgi görüyorum. Travis, grubumuzun altın çocuğu ve solisti. Vaughn, vahşi çocuk davulcu. Ben ise karanlık tarafa daha yakın, gizemli olanım. Bir bilmece. Meğer kadınlar da bu tip erkekleri tercih ediyormuş.

Şarkı sözlerimi inceliyorlar. Çaldığım bas gitar melodilerine bayılıyorlar. Sololarım sırasında çığlık atıyor, ağlıyor ve tezahürat yapıyorlar. Rolling Stone dergisinin son kapağında, başlıkta "Nashville'in kalp hırsızı bas gitaristi Kade Tucker'ın karmaşık, akılda kalıcı armonileri aklınızı başınızdan alacak ve hayranlık dolu kalbinizi kıracak" yazıyordu.

Görünüşüm, müziğim kadar çok yazılıyor. Roxie, internette hakkımda yazılanları bana göstermeyi çok seviyor. "Ruhlu yakışıklı", "rüya gibi kaslı adam", "müzikteki en seksi gizemli adam", "duygulu sözleriyle playlist'inizi ısıtacak ve iç çamaşırlarınızı ıslatacak, lezzetli bir kirli zihni olduğunu ima eden ateşli bir süperstar".

Ya da bunun gibi şeyler.

Buna pek dikkat etmiyorum.

Kardeşlerimden daha az taciz ediliyorum, belki de daha ulaşılmaz olduğum içindir. Ama Roxie benim için tüm sosyal medya işlerini hallediyor, çünkü ben o tür şeylerle hiç ilgilenmiyorum, yine de onun kadar hayran mektubu alıyorum ve onun kadar takipçim var, ya da her neyse.

Özgür olmak güzel bir duygu.

Mutsuz bir ilişkinin yükünün ne kadar ağır olabileceğini fark etmemiştim. Özellikle de bunun seni mutlu etmesi gerektiğini düşündüğün için yaparken, aslında tam tersi olduğu zaman.

Bitti. Bekarım. Kendi başımayım.

Ve bir süre böyle kalmayı planlıyorum.

Broadway'de yürürken şapkamı daha da aşağı çekiyorum.

Bu gece bir konserim var, Carmen'e söylemedim. Sadece birkaç şarkı, konuk olarak, ama her zamanki gibi şikayet ederdi. Suçlarımın listesi sonsuzdu. Eve yeterince gelmiyordum. Onun için zaman ayırmak için çok meşguldüm. Son şarkım onun hakkında değildi. En yeni dövmem onun adı değildi.

Sanki.

Bir de onun kendini beğenmiş arkadaşlarıyla katlanılmaz akşam yemekleri vardı. En sevdikleri konuşma konuları, son zamanlarda ebeveynlerinin ne kadar parasını harcadıkları ve kaç beğeni aldıklarıydı.

Carmen'in sevdiği benim *fikrimdi*, şimdi anlıyorum. *Neden bu kadar uzun sürdü*, kendime soruyorum. Ben bir aptalım. Hiçbir zaman var olmayan bir şeyi arayan lanet olası bir romantik. Benim hakkımda sevdiği şeyler, sevicecek en kötü şeylerdi: Zenginin, ünlü ve tüm arkadaşlarının benim olmasını istediğim biriydim. O zaman tam olarak fark etmediğim şey, benim hakkımda en çok sevdiği şeyin, onun imajına mükemmel uymam olduğuydu.

Bir daha kandırılmaya niyetim yok.

İlişkilerden vazgeçiyorum.

Müzik yazıp kafamı boşaltacağım. Neden-bu-işe-yaramıyor ve keşke-gerçek-bir-şey-hissetseydim-ama-gerçek-olduğu-gibi-hissetmiyorum gibi düşüncelerden uzaklaşacağım.

Keşke bu kadar *üzgün* hissetmesem.

Biriyle birlikteyken yalnız hissetmek çok berbat bir şey. Gerçekten yalnız olduğunda yalnız hissetmek daha da kötü. Çünkü yalnız kalmayacağından asla emin olamazsın.

Cebimde telefonum titriyor ve ekrana bakıyorum. Bir sürü öfkeli arama ve mesaj bekliyorum. Ama arayan kuzenim Gage.

Konuşmak istemediğim için neredeyse cevap vermeyeceğim, ama yakında Nashville'e gelebileceğini söylemişti ve onu kaçırmak istemiyorum. "Gage. Nasıl gidiyor?"

"İyi." Gage ve ben aynı yaştayız, ikimiz de ailemizin en büyük çocuklarıyız.

Her zaman yakın olduk. "Yeni ilişkin nasıl gidiyor?"

Aileme, kimse onu sevmediği için başımdan uzağı tutmak için, Carmen'den ayrıldığımı söyleyen küçük bir yalan söyledim. Şimdi iş gerçekten bittiğine göre, bu daha da içime işledi. Ruh halim karanlık,

Çünkü hayatımı yalnız bir kurt olarak hiç hayal etmemiştim, ama açıkça kaderim bu. "şimdilik kadınlardan uzak duruyorum."

O gülüyor. "Tabii. Beş dakika sürer."

"Nişan hayatın nasıl?" Gage tatilde kız arkadaşı Luna'ya evlenme teklif etti. Ailemizin en büyük apkınına böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştik ama bir kez aşık olunca, ailemdeki herkes gibi deli gibi aşık oldu. Ben hariç tabii.

"şaşırtıcı derecede güzel," diyor. Aşık olmak, benim gibi katı bir alaycı kuzenimi bile baştan çıkaran çok güçlü bir şey. Yakın geleceğim olan karanlık ve yalnız otoyolun uzantısına bakmasaydım, bunun olasısızlığına gülerdim.

"Senin adına sevindim dostum," diyorum

içtenlikle. "Teşekkürler kardeşim."

"Nashville'e ne zaman geliyorsun?"

"Salı oğleden sonra orada bir müşteri toplantım var. Salı akşamı buralarda mısın?"

"Olur. New Orleans'a hafta sonuna kadar gitmeyeceğim." Birak solo konserim var. Son beş yıldır odak noktam grubumdu, ama son zamanlarda daha fazla yan projeye ve birak işbirliğine başladım ve bunlar ivme kazanıyor. Grubumda bas gitar alıyorum, ama aynı zamanda şarkı söylüyorum ve ritim gitar alıyorum. Kısa süre önce bir solo albüm kaydettim ve şimdiden ciddi ilgi görmeye başladı. Roxie birak konser vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündü ve ben de kabul ettim.

"Harika. Speakeasy'de rezervasyon yapayım. Saat sekiz nasıl?" "Uygun."

"Tamam, Kade. O zamana kadar uslu durmaya alış."

"Elimden geleni yaparım."

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çaldı. Carmen.

Telefonu kapatıp görmezden geldim.

Bu gece çalacağım bara doğru yola ıktım.

New Orleans'a gitmeden önce diğer evlerimden birinde kalmaya karar verdim. Nashville'de üç evim var, çünkü burası dünyadaki en sevdiğim yer ve benim evim. Her evi programıma ve ruh halime göre farklı amaçlarla kullanıyorum.

Depo, grubun prova ve kayıt yaptığı, birlikte vakit geçirdiğimiz yer. En büyük turumuz

henüz bittiği için herkes izin almak için dağıldı. Ve bu geceki ayrılıktan sonra o yerden biraz uzaklaşmam gerekiyor.

Broadway'in hemen yanında, şehir merkezinde bulunan on iki yatak odalı evim, müzisyen olan birkaç arkadaşım tarafından benim için bakılıyor. Burası yerel sanatçıların buluşma noktası ve iş arkadaşlarımla buluştuğumda ve yerel ve misafir gruplarla bluegrass'tan rock'a, country'den caza kadar farklı türlerde müzik yaptığım yer.

Franklin'deki evim yedi dönüm arazi üzerinde ve mimar bir arkadaşım benim için tasarladığı yepyeni bir ev var. Bir tepenin üzerinde ve havuzun ve ağaçların tepesinin manzarası var. Şehirden çıkıp biraz dinlenmek ve zaman zaman çok ihtiyaç duyduğum yalnızlığa kavuşmak istediğimde oraya gidiyorum.

Ayrıca New York'ta bir dairem, New Orleans'ta bir evim ve Austin şehir merkezinde bir dairem var.

Yağmur gerçekten şiddetini artırdı.

Köşeyi dönmek üzereyim ki bir ses duydum.

Bir kız. "Merhaba?" diyor. "Kapıyı açın. *Lütfen*." Sırtı bana dönük ama sırlıslıkam olduğunu görebiliyorum. Kapının yanındaki interkom düğmesine basıyor. "Merhaba?" Düğmeyi birkaç saniye basılı tutuyor, sonra vazgeçiyor. "İnanamıyorum."

Yürümeyi bırakıyorum. Bana dönüp baktığında ağladığını görüyorum.

Yine mi?

Ama güneş gözlüklerimi yukarı kaydırıyorum. Daha iyi görmek için.

Dağınık ve terk edilmiş bir şekilde sevimli. Gözleri, şimdiye kadar gördüğüm en parlak yeşil renkte. Saçları uzun ve ıslak, omuzlarına kadar düz bir şekilde uzanıyor ve omuzlarından sonra gevşek, neşeli bukleler halinde kıvrılıyor. Gözlerinin etrafındaki hafif lekeler ona şehvetli bir görünüm veriyor ve bu, onun tamamen farkında olmadığı bir seksapalite. Uzun kirpiklerinin ıslaklığı yıldız patlaması desenleri oluşturmuş ve yüzüne tatlı, dağınık bir çekicilik katmış. Dudakları dolgun ve pembe, mükemmel şekilli, ıslak dolgunluğu beni derinden etkiliyor. Yumuşak ağzını görünce, hiç beklemeden sikim sertleşiyor. *Siktir*. Son zamanlarda kendi mutsuzluğuma o kadar gömülmüştüm ki, alışılmadık bir şekilde... sakinleşmiştim. Ama sakinliğim aniden ve sarsıcı bir şekilde kayboldu. Yağmurla ıslanmış dudaklarının şekli, bu ana kadar kendi mutsuzluğumun ağırlığı altında hapsolmuş olan şehvetimi yeniden uyandırdı.

Sertleşmemek için kendimi zorluyorum, ama onun bana vurduğu rahatlama dalgası ve içimi kaplayan hayranlık, uzun zamandır başıma gelen en güçlü şey. Belki de hayatımda.

O bana *hayatta olduğumu* hatırlatıyor. *Ateşliyim ve her kuralı çiğneyip, asla kurtulamayacağın türden bir zevki ateşleyecek açlık ve arzuyla doluyum.*

Lanet olsun.

O acıtacak kadar güzel.

Son zamanlarda en yakın olduğum güzellikten farklı bir güzellik bu, öfke, kötülük veya kinle sertleşmiş bir güzellik değil.

Bu kızın gözlerinde o küçüklük yok ve aradaki fark bir tür şiddet ve parlaklık. İfadesinde, göğsümün ortasında hissettiğim bir saflık var. O çok güzel, sevimli ama aynı zamanda çok seksi. Ve *nazik*. Bunu onda görebilirsiniz. Tuhaf ve empatik, eğlenceli ve eksantrik bir yanı var. Bunu bir bakışta nasıl anladığımı bilmiyorum ama anlıyorum. Yüzünde beni büyüleyen bir açıklık var.

"İyi misin?" diye soruyorum, ama açıkça iyi olmadığı belli.

"İyiyim." Tedirgin görünüyor. Buralardan olmadığı belli. Ceketini önden açık, ıslak kıyafetleri şehirli ve preppy tarzında, ama bir farklılığı var. Ailenin beklentileri veya toplumun kuralları tarafından görünmez bir kafese hapsolmuş özgür ruhlu bir kız olduğu hissine kapılıyorsunuz. Birkaç saniye boyunca beni inceliyor, sonra tedirginliği geçiyor. Boyumu, yapımı, yüzümü fark ediyor. Görünüşüm sert ama gözlerimde güvenilir bir şey var. Bunu bana defalarca söylediler ve belki de o da aynı şeyi hissediyor. "Burası Airbnb'de kaldığım yer olmalı. Ama kimse cevap vermiyor ve kapı kilitli. Bu, berbat geçen bir haftanın üstüne tuz biber ekti. Yakınlarda bir otel biliyor musunuz?"

Yürüme mesafesindeki birçok otelden birini önermeyi düşünüyorum.

Kadınlardan uzak duracağıma yemin ettim, kendime hatırlatıyorum. Çok ihtiyacım olan bir ara veriyorum. Ama onun katmanlı, parlak gözlerinin ışıltısından kopmaya henüz hazır değilim. Muhteşemliğinin tüm farklı yönleriyle beni büyülemiş durumda. O kadar yeşil ki gerçek dışı görünen parlak zümrüt gözleri, sanki yarı deniz perisi ya da Atlantis'ten tek boynuzlu atıyla gelmiş gibi. Kirpiklerinin kıvrımı. Elmacık kemikleri, altında hafif çukurlar ve çukurların içindeki gamzeler. Cildi güneşten yanmış ve sağlıklı görünüyor, sanki bütün gün soğuk kış yağmurunda değil de Hawaii sahillerinde vakit geçirmiş gibi.

burası soğuk, kış yağmurunda değil de Hawaii sahillerinde takılmış gibi. Burnunun köprüsündeki üç küçük çil, altın rengi bir C akoru şeklinde. "Bu köşeyi dönünce bir bara gidip bir şeyler içelim," diyorum kendime. "Yağmurdan kurtuluruz, sen de bir yer ararsın."

Hemen cevap vermiyor. Ama sonra yağmur daha şiddetli, adeta sel gibi yağmaya başlıyor. Yağmur, şapkamdan ve onun kıvrıcık saçlarından damlayarak, zaten sıırıslı olan beyaz bluzunu ıslatıyor, dantelin kenarlarını, dolgun göğüslerini ve sertleşmiş meme uçlarının hatlarını ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun. Kendimi kontrol etmeye çalışsam da, sikim tamamen sertleşir ve ateşli bir şekilde zonklar.

"Sanırım bu ev sahibine parlak bir yorum yazmayacağım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Yağmur altında, sokakta, sokakta tanıştığı uzun boylu bir yabancıyla baş başa kalmış halde bile, bu durumun bir yanı onu eğlendiriyor. Bu ayrıntı beni etkiliyor, nedenini bilmiyorum. Hayatta eğlenceli yanları buluyor, yeşil gözlerindeki ışıltı bunu gösteriyor. Her durumda mutsuzluğu ya da "nasıl olur da evren bana böyle bir adaletsizlik yapar" diye düşünen, alıştığım kızdan çok farklı ve ferahlatıcı bir değişiklik.

Bana bakarken, dolgun dudakları aralık, ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk olduğunu fark ediyorum. Dilimi o boşluğa sokmak için delice bir istek duyuyorum. Ağzının derinliklerine dalmak. Onu tatmak. O şehvetli lezzeti tadına doymak.

Siktir, bu çok iyi. Bu kadar çok *hissetmek*.

Ceketimi çıkarıyorum ve onu korkutmamak için dikkatlice omuzlarına sarıyorum. "Islanıyorsun."

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, dušta duruyoruz sanki. Yağmurun şiddetine gülümseyerek, ağzının o tatlı kıvrımı kararımı veriyor. Bu gece onu yanımda götürmem gerek. "Şimdi sen de ıslanıyorsun."

Fazla düşünme. Bir tünelden çıkıyorsun. Aşık değilsin, o sadece ayrılıktan sonra karşılaştığın ilk güzel kız.

Hafif bir şekilde devam ediyorum. "Bar kuru olacak. İçkiye ne dersin?" Yaşının yeterli olup olmadığını merak ediyorum. İnanılmaz derecede genç görünüyor.

"Bir içki harika olur."

Her halükarda umurumda değil ama bilmek istiyorum. "Yasal yaştasın, değil mi? Sadece meraktan." Çünkü bu soruyu birden fazla nedenden dolayı soruyorum.

Bana gülünç bulmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Yirmi bir yaşımdayım."

Bunu tahmin edemezdim. Daha genç görünüyor. Bu hafta ona ne oldu da bu kadar çılgın bir hafta oldu, her şey bir anda daha da iyiye gitti. Çünkü bunu kesinleştirmek üzereyim. Kolumu ona tutması için uzattım. "Hazır mısın? Uzak değil."

Kolumu hafifçe tuttu, parlak ışıkla ve sıcak derinliğiyle büyüleyen, cehennem kadar yeşil çılgın gözleriyle bana baktı.

"Ben Kade." Elimi ona uzatıyorum ve sağ eli koluma dolanmış olduğu için sol eliyle elimi tutup hafifçe sıkıyor. Elinin soğuk olması hoşuma gitmiyor. Güneşli yüzü ve mücevher gibi parlayan gözleriyle hiç uyumlu değil. Onu korumak ve ısıtmak istiyorum. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

"Stella."

Stella.

Yağmurla ıslanmış, kaybolmuş, göz alıcı bir kız.

Düşüncelerimin yönünü analiz etmeye zahmet etmiyorum. Bununla ilgilenemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım.

Bir şekilde beni yanılttın.

[Amazon'da okumaya devam et](#)

Kindle Unlimited'da ücretsiz

JULIE CAPULET'İN DİĞER ESERLERİ

Seni Seviyorum Serisi

[Takıntı Başlıyor \(ücretsiz\)](#)

[XOXO Seni Seviyorum](#)

[XOXX Seni Daha Çok](#)

[Seviyorum Seni En Çok](#)

[Seviyorum \(ücretsiz\)](#)

Seksi Tek Başına

Romanlar [Max](#)

[Kovboy](#)

McCabe Kardeşler Serisi

[Umutsuz Romantik](#)

[Kahramanım](#)

[Kibirli Oyuncu](#)

Müzik Şehri Aşıkları Serisi

[Nashville Günleri](#)

[Nashville Geceleri](#)

[Nashville Hayalleri](#)

Hawthorne U Serisi [Aşık](#)

J. Capulet tarafından yazılmış eğlenceli bağımsız

romantik komedi [Güzel Vahşiler](#)

Cennet Serisi

[Şeytanın](#)

[Meleği Vahşi](#)

[Kalpler](#)

New York Milyarderler Serisi

Milyarder Patron

YAZAR

Julie Capulet, Amazon'un en çok satan 25 çağdaş romantizm yazarı arasında yer almaktadır. Kalp, tutku ve mutlu sonlarla dolu, ilk görüşte aşkın yaşandığı romantik hikayeler yazmaktadır. Hikayeleri gerçek aşktan ilham almaktadır ve kendisi de gerçek hayattaki kahramanıyla evlidir. Yazmadığı zamanlarda kitap okur, sahilde yürüyüş yapar, şarap içer ve romantik komedi filmleri izler.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

